

ஒரு விலை மகனாக காதலத்தேன்

வீரகேசரி
பிரசுரம்

குந்தியமகேள்

வீரகேசரி பிரசுரம்: 23

- ஆரண - என் ச...

ஒரு விடைமகனாக காதலித்தேன்

“இந்து மகேஷ்”

வெளியீடு

வீரகேசரி

கு.பெட்டி 160,
கொழும்பு.

"Oru Vilaimagalai Kaathalithene"

by
S. Maheswaran
(Indu Mahes)

FIRST EDITION
JULY 1974.

COPY RIGHTS
RESERVED WITH
THE PUBLISHERS

VIRAKESARI
PIRASURAM **23**

PRICE Rs. 3/40

Published by

VIRAKESARI

P.O. Box 160, COLOMBO.

Sole Distributors:

EXPRESS NEWSPAPERS (Cey.) LTD.

185, GRANDPASS ROAD,
COLOMBO-14.

பதிப்புரை

இதோ, புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர் ஒருவரின் கன்னிப் படைப்பை உங்கள் கரங்களில் வைக்கின்றோம்!

நாவலாசிரியர் “இந்து மகேஸ்” ஒரு இளைஞர். அவரின் தீட்சணயமிக்க பார்வையிலே முதிர்ச்சியும், கருத்துக்களை ஆணித்தரமாகக் கூறும் ஆற்றலும் சிறந்து விளங்குவதை இந் நாவலில் கண்டுகொள்ளலாம்.

காத்திரமிக்க ஓர் கரு. உயிர்த் துடிப்பான பாத்திரங்கள். ஆவலைத் தூண்டும் சம்பவங்கள். வாசகர்களை நிச்சயம் இதன் ஆசிரியர் கவர்ந்து கொள்வார் என்பதில் ஐயமில்லை.

இவரிடமிருந்து பல புதிய படைப்புக்களை எதிர்பார்க்கின்றோம்.

பதிப்பாளர்.

அடுத்த வீரகேசரி பிரசுரம்

பிரபல நாவலாசிரியர் ‘ரஜனி’யின் கைவண்ணத்தில் உருவாகிய சமூகநாவல்!

“அஞ்சாதே என்

அஞ்சுகமே!”

மனதைக் கொள்ளை கொள்ளும் இனிய சம்பவங்கள் நிறைந்தது. படிக்கத் தவறாதீர்கள்!

ஆசிரியர் முன்னுரை

"ஒரு விடைமகளைக் காதலித்தேன்" என் முதல் நாவல். எனினும், என் மனதில் பட்ட கருத்துக்களை கதையின் கவை குன்றாமல் தெட்டத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லி இருப்பதாகவே நான் கருதுகிறேன்.

சமுதாயத்தில் 'அழுக்கேறி'ப் போய்விட்டதாக நாம் நினைக்கின்ற சில இடங்களில் நமது பார்வை விழும்போது அங்கே அருவருப்பான நிகழ்ச்சிகள் மட்டும்தான் நமது கண்களுக்குத் தெரியும் என்பதில்லை. உள்ளத்தை உருக வைக்கும் உணர்ச்சி மயமான மனித இயல்போடொத்த சம்பவங்களும் நம் கண்களுக்குத்தோன்றவே செய்கின்றன.

அமைதியும் எளிமையும் நிறைந்த கிராமத்துச் சூழ விலே என் இளமைப் பருவத்தின் பெரும் பகுதி கழிந்தது. அங்கே நான் சந்தித்த மனிதர்கள் வேறு, நகரத்தில் வாழ்ந்தாக வேண்டிய கட்டாய நிலையில் நான் சந்தித்துக் கொண்ட சமூகம் வேறு. என்றாலும், எல்லோரையுமே மனிதர்களாகப் பார்ப்பதில் அவர்களது மன உணர்வுகளோடு ஒன்றிப் போவதில்—அவர்களைப் புரிந்துகொள்வதில் நான் காட்டிய ஆர்வமே என் அனுபவங்களாயின.

இந் நவீனத்தின்மூலம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் கதாபாத்திரங்கள் உயிரோட்டம் உள்ளவையாக அமைந்து விட வேண்டுமென்று நான் விரும்பினேன். அந்த விருப்பம் எந்த அளவுக்கு நிறைவேறி இருக்கிறது என்பது பற்றி என்னால் ஒரு முடிவுக்கும் வரமுடியவில்லை.

முடிவு உடிகளைப் பொறுத்தது.

இந் நவீனத்தை ஏற்று மித்திரனில் பிரசுரித்து ஊக்க முட்டிய திரு. கே. சிவப்பிரகாசம் அவர்களை நான் என்றும் மறக்க முடியாது.

தரமிகுந்த விரகேசரி பிரசுரங்களின் வரிசையில் இந் நவீனத்தையும் நூலுருவில் வெளியிடும் விரகேசரி பிரசுரத்தினருக்கு என் மனப்பூர்வமான நன்றிகள்.

இந் நவீனத்தின்மூலம் உடிகளையும் என்னையும் சந்திக்க வைத்து—ஒரு புதிய சந்திப்புக்கு வழிவகுத்து—எழுத்துலகிற்கு முற்றிலும் இளையவனான என் எழுத்துக்குப் பெருமை தேடித் தந்த விரகேசரி வெய்யீட்டு இலாகா நிர்வாகி திரு. எஸ். பாலச்சந்திரன் அவர்களை என்றும் நான் நன்றியுடன் நினைவு கூர்கிறேன்.

நமது சந்திப்புக்கள் தொடரட்டும்.

வணக்கம்.

"இந்து மகேஷ்"

திடுக்கிடும் சாகஸங்கள் நிறைந்த
 விறுவிறுப்பான நாவல்களைப்
 படிக்க விரும்புகிறீர்களா?

ஐ னா_ மித்திரன் வெளியீடு

தவறாது வாசித்து மகிழுங்கள்!

- * “நிழல் மனிதன்” — “நவம்” எழுதியது.
- * “விதியின் வழியிலே” — “ரஜனி” எழுதியது.
- * “அன்பே என் ஆருயிரே” — “நேசன்” எழுதியது.

எல்லா வீரகேசரி ஏஜண்டுகளிடமும்
 பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஈழத்தின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர் களின் தரமான படைப்புக்கள் மாதா மாதம் வீரகேசரி பிரசுரமாக நூலுருவில் வெளிவருகின்றன.

தவறாமல் இவைகளைப் பெற்று உங்கள் இல்லத்தில் ஓர் “குடும்ப நூல் நிலையத்தை” ஆரம்பியுங்கள்.

ஆறு புத்தகங்களை அடுத்து நீங்கள் வாங்கினால், ஏழாவது புத்தகம் இனாமாக அனுப்பி வைக்கப்படும். இப்பரிசுத் திட்டத்தில் ஏற்கனவே ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட வாசகர்கள் இனாமாக நூல்களைப் பெற்றுள்ளனர்.

புத்தகங்களைக் கிரமமாகப் பெறுவதில் கிரமமிருந்தால் நீங்கள் தொடர்புகொள்ள வேண்டிய விலாசம்,

விநியோக நிர்வாகி,
வீரகேசரி,
த. பெ. 160,
கொழும்பு.

அறிமுகம்:

என் பெயர் மகாதேவன். என்மீது அன்புள்ளவர்கள்
சருக்கமாக என்னை அழைக்கும் பெயர் "தேவ்"

வயது இருபத்தி ஆறு.

உயரம் ஐந்து அடி எட்டு அங்குலம்.

ஆரோக்கியமான உடல்.

அழகான அல்லது கவர்ச்சியான முகம்.

தனியார் நிறுவனம் ஒன்றில் "லிகிதர்" என் தொழில்.

என் அனுபவம்:

இன்பமும் துன்பமும் மாறி மாறி வரும் என்பதை
மிக நன்கு உணர்ந்தும் கூட—இன்பத்தைத் தேடிக்கொள்ள
நாம் அலைகிறோம்.

அந்த அலைச்சலின்மூலம் இன்பம் கிட்டுகிறதோ இல்
லையோ, இயற்கையின் நியதிக்குட்பட்டே நாம் இயங்கிக்
கொண்டிருக்கிறோம்.

என் வாழ்க்கையில்—

நான் இன்பத்தைத் தேடி நடந்தபோதெல்லாம் துன்
பமே என்னை எதிர்கொண்டு அழைத்ததை நான் உணர்ந்
திருக்கின்றேன்.

இன்பமும் துன்பமும் வெளியுலகில் இல்லை. அவை
நமது மனதினுள்ளேதான் இருக்கின்றன என்று பலதடவை
கள் நான் எண்ணியதுண்டு.

என்றாலும்—

இன்பத்துக்குப் பதிலாக துன்பத்தையே நான் அதிகம்
சந்தித்தேன்.

உதடு சிரித்துக்கொண்டிருக்கும். உள்ளமோ தாங்கி
கொணாத துயரினால் அழுதுகொண்டிருக்கும்.

இந்த நிலையில்—

என்னால் சந்திக்கப்படுகிறவர்களை— அவர்களது மன
உணர்வுகளை நான் அழமாக எடைபோட முயன்றேன்.

ஒரு பெண்—

“பிரீதா”

அவள் என்னைப் புரிந்துகொண்டாள்.

அவளை—அவளது மன உணர்வுகளை—அவளது வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை நான் ‘படிக்க’ முயன்றேன்.

அந்தப் ‘படிப்பின்’ விளைவான உண்மைகள் நமது சமுதாயத்தின் ஒரு பிரிவினைப் படம்பிடித்துக் காட்டியபோது—
இங்கேயும்—

இன்பத்துக்குப் பதிலாகத் துன்பத்தையே நான் சந்தித்தேன்.

“பிரீதா”—

அவள் என் இதயத்தின் இதயமானாள்.

அர்த்தமே புரியாத என் வாழ்க்கைப் பயணத்தில் அர்த்தமானவள் அவள்.

இப்போது அவள் என்னருகே இல்லை.

என்றாலும் என்ன?

அவளது அழியாத நினைவுச் சின்னங்களாய்—என்னுள் குவிந்து கிடக்கும் நிகழ்ச்சிக் கோர்வைகள் காலமெல்லாம் அவள் கதையைப் பேசுமே.

அவன் என்னை

ஒரு விலைமகளைக் காதலித்தேன்

1.

கண் முடிக்கிடந்தாள் அவள்.

பொழுது புலர்ந்து வெகுநேரமாகிவிட்டிருந்தது.

அவளருகே படுக்கையில் கிடக்கும் என் கண்கள் எப்போதோ விழித்துக்கொண்டுவிட்டன.

ஐன்னல் வழியாக அறையினுள்— படுக்கையின் மீது வீழ்கின்ற காலை இளங்கதிரவனின் ஒளிக்கற்றைகள்பட்டு, அவள் மேனி பொன்னிறமாய் மின்னுகிறது.

நெடுநேரம் வரை அவளுடைய முகத்தையே உற்றுப் பார்க்கிறேன் நான். களங்கமற்ற அந்த முகத்தில் என்னால் காணப்பட்ட, காணப்படுகின்ற அழகினைப் போலவே கடந்த இரவில் என்னால் காணமுடிந்த மனமும், அழகுந்தான் எனக்கு!

“அவள் வேசை.”

அவளைச் சந்திக்குமுன் நான் அவளைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்ட மிக முக்கியமான விஷயம் அது ஒன்றுதான்.

அவளைச் சந்திக்க நேர்ந்தபோது—

அவளுடைய வேசைத்தனத்தில் நான் மயங்கினேன் என்று சொல்லிக்கொள்வதற்காக நான் வெட்கப்படவில்லை.

பசித்தபோது, சாப்பிடப் போகிறேன் என்று மற்றவர்களுக்கு என்னால் எப்படிச் சொல்ல முடிந்ததோ, அதே போல அதேயளவு தயக்கமின்றி இதையும் என்னால் சொல்ல முடிந்தது.

என்னைப் பொறுத்தவரை என்னைப்பற்றி எனக்கு எப் போதுமே நல்லவிதமான அபிப்பிராயம் இருந்ததில்லை.

மற்றவர்கள் தவறு என்று சுட்டிக்காட்டுவதை என்னால் முற்றாகக் களைந்துவிட முடியாத போது—

நான் குறைகளையுடையவன்தான்.

காரணமானது என் இளமைத் துடிப்பு.

என்னைப் போலவே குறைகளுக்கு இருப்பிடமான ஒரு மனதையுடையவளாக பிரீதா இருந்தாள்.

அவள் மீது என் அனுதாபம் விழுந்ததில் ஆச்சரியப்பட எதுவுமே இல்லை!

படுக்கையில் ஏழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு, கைகளை மடக்கி சோம்பல் முறிக்கிறேன். படுக்கையின் அசைவில் இருந்து உறக்கம் கலைந்துவிட்ட அவள் என் முகத்தைப் பார்க்கிறாள்.

அவளது அதரங்களில், அழகிய இளநகை... கலைந்து கிடந்த ஆடைகளை சீர்படுத்தும் எண்ணம் சற்றேனும் இல்லாதவள் போல் என் பக்கம் புரள்கிறாள் அவள். அவளது மலர்க்கரம் என் மடிமீது வந்துவிழுகிறது.

“விடிந்துவிட்டதா?”

மெல்ல முணுமுணுக்கிறாள் அவள்.

அவளது கூந்தலை மெல்ல வருடி, அவளது முகத்தை என் பக்கம் திருப்புகிறேன்.

“விடிந்து விட்டது பிரீதா...ஆனால் விடிந்தது பொழுது மட்டும்தான் உன்னுடைய வாழ்க்கையல்ல.”

அவள் மறுபடி புன்னகைக்கிறாள். ஆனால் அந்தப் புன்னகையில் முன்பிருந்த மலர்ச்சியில்லை. ஏதோ ஒரு இனம் புரியாத துயரம் இணைந்திருப்பது போல் தோன்றுகிறது எனக்கு.

“என்ன... காணையிலேயே தத்துவம் பிறக்கிறதா?”

கேட்டுக்கொண்டு என் கழுத்தின் மீது தன் இரு கரங்களையும் மாணியாகக் கோர்த்து, என் முகத்தைத் தன் முகத்தோடு இணைத்துக்கொள்கிறாள் அவள்.

“நேரமாகிறது... நான் போயாக வேண்டும்.”

என் வார்த்தைகள் அவளது காதுகளை எட்டியிருக்குமா? எனக்குப் புரியவில்லை.

அவளது மலர்க் கன்னங்களை என் இதழ்களினால் மெல்ல வருடிவிட்டு அவளிடமிருந்து என்னைப் பிரித்துக் கொள்கிறேன். படுக்கையில் இருந்து நான் எழுந்து கொண்ட போதும், என் ஆடைகளைச் சீர்ப்படுத்திக் கொண்டு புறப்படுவதற்கு நான் ஆயத்தமாகியபோதும், அவள் அமைதியாகப் படுக்கையிலேயே கிடந்தாள்.

அவள் விழிகள் மட்டும் என்னில்— என் மன உணர்வுகளில் கலந்து என்னை எடைபோட முயல்வது போல், என்னையே வெறித்தவாறு இருந்தன.

“மறுபடி எப்போது வருவீர்கள்?”

அறைவாசல் கதவருகே சென்ற நான், அவளது குரல் கேட்டுத் திரும்புகிறேன்.

“எப்போது வருவேன் என்பதை சொல்வதற்கில்லை பிரீதா... இதுவரையில் என் வாழ்வில் என் நோய்களுக்கு மருந்துதேடி நான் அலைந்தது உண்டு. ஆனால் மருந்துக்காகவே நோயை வரவழைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று இப்போதுதான் நான் ஆசைப்படுகிறேன்.”

அவள் பதில் பேசவில்லை.

நான் சொன்னதன் பொருளைப் புரிந்துகொண்டவள் போல் மெளனம் சாகித்தாள்.

நான் விடைபெற்றுக்கொண்டேன்.

என் அறையை நான் அடைந்த போது, காலை மணி எட்டைத் தாண்டியிருந்தது. வழக்கமாக என்னுடன் அந்த அறையில் தங்கும் என் நண்பன் ஷியாம் அறையில் இல்லை.

அது ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை.

அலுவலகத்துக்குப் போக வேண்டிய அவசியம் எனக் கிருக்கவில்லை. அன்றைய தினசரியைப் புரட்டிக்கொண்டு சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தேன் நான்.

தினசரியின் தலைப்புச் செய்திகள் மீது விழிகள் மேலோட்டம் போட்டுக்கொண்டு இருந்தன. மனம் அதிலே ஒன்ற மறுத்தது.

கடந்த இரவில் நடந்து போய்விட்ட சம்பவமும், அதற்குக் காரணமாய் அமைந்த நிகழ்ச்சிகளும் மனதில் நிழலாட்டம் போட்டுக்கொண்டிருந்தன.

இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு...

நானும், ஷியாமும் பிரீதாவைச் சந்திக்க நேர்ந்த போது, அவளுக்கும் எனக்கும் இடையில் இப்படி ஒரு தொடர்பு ஏற்பட்டிருக்குமென்று நான் கனவுகூட கண்டிருக்க முடியாது.

“பிரீதா நல்ல பெண்தான். ஆனால் ஒரு சிலருக்குமட்டும் அவள் மிகமிக நல்ல பெண்.”

ஷியாம் அவளைப் பற்றி என்னிடம் நையாண்டிசெய்த போது அவள் மீது எனக்குக் கோபம்தான் வந்தது.

அவள் முகத்தைப் பார்த்த போது—

களங்கமற்ற அவளது அழகினுள்ளே பழிச் சொற்களுக்கு ஆளாகக்கூடிய ஒரு மனம் இருக்குமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை.

“இவன் என்னுடைய நண்பன். யாழ்ப்பாணத்துத் தெருவெல்லாம் சுற்றிவிட்டு இப்பொழுது கொழும்பைச் சுற்றிப் பார்க்க வந்திருக்கிறான்.”

இப்படித்தான் என்னை அவளுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தான் ஷியாம்.

அவள் மெல்ல சிரித்துக்கொண்டாள்.

என் விழிகளினூடாக என்னுள் நுழைய— என்னை உணர அவளது பார்வை முயன்றது!

அந்தப் பார்வையிலிருந்து ஏனோ தப்பித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு என் பார்வையை வேறு புறம் திருப்பினேன்.

பிரீதாவுக்கும், வியாழக்குமிடையில் எப்படி நட்பு ஏற்பட்டதென்பது எனக்குத் தெரியாது... அதைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய அவசியம் எனக்கு இருக்க வில்லை.

ஒரு நாள்—

சினிமாவுக்குப் போய்விட்டுத் திரும்பும் வழியில், பஸ் நிலையத்தில் நான் அவளைச் சந்தித்தேன். ஏற்கனவே ஏற்பட்டிருந்த அறிமுகத்தைக் காரணமாக்கி, அவள் சிரித்தாள்.

நானும் ஒரு புன்னகையைப் பதிலாக்கினேன்.

“ஷியாம் வரவில்லையா?” என்று கேட்டாள் அவள்.

“இல்லை” தலையசைக்கிறேன்.

வார்த்தைகளைச் சுருக்கி அவளிடமிருந்து விடைபெற முனைந்த என்னை, அவளது வார்த்தைகள் தடுத்து நிறுத்தின.

“எங்காவது அவசரமாகப் போகவேண்டியா?”

“ஏன்...?”

கேட்க நினைத்த அந்த கேள்வியைக் கேட்கவில்லை. கேள்விக்குறியோடு அவளது முகத்தை நோக்கினேன். அவள் ஒரு தடவை சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். பஸ்ஸுக் காகக் காத்து நின்றவர்கள் அவளையும், என்னையுமே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“வாருங்கள் அங்கே போய் பேசலாம்.”

சுற்றுத் தொலைவிலிருந்த ஒட்டல் ஒன்றின் அவளது வலது கை ஆள்காட்டி விரல் சுட்டிக்காட்டிற்று.

“அவளது அழைப்பை மறுத்துவிடலாமா?”

“மர்யாதைக் குறைவாக நினைத்துவிடுவாளோ?”

அவளது வார்த்தைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு அவளுடன் நடந்தேன். நான் ஓட்டலினுள் உட்கார்ந்திருந்தபோது, அவள் என்னைப் பற்றி விசாரித்தாள்.

எவரிடமும் எதையும் மனம்விட்டுப் பேசியே பழக்கப்பட்டுவிட்ட என்னால் அவளிடம் எதையும் மறைத்துக் கூற முடியாமல் போய்விட்டது.

சொன்னேன்.

கேட்டுக்கொண்டிருந்தவள், சில விநாடிகள் ஏதோ சிந்தனை வசப்பட்டவளாய் காட்சியளித்தாள்.

பிறகு கேட்டாள்—

“என்னைப் பற்றி ஷியாம் உங்களிடம் ஏதாவது சொன்னா?”

“ஏதாவதென்ன? நிறையவே சொல்லியிருக்கிறேன்.”

சொல்லிக்கொண்டே அவளுடைய முகத்தை ஊடுருவிப் பார்க்கிறேன். அவளது முகத்தில் ஊன்பத்தின் சாயல், கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

“மனம் என்பது எல்லோருக்கும் ஒன்றுதான்.....! எண்ணங்கள் மாறுபட்டு இருக்கலாம். ஆனால் நியல்புகள் ஒன்றுதான். துணிந்தவர்கள்; எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாதவர்கள்; இப்படித்தான் வாழவேண்டுமென்ற வரையறையில்லாதவர்கள் எல்லாம் ஏதோ ஒருவகையில் மனநிம்மதியுடன் வாழ்ந்துவிடுகின்றார்கள். மற்றவர்களது கேலிகளோ, கூச்சல்களோ இவர்களை ஒன்றும் செய்து விடுவதில்லை. மானம் என்றும், கற்பு என்றும், ஒழுக்கம் என்றும் கட்டுப்பாடுகளுக்குள் அடங்கி நிற்பவர்கள் வினாடிக்கு வினாடி அவைகளைக் காப்பாற்றப் பேராடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த பேராட்டத்தில் வெற்றி பெற்றவர்களைத் தவிர, மற்றவர்கள் தங்கள் தோல்விகளுக்காக மனம் தொந்து வாழ்க்கையை முடித்துக்கொள் கிறார்கள்.”

வாழ்க்கையின் மீது பற்று வைத்துவிட்டு, அதை இழக்க முடியாமல் இழந்துபோன கற்பையோ ஒழுக்கத்தை யோ சிரும்பப்பெற முடியாமல் இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பாகத் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் என்னைப் போன்ற வர்களின் நிலைதான் மிகவும் பரிதாபத்துக்குரியது."

உணர்ச்சி வசப்பட்டு பிரீதா பேசிக்கொண்டிருந்த வார்த்தைகள்—அவைகளிலே பொதிந்து கிடந்த உண்மைகள்—இயல்பாகவே மனித மனதில் எழக்கூடிய அனுதாப உணர்வை என்னுள் வதைத்தன.

"தவறு என்று தெரிவதை நிகழாமலே தடுத்துவிட்டால் மனம் ஓரளவுக்காவது நிம்மதியின் வசப்பட முடியும் அல்லவா?"

கேள்வி பிறந்தது என்னிடமிருந்து.

"நிகழும் போகின்ற தவறை முயற்சித்தால் தடுத்து நிறுத்தலாம்... ஆனால், நிகழ்ந்து போய்விட்ட தவறை?"

கேள்விக்குப் பதிலாய் கேள்வி பிறந்தது அவளிடமிருந்து.

"நான் என்ன பதிலைச் சொல்லிவிட முடியும்?"

வாழ்க்கைப் பிரச்சினை என்று ஒன்று தலை தூக்கும் போது, சிலவேளைகளில் மனத்தோடு மிகப் பயங்கரமாகப் போராடத்தான் வேண்டியிருக்கிறது.

சமுதாயத்தின் பார்வையில் பிரீதா வாழ்கின்ற வாழ்க்கை அவமானப்படத்தக்க ஒன்று.

அவளுக்கு அதுதான் தெரியும், ஆனால்—

அதற்காக அவள் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தால் அவளால் வாழ்ந்துவிட முடியுமா?

மிகக் கொடுமையானதொற்று நோய்க்காளாகி இருப்பவன் கூட வாழவேண்டுமென்றே துடிக்கிறான். இன்றைக்கே உயிர் போவதாக இருந்தாலும், இருக்கின்ற சில நிமிடங்களையாவது இன்பமாகக் கழித்துவிடவேண்டுமென்று துடிப்பது மனித இயல்பு.

பிரீதா பெண். அவளும் மனித இனம்.

அவளுக்கு இந்த வாழ்க்கையின் மீது அளவு கடந்த ஆசை இருக்கின்றது. வாழ்ந்துவிடவேண்டும் என்ற விராக்கியமும் இருக்கின்றது... ஆனாலும் இதயத்தின் எங்கோ ஒரு மூலையில் ஏதோ ஒரு வகையான உணர்வு அவளை உறுத்திக்கொண்டு இருக்கிறது.

அந்த உறுத்தலிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக அவள் தன்னைத்தானே சமாதானப்படுத்திக்கொள்ள முயல்கிறாள்.

தன்னுடைய துயரத்துக்கு அணைபோடக்கூடிய ஒரு துணையை, ஒரு அன்புள்ள இதயத்தை, அவள் தேடிக்கொண்டிருக்கிறாள் என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

“உங்களுக்கு நேரம் இருக்கும் போது எல்லாம் என் வீட்டுக்கு வந்து போங்கள்.”

அவள் விடைபெற்றாள்.

அவளது அழைப்பை ஏற்று அவளுடைய வீட்டுக்குப் போனேன்.

அவள் எனக்காகப் படுக்கையிட்டாள். அந்தப் படுக்கையை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை... விரும்பவுமில்லை...

அவளுக்காக... அவளுடைய அன்பு மனம் வேதனை அடையக்கூடாதென்பதற்காக...

ஒரே படுக்கையில்—

அவளும் நானும்—

2.

“என்னடா கடுமையான சிந்தனை?”

கேட்டுக்கொண்டு அறையினுள் நுழைந்தான் ஷியாம். அதுவரையில் மனதில் இடம்பிடித்துக் கொண்டிருந்த பிரீதாவைப் பற்றிய நினைவுகளுக்கு சற்று ஓய்வு...

“இராத்திரி அறைக்கு வராமல் எங்கே போய்த் தொலைந்தாய்..?”

“பிரீதா வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன்.”

என்னுடைய பதில் ஷியாமுக்கு அதிர்ச்சியை அளித்திருக்க வேண்டும்.

“பிரீதா வீட்டுக்கா...? அங்கே நீ எதற்காகப் போனாய்?”

காற்சட்டைப் பையினிருந்து சிகரட் பெக்கட்டை வெளியில் எடுத்தேன். அமைதியாக சிகரட் ஒன்றைப் பற்றவைத்துக் கொண்டு புகை வளையத்தை ஊதிவிட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

“என்னடா கேட்டதற்குப் பதிலே காணோம்?”

கோபத்தோடு கத்தினான் ஷியாம்.

“என்ன கேட்டாய்..?”

அவன் என்னை முறைத்துப் பார்த்தான்.

“பிரீதா வீட்டுக்கு நீ ஏன் போனாய்?”

“ஏன்...? யோகக் கூடாதா...?”

நான் திருப்பிக் கேட்டபோது ஷியாம் கோபத்தோடு கத்தினான்.

“நீ அங்கே போயிருக்கக்கூடாது... அப்படியே போயிருந்தாலும் இரவு முழுவதும் அங்கேயே தங்கியிருக்கக் கூடாது.”

“அங்கே தங்கியதால் இப்போது என்ன நேர்ந்து விட்டது?”

“என்ன நேர்ந்திருக்கும் என்பது எனக்குத் தெரியும்.”

“ஷியாம்! நீ என்னுடைய நல்ல நண்பன்... ஆனாலும் ஒருசில விஷயங்களில், நீ என்னை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன்..... பிரீதா ஏன் என் வாழ்க்கையில் குறுக்கிட்டாள் என்பது எனக்குத் தெரியாது. அவளை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வை என்று உன்னிடம் நான் சொன்னதுமில்லை.”

ஷியாம் சில நிமிடங்கள் மௌனமாக இருந்தான்.

“என்னுடைய கணக்குக்கூட சில சமயம் தவறாகப் போய்விடுகிறது... தேவ்.”

அவன் குரல் குயரத்தில் தழுதழுத்தது.

தொடர்ந்தான்.

“சொழும்பு நகரின் அல்லது இந்த சமுதாயத்தின் அழுக்கடைந்த ஒரு பகுதியை உனக்குக் காட்டவேண்டும் என்பதற்காகவே பிரீதாவை நான் உனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தேன். அந்த நரகத்தில் நீ போய் விழுந்துவிடுவாயென்று நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை தேவ்.”

“நீ நரகம் என்று எதைக் குறிப்பிட்டுகிறாய் ஷியாம்?”

நான் கேட்ட கேள்விக்கு எனக்குப் பதில் தெரியும். என்னாலும் இப்போதைய மனோநிலையிலிருந்து ஷியர்மைத் திசைதிருப்ப முயன்றேன்.

“தவறு என்று தெரிந்தும், அதே தவறை நீ செய்து விட்டாய் என்பதனால் தவறு சரியாகிவிடாது. உனக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது என்பதற்காக உலகத்தின் பார்வையில் நரகமாகத் தென்படும் ஒன்று சொர்க்கமாக மாறிவிடாது.”

எங்கோ வெறித்துப் பார்த்தபடி பேசினான் ஷியாம்.

“உண்மையாகவே பிரீதாவை நீ வெறுக்கிறாயா ஷியாம்?”

“வெறுப்பு என்பது அவனுடைய நடத்தைதான் மீது நானே தவிர... அவன் மீதல்ல.”

“அவள் நடந்துகொள்வதில் தவறு என்ன? அவளுடைய நிலையில் அவள் செய்வது சரிதானே?”

எரித்துவிடுவதுபோல் என்னைப் பார்த்தான் ஷியாம்.

“பிணத்துக்குப் போர்வையிடுவதனால் அது நாற்றமடிக்காமல் இருந்துவிடுமா? அவளுடைய நடத்தை சரியானதுதான் என்று நீ வாதாடுவதாலும் மட்டும் அது சரியாகிவிட்டாது... உன் நண்பன் என்ற முறையில் உன்னுடைய நன்மை, தீமைகளில் கலந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற அவசியமும், உரிமையும் எனக்குண்டு... உன்மையாகவே நீ என்மீது அன்புகாட்டுபவளுக இருந்தால் தயவு செய்து நான் சொல்வதைக்கேள்... அவளுக்கும், உனக்குமிடையில் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும் தொடர்பை நிறுத்திவிடு.”

ஷியாம் அதற்கு மேல் எதுவும் பேசவில்லை. அறைக்கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே எங்கோ வேகமாக நடந்தான் அவன்.

“பிரீதா...”

அவள் நினைவு மறுபடி என்னை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டது.

“உணிகள் அன்பிருந்தால் போதும் தேவ்... நான் தூய்மையடைந்துவிடுவேன்.”

அவளது வாரீததைகள் என்னுள் எதிரொலித்தன. எழுந்து நடக்கின்றேன்.

ஆலய வாசலில் எனக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தான் பிரீதா.

வெண்பட்டுக் சேலைக்குப் பொருத்தமாக கொடிய மல்லிகை மலர்களை கூந்தலில் சூடியிருந்தான் அவன்.

தூய்மை துலகிக் அவள் நின்றுருந்த எழில்கோலம் என்னுள் புதியதொரு பரவசத்தை ஏற்படுத்தத் தவறவில்லை.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை.

ஆலயத்தில் வழக்கத்திற்கு சற்று மிகையான ஒரு சுறுசுறுப்பான குழந்தை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டிருந்தது.

ஆலய வாசலில் நான் கால்வைத்த போது...

பிரீதா என்னை நெருங்கிவந்தாள்.

"நீங்கள் வராமலேயே இருந்துவிடுவீர்களோ என்று எனக்கு அச்சமாக இருந்தது. என்னுடைய ஆசைகளுக்கும், எண்ணங்களுக்கும் மதிப்பளிக்கும் ஒரு மனிதராக நீங்கள் இருப்பது ஒன்றே எனக்குப் போதும்."

மனதில் விளைந்த நன்றியை வார்த்தைகளில் வெளிக்காட்டும் தோரணையில் பேசினாள் பிரீதா.

கையில் இருந்த அர்ச்சனைத்தட்டை என் முன்பு நீட்டினாள் அவள். தட்டிலிருந்த குங்குமத்தைத் தொட்டுக் காட்டினாள்.

அவளது விழிகள் என்னிடம் எதையோ யாசிப்பது போல் தோன்றிற்று எனக்கு.

அவள் எதுவும் பேச முன்பே—

வலது கை நடுவிரலினால் குங்குமத்தைத் தொட்டு அவள் நெற்றியினிடேன் நான்.

அவள் கண்கள் பனித்தன.

"என்னுடைய வாழ்க்கையில் நான் எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்டேன் என்றுதான் இதுவரையில் எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால், உங்களைச் சந்தித்த பிறகோ எல்லாவற்றையுமே நான் அடைந்துவிட்டதாக உணர்கிறேன்."

பேசிக்கொண்டே பிரீதா நடந்தாள்.

கேட்டுக்கொண்டே அவளுடன் நடந்தேன்.

வழிநெடுகிலும் பிரீதா ஏதேதோ வெல்லாம் பேசிக் கொண்டே வந்தாள்.

அவளருகே நான் நடந்துகொண்டிருந்த போதும், அவளுடைய வார்த்தைகளுக்குச் செவிகாய்த்துக்கொண்டிருந்த போதும்...

என் மனதின் உள்ளிருந்து வியாயின் குரல்— எதி ரொலித்துக்கொண்டேயிருந்தது.

ஷியாயின் சொல்லை மீறி நான் பிரீதானவச் சந்திக்க வந்துவிட்டேன்.

அவள்மீது யாருக்குமே இல்லாத அக்கறை எனக்கு மட்டும் ஏன் ஏற்பட வேண்டும்...?

எனக்குப் புரியவில்லை.

பிரீதா அழகி என்பதினாலோ—

கவர்ச்சியாக இருந்தாள் என்பதினாலோ—

நினைத்த நேரத்தில் இன்பம் அளிக்கக்கூடிய ஒரு விலை பொருளாக இருந்தாள் என்பதினாலோ அவள்மீது நான் அக்கறை செலுத்தவில்லை என்பது மட்டும் எனக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது.

“உங்களிடம் ஒன்று கேட்கவேண்டுமென்று நெடு நாளாகவே எனக்கு ஒரு ஆசை.”

பிரீதானவப் பார்த்தேன்.

“உங்கள் உள்ளத்தில் இருப்பதை மறைக்காமல் சொல்லுங்கள்... என்னைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

பிரீதா இப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்கக்கூடுமென்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“உன்னைப்பற்றி நான் கொண்டுள்ள அபிப்பிராயங்களை நான் சொல்வதை நீ மனப்பூர்வமாகவே வரவேற்கிறாயா பிரீதா...?”

அவள் தலையைக் குனிந்துகொண்டு சில அடிதூரம் நடந்தாள்.

“மற்றவர்களுடைய அபிப்பிராயம் எப்படிப்பட்டது என்று எனக்கு மிக நன்றாகவே தெரியும். ஆனால், உங்களிடம் நான் இந்தக் கேள்வியை கேட்டதற்குக் காரணம் மற்றவர்களில் ஒருவராக உங்களை நான் எண்ணுதது தான்.”

“இப்போது நாம் எங்கே போய்க்கொண்டிருக்கிறோம்?”

பிரீதா முகத்தைத் திருப்பி என்னைப் பார்த்தாள்.

“ஏன்...? எங்காவது உங்களுக்கு அவசரமான அலுவல் இருக்கின்றதா?”

“ஒன்றுமில்லை...?” என்று இழுத்தேன் நான்.

“என் வீட்டுக்கே நாங்கள் போவதில் உங்களுக்கு ஆட்சேபனை ஏதுவும் இல்லையே?”

“இல்லை” என்று தலையை அரைத்தேன். நடந்தோம்.

3.

அடுத்த மூன்று தினங்கள் வரையில்—

அலுவலகத்தில் நிறைந்திருந்த வேலைப்பளு என்னை எஜகுமே நகர முடியாதபடி செய்துவிட்டது.

பிரீதாவைச் சந்திக்க முடியாமலேயே சுழிந்துபோய் விட்ட அந்த மூன்று தினங்களும்—

எனக்கு மூன்று யுகங்களாகத் தோன்றின.

பிரீதா! பிரீதா! பிரீதா!

அந்தப் பெயரே தாரக மந்திரமாய்— அவள் அழகுருவமே என் இதயத்தை முழுமையாக ஆக்கிரமித்துக் கொண்டதாக உணர்ந்தேன் நான்.

“உங்கள் உள்ளத்திலிருப்பதை மறைக்காமல் சொல்லுங்கள். தேவ... என்னைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

அன்று அவள் கேட்ட கேள்வியை—

இப்போது என்னை நானே கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பிரீதாவைப் பற்றி நான் என்ன நினைக்கிறேன்?

“பிரீதா! உன்னைப் பற்றிய எத்தகைய அபிப்பிராயமும் எனக்குக் கிடையாது. உன்னுடைய குறைநிறைகளைக் கணக்கெடுக்கவோ, எடைபோடவோ என்னால் முடியவில்லை. அதற்கு என்ன காரணமென்று நீ நினைக்கிறாய்? என்னால் முழுமையாக நிறைந்திருக்கும் உன்

தூய்மையான அன்பைத் தவிர வேறு எதுவுமே எனக்குப் புலனாகவில்லையே... அதுதான் காரணம்."

மனதினுள் நினைத்துக்கொண்டேன் நான்.

அலுவலகத்தில் அவசரமாக முடித்தாக வேண்டிய வேலைகள் அனைத்தும் முற்றுப்பெற்ற பின்-- நான் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டபோது-- பிரீதாவின் நினைவு என்னுள் மேலெழுந்து நின்றது.

இன்று எப்படியும் பிரீதாவைச் சந்தித்தேயாகவேண்டும்.

மாலை நான்கு மணிக்கே அலுவலகத்திலிருந்து நேராக பிரீதாவின் வீட்டுக்கே புறப்பட்டுவிட்டேன் நான்.

என் அறைக்குப் போக வேண்டுமென்றே, என் நண்பன் ஷியாமிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டுப் போகலாமென்றே கூடத் தோன்றவில்லை எனக்கு!

பிரீதா--

வினாடிக்கு வினாடி, நிமிடத்துக்கு நிமிடம்--

என்னையே எதிர்பாராக்கிக் காத்துக்கொண்டிருந்தாள் போலிருக்கிறது.

என்னைக் காண்டதும், அவள் காட்டிய ஆவல் கலந்த பிரபரப்பு--

எனக்குப் புரிய வைத்தது அதைத்தான்.

மாலைப் பொழுது தேய்ந்து இருள் சூழ்ந்த பின்னரும் நான் பிரீதாவின் வீட்டிலேயே இருந்தேன்.

எனக்காக என் நண்பன் ஷியாம்-- அறையில் காத்துக் கொண்டிருப்பான் என்பதும், நான் பிரீதாவின் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறேன் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள நேர்ந்தால், என் நடத்தைக்காக அவன் மிகவும் வருத்தப்படுவான் என்பதும் எனக்குப் புரியத்தான் செய்தது.

ஆனால்--

அவனுக்காக என்னுடைய மனதை மீறிப் பிரீதாவைப் பிரிந்து போக நான் விரும்பவில்லை.

பசும்பாலைக் காய்ச்சி எடுத்து வந்தாள் பிரீதா.

“பால் சாப்பிடுங்கள் தேவ்”

நான் முறுவலித்தேன்.

அவளது கையைப் பற்றி அவளை என்னருகே இழுத்தேன்.

“இந்த பால் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலே என்பசி எல்லாம் தானாக அடங்கிப் போய்விடுகிறதே...! இந்தப் பசும்பால் எதற்காகப் பிரீதா?”

“போதுமே உங்கள் வர்ணனை” என்றாள் பிரீதா.

“நான் கவிஞனாக கதாசிரியனாக இல்லை... இல்லாவிட்டால் இப்போது உன் அழகைப்பற்றி கம்மா பத்தி பத்தியாக எழுதித் தீர்த்திருப்பேனே” என்றேன்.

அவள் கலகலவென்று சிரித்தாள்.

சிரிப்பில் விளைந்த மலர்ச்சியில் அவள் முகம் செம்மை வண்ணம் காட்டிற்று.

ஏதோ ரூபகம் வந்தவள் போல், அவள் என்னருகே குனிந்தாள்.

“உங்களுக்கு ஒரு நல்ல நியூஸ் சொல்லப் போகிறேன் தேவ்”

“நல்ல நியூஸ்?”

“உம்... சொன்னால் நீங்களே ஆச்சரியப்படப்போகிறீர்கள்.”

“அப்படியா... அப்படி இனிமையான நியூஸ் என்ன பிரீதா?”

“எனக்கு வேலை கிடைக்கப்போகிறது தேவ்” அவள் உற்சாகத்தோடு சொன்னாள்.

நான் சுவாரசியமின்றிக் கேட்டேன்.

“வேலையா? என்னவேலை பிரீதா?”

“ஒரு பெரிய கம்பனியில் டைப்பிஸ்ட் வேலை!”

“என்ன விலையாடுகிறாயா?”

“வேடிக்கையில்லை தேவ், உண்மையாக!”

“வேலைக்குப் போகவேண்டுமென்ற அவசியம் இப்போது உங்களுக்கு என்ன வந்தது?”

“அவசியம் இல்லாமலா தேவ்...? வீண்பொழுதுபோக்கு வதைவிட பிரயோசனமான எதையாவது செய்வது உகந்த காரியம் இல்லையா?”

நான் எதுவும் பேசவில்லை.

“என்ன தேவ்... எதுவுமே சொல்லாமல் இருக்கிறீர்கள்?”

நான் அவளுக்குப் பதில் சொல்வதற்காக வாயைத் திறந்த சமயம், வாசற்புறம் ஒரு குரல் வந்தது.

“பிரீத்!” உற்சாகத்துடன் குரல். கொடுத்தவாறு வாசற்படியில் காலை வைத்திருந்தான் ஒரு இளைஞன். என்னைப் பார்த்துவிட்டதும், நிமிட நேரம் வரை நிலைத்து நின்றிருந்தான் அவன்.

நான் மெல்லப் புன்னகைத்தேன்.

அவனை முன்பின் நான் பார்த்தறிந்ததுகூட இல்லை. பிரீதாவை அவன் தேடி வந்திருக்கிறான்.

அதனால்—

அவன் பிரீதாவுக்கு ஏதோ ஒரு வகையில் உறவுக் காரணிகளோ, அல்லது அறிமுகமானவனாகவோ இருக்கக்கூடும். அவன் உள்ளேயும் வராடல் வெளியேயும் போகாமல் அதே இடத்திலேயே நின்றிருந்தான்.

அவன் மனதில் நிலவிய சங்கடம், அவனது முகத்தில் பிரதிபலிப்பதைக் கண்டேன்!

“வாருங்கள் தினைஷ்! ஏன் வாசலிலேயே நின்று கொண்டிருக்கிறீர்கள்?”

பிரீதா அவனை வரவேற்றாள்.

சட்டென்று அவன் முகத்தில் ஒரு மாறுதல் தெரிந்தது. சிரித்துக்கொண்டே உள்ளே வந்தான் அவன்.

“என்ன பிரீதா இது. இன்னும் நீ புறப்பட்டவிலையா?”

அவன் அவளைத் துரீதப்படுத்துவதுபோல் கேட்டான்.

“கொஞ்சம் உட்காருங்கள் தினைஷ்... இதோ ரெடியாகிவிடுகிறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே பிரீதா என்னைப் பார்த்தாள்.

அவன் தன் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தான்.

“டைம் ஆகிறது... பிரீதா... பிளீஸ் கொஞ்சம் வேகமாகப் புறப்படு.” அவன் அவசரப்படுத்தினான்.

இருவரும் எங்கே போகப் போகிறார்கள்?

பிரீதா எனக்கு விளக்கம் தந்தாள்.

“தேவ்... நான் சொன்னேனே ஒரு நல்ல நியூஸ். எனக்காகச் சிபார்சு செய்து எனக்கு அந்த வேலையைப் பெற்றுத்தரப் போகிறவர் இவர்தான். இப்போதுதான் அந்தக் கம்பனி அதிபரை அவருடைய வீட்டில் சந்திக்க முடியுமாம். அதனால்தான் இப்படி அவசரப்படுகிறார்...”

நான் எழுந்துகொண்டேன்.

“தேவ் நீங்கள் ஏன் எழுந்துகொண்டீர்கள்... பிளீஸ் நீங்களும் எங்களுடன் வாருங்கள்.”

அந்த இளைஞனின் பக்கம் என் பார்வை விரைந்தது. அவன் வேறு எங்கோ முகத்தைத் திருப்பிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“நீ போய்விட்டு வா பிரீதா...எனக்கு, என் அறையில் கொஞ்சம் வேலை இருக்கிறது.....நான் நாளைக்கு வந்து உன்னைச் சந்திக்கிறேன்”

அவன் முகம் சோர்ந்து போயிற்று.

எனக்கு மட்டும் கேட்கக்கூடியதாக அவன் என் காதலுக்கே கிசுகிசுத்தான்.

“தேவ்! உங்களுக்கு இஷ்டமில்லை என்றால், நான் இந்த வேலைக்கே போகவில்லை”

நான் அவளை இடைமறித்தேன்.

“எனக்காக உனக்குப் பிடித்தமான ஒரு காரியத்தைச் செய்யாமல் விட்டுவிடாதே பிரீதா! ஆனால், ஒன்றை மட்டும் நீ நினைவில் வைத்துக்கொள்...நீ எங்கே போனாலும், எதைச் செய்தாலும் என் நெஞ்சமும் நினைவுகளும் உன்னையே சார்ந்து நிற்கும்...என் அன்பு உன்னைக் காத்திருக்கும். எனக்கும் நேரமாகி விட்டது! நான் போகிறேன். நாளைக்கு வந்து உன்னைச் சந்திக்கிறேன்.”

“தேவ்!...” பிரீதாவின் குரல் தழுதழுத்தது.

“கவலைப்படாமல் போ... நீ போகும் காரியம் வெற்றி பெறட்டும்” நான் புறப்பட்டு விட்டேன்!

4.

என் அறைக்கு நான் வந்து சேர்ந்தபோது—

அறையில்—

என் நண்பன் ஷியாமுக்கும் பதிலாக—

ஒரு கடிதம் என்னை எதிர்பார்த்துக் காத்துக்கொண்டிருந்தது.

அன்புள்ள தேவ்!

ஊரில் இருந்து எனக்குத் தந்தி வந்திருக்கிறது. அதனால், மாலைப் புகையிரதத்தில் ஊருக்குப் போகிறேன். நெடுநேரம்வரை உனக்காகக் காத்திருந்தேன். நீ வரவில்லை..... எங்கே போயிருப்பாய் என்பதை என்னால் உணர முடிகிறது.

வருத்தப்படுகிறேன். என்னால் உன்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. என்னாவது ஒருநாள் என்னுடைய வார்த்தைகளை எண்ணிப் பார்ப்பாய்...! கடைசியாக உரிமையுடன் ஒன்று சொல்கிறேன்..... காலம் கடந்த ஞானத்தால் பயனில்லை.

அன்புடன்

ஷியாம்

அறையினுள் மேஜைமீது கிடந்த அந்தக் கடிதம் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தது. ஷியாம் இப்போது யாழ்ப்பாணம் போய்க்கொண்டு இருக்கும் இரவு புகையிரதத்தில் இருப்பான்.

ஷியாம்... தூயநட்பின் முழுமையான வடிவம் நீ... உன்னை நான் நன்குணர்வேன். அதுபோல் என்னை மிக நன்றாக அறிந்தவனும் நீ ஒருவன்தான்.

கெட்டழிந்து கொண்டிருந்த என்னை நல்வழிப்படுத்த வெறும் வார்த்தைகளால் பயனில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டு அன்பில் குழைத்து அறிவுரைகள் தந்தவன் நீ...

இப்போது மட்டும் என்னை உன்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையே ஏன்...?

பெண்மையை 'வெறி' அகற்றும் பொருளாக—இச்சை தீர்க்கும் சட்டமாக எண்ணிக் கொண்டு இருந்த பழைய தேவனாகவே என்னை நீ நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறாயா வியாம்?...

பிரீதாவுடன் நான் உறவாடுவதற்கும் அதே பழைய காரணங்களையே நீ உருவகப்படுத்திப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்...

தவறு வியாம்...!

பிரீதா ஒரு மயக்கும் எழிற்கூடம். அவளைப் பார்க்கும்போது எல்லாம், மென்மையான அவளது மலர் மேனியை அணு அணுவாக சுவைத்து ரசிக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் என்னுள் கிளர்ந்தெழுகிறதே... காரணம் என்னவாக இருக்கும்?—

வெறும் மிருகப் பிராந்தியமான வெறி உணர்வா...? சில வினாடிகளில் சிலிர்த்து அடங்கிவிடும் உதிரத் துடிப்பா...?

இரண்டுமே அல்ல வியாம்...

அவளைப் பார்க்கும்போது—

என்னுள்ளே இயங்கிக் கொண்டு இருக்கும் இதயம் விவரிக்க முடியாத ஒரு இனிய உணர்வுக்கு ஆளாகிறதே...!

அவளைத் தொடாமல்—அவளோடு பேசாமல்— மௌனமே சூழலாய் நாளெல்லாம் அவளை அருகமர்த்தி— விழிகளை இமைக்காமல் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் எழுகிறதே...

பிரீதா என்னை மயக்கும் வெறும் பெண்மை அல்ல, என் உணர்ச்சிகளைக் கொதிக்க வைத்து, தன் உடலை

எனக்குக் கொடுத்து, என்னைக் குளிர வைக்கிறான் என்ற நன்றிக்காக நான் அவனை நாடிப் போகவில்லை!

அவள் என் ஜீவனுக்குக் கிடைத்த தன்மை.

என் உயிரோடு கலந்து இந்த உலகத்துக்கும் அப்பால் அவள் என்னை அழைத்துச் செல்வதைப்போன்ற ஒரு பிரமையை நான் அடிக்கடி உணர்கிறேன்.

ஷியாம்!...

என் நல்ல நண்பனே! என்னை நீ புரிந்து கொள்.

பிரீதா ஏனாகுகிறாள், எனக்காக—என் அன்புக்காக!

அவள் வழி தவறியவள்தான். என்னை ஒரு நேரிய வழியாக எண்ணித் தன்னோடு இணைத்திருக்கிறாள்.

இணைந்து விட்ட இரண்டு பாதைகளும் ஒரு புனித யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டு இருக்கின்றன. தடுக்க முயற்சிக்காதே... "பிரீதா களங்கப்பட்டவள்"

அப்படித்தான் நீ சொல்வாய்... அந்த ஒரு காரணம் மட்டும் என்னில் இருந்து அவனைப் பிரித்தெடுக்கப் போதுமானது என்று நீ நினைக்காதே...

நம் உடலில் நோய்க் கிருமிகள் குடி கொண்டு விட்டால் நம்மை நாமே அழித்துக் கொள்வதில்லை. மருந்தைக் குடித்து நோயைக் குணப்படுத்திக் கொள்கிறோம்... மறுபடியும் உற்சாகத்தோடு நடமாடத் தொடங்கி விடுகிறோம்.

பிரீதாவும் "நோய்க் கிருமி"களால் ஆட்கொள்ளப் பட்டவள்தான்... ஆனால், எப்போது என்னைச் சந்தித்தானோ அப்போதே என் அன்பென்ற மருந்தினால்... அவள் தன்னைத்தானே குணப்படுத்திக் கொண்டாள்.

இனிமேல் அவள் நோய்வாய்ப்படமாட்டாள். அதற்கு நான் இடந்தரமாட்டேன். எனக்கென ஒரு எதிர்காலம் உண்டென்றால்—அது—அவள்தான்.

ஷியாம்... நீ வெறுத்தாலும்... மறுத்தாலும் நான் ஒரு காரியத்தைச் செய்தாக வேண்டும்.

நான் அவனை மணந்து கொள்ளப் போகிறேன்!

5.

வெளியே தூறிக்கொண்டிருந்த மழை சோவென்ற பேரிரைச்சலோடு பொழிந்து தள்ளத் தொடங்கி இருந்தது.

அறையின் ஜன்னல் கதவுகள் காற்றிற்கு ஏற்றாய் போல் தாளமிடத் தொடங்கின. எழுந்து சென்று அவைகளைத் தாழ்ப்பாளிட்டு நிறுத்தினேன்.

கதவை உட்புறம் தாளிட்டுவிட்டு வந்து படுக்கையை விரித்தேன்.

ஷியாம் இப்போது யாழ்ப்பாணம் போய்க் கொண்டிருப்பான். திடீரென்று அவன் புறப்பட்டு விட்டதற்கான காரணம் எதுவென்று சரியாகத் தெரியவில்லை. நானே மறுதினம் மட்டில் அவனிடமிருந்து கடிதம் வரக்கூடும்.

ஷியாம் என் இளவயது நண்பன். அவனைத்தவிர வேறு யாரையுமே இன்று என்னால் நண்பர்களாகக் கருத முடியவில்லை! அதற்கும் காரணம் இருந்தது.

என்னுடன் நண்பர்களாகப் பழகியவர்களில், —ஷியாமைத் தவிர—யாருமே உண்மையான நண்பர்களாக இருந்ததில்லை.

வெறும் சுயநலத்தில் விளைந்த போலித்தனமான அன்பைக் காட்டி என்னோடு இணைந்து கொண்ட 'நண்பர்' களையெல்லாம் என்னால், நண்பர்களாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை!

அவர்களது முகத்திற்கு எதிரிலேயே அவர்களது குணாதிசயங்களைச் சுட்டிக் காட்டுவேன்! அதனால் பலரது வெறுப்புக்கும் நான் ஆளானது உண்டு.

ஒரு தடவை ஷியாம், என்னை அதற்காகக் கண்டித்தான். மற்றவர்களை நேசிப்பதற்கு உனக்குப் பிடித்தம் இல்லை என்றால் அதை நீ நிறுத்தி விடலாம், அதை விட்டு அவர்களைக் குறைகூற உனக்கு என்ன உரிமை

இருக்கிறது? அவர்களை விரும்புவதற்கு உன் மனம் இடந்தராதபோது அவர்களை வெறுப்பதற்கும் உனக்கு உரிமை இல்லையே!

ஷியாம் சொன்னதும் சரியான காரணமாகத் தோன்றிற்று. அன்றிலிருந்து எனக்குப் பிடிக்காதவர்களை எல்லாம் நான் வெறுத்ததும் இல்லை. விரும்பியதும் இல்லை.

ஷியாம் அரசாங்கத் திணைக்களம் ஒன்றில் கிளார்க் காகப் பணியாற்றி வந்தான்.

தனியார் நிறுவனம் ஒன்றில் நான் வேலைக்கு அமர்ந்தேன். இருவரும் ஒரே அறையிலேயே குடி அமர்ந்தோம். ஓரிடவாசம் எங்கள் இருவருடைய எண்ணங்களை—கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்வதற்கு ஏற்ப வசதியைக் கொடுத்தது.

என் இன்ப துன்பங்களில் முழுமையான அக்கறை காட்டக்கூடிய ஒருவரை அவன் என்னருகில் இருந்தான். அவன் அன்பில் என் உள்ளம் முழுமையாக அர்ப்பணிக்கப்பட்டு விட்டது.

ஒரு சில விஷயங்களில்—எனக்குச் சரியென்று தோன்றாதவைகளாக இருப்பினும்—அவனுடைய எண்ணப்படியே நான் நடந்து கொள்வதுமுண்டு. எப்போதும் அவனுடைய வழி நேரியதாகவே இருக்கும். அவன் ஒழுக்கத்தை நேசித்தான்! அதேயளவு உலகத்தையும் நேசித்தான்...அவனால். இந்த உலகத்தில் சந்திக்க முடிந்த தெல்லாம் அவனுக்கு உறவாகத்தான் இருந்தது.

அவன் எல்லோருக்கும் நல்லவரை இருந்தான். எல்லோருக்கும் நல்லவரை இருக்கும் ஒருவன் உண்மையிலேயே நல்லவரை இருக்க முடியுமா என்ற என்னுடைய கேள்விக்கும் அவனே விடையாக இருந்தான்! ஆம்... அவன் நல்லவரை இருந்தான்.

ஆனால்—

அவன் விரும்புகின்ற அளவுக்கு என்னால் நல்லவரை இருக்க முடியவில்லை.

ஷியாம் அடிக்கடி சொல்வான்:

“இந்த உலகத்தில் கெட்டவர்கள் என்று யாருமே இல்லை. சந்தர்ப்பங்கள் மனித உணர்வுகளோடு விளை யாடி அவர்களைக் கெட்டவர்களாக்கிவிடுகிறது. முயன்றால் ஒரு மகா கெட்டவனையே மாநிலம் போற்றும் மகாத் மாவாக ஆக்கிவிட முடியும்!...ஆனால்...பரிதாபம் என்ன வென்றால் கெட்டவர்களை எல்லோரும் வெறுக்கிறார்கள் தவிர, யாருமே அவர்களை அனுதாபத்தோடு பார்க்க மறுக்கிறார்கள்”

“கெட்டவர்கள்மீது காட்டப்படுகின்ற அனுதாபம் அவர்கள் மேலும் மேலும் கெட்டுப்போக வழி சமைத்து விடுமே” என்றேன்.

ஷியாம் சிரித்தான்!

“உனக்கும் உலகம் புரிகிறது!” வேடிக்கையாகச் சொல்லிவிட்டு அவன் தொடர்ந்தான்!

“நீ சொல்லுவதும் ஒரு வகையில் நியாயம்தான் நல்லதும்; கெட்டதும் மன எண்ணங்களின் விளைவு தானே.... மனதில் பண்பட்ட எண்ணங்கள் விதைக் கப்பட வேண்டும். அது நிச்சயமாகப் பயன் தரும். கெட்டுப்போனவனுக்கு அனுதாபம் காட்டப்படும்போது அந்த அனுதாபம் அவன் மனதில் உள்ள நல்ல எண்ணங்களின் பக்கம் சார்ந்து நிற்க வேண்டும். அவன் மேலும் கெட்டுப்போகாமல் பாதுகாக்க அதுவே சிறந்த மார்க்கம்”

எல்லோரையும் நல்லவர்கள் என்று ஏற்றுக் கொள் கின்ற ஷியாம், பிரீதாவை மட்டும் ஏன் இப்படி வெறுக்கிறான். அவன் அவளை வெறுக்கவில்லை! அவன்மீது நான் கொண்டுள்ள “பற்றுதலை” த்தான் வெறுக்கிறான். அவளால் என் வாழ்வு பாழாகிவிடக்கூடாது என்றுதான் துடிக்கிறான்.

அதுதான் சரியான காரணமாக இருக்க வேண்டும். ஆனால்...நான்?...பிரீதா என் வாழ்வில் பங்கு பெறாமல்

போய் விடுவதால் மட்டும் என் வாழ்வு முழுமையானதாகி விடுமா?

ஒரியாம் நினைப்பதுபோல் என் எதிர்காலம் சீரும், சிறப்பும் பெற்று விடுமா?

கற்பே இல்லறத்தின் ஒழுக்க வரம்பு என்றால், அந்தக் கற்பு ஆணை—பெணை இரு பாலாரிடமும்தானே இருந்தாக வேண்டும்.

கற்பிழந்த பெண்ணுக்கு ஒரு நியாயம் என்றான போது, கற்பிழந்த ஆணுக்குப் பிறிதொரு நியாயம் இருப்பது என்ன முறை?

பிரீதா கற்பிழந்தவள்.

ஊரறிந்த ஒரு விலைமகளாகவே வாழ்ந்து பழக்கப் பட்டு, அந்தப் பழக்கத்திலேயே ஊறிப் போனவள்.

அவள் ஒரு குடும்பத் தலைவியாவதற்குத் தகுதி இல்லாதவள் என்றால்—அதே விதிமுறை—கற்பை இழந்த ஒரு ஆணுக்கும் இருக்கத்தானே வேண்டும்.

கற்புள்ளவர்கள் ஒரு தூய்மையான சமூகமாக வாழட்டும். கற்பில்லாதவர்கள் வேறொரு சமூகமாக மாறட்டுமே...! ஒழுக்க வரம்பினுள் வாழ்பவர்கள் என்ற தெளிந்த நீரோடையினுள் ஒழுக்கத்தை இழந்தவர்கள் என்ற குட்டையைச் சேர்த்து ஏன் எல்லாவற்றையும் பாழ் அடிக்க வேண்டும்.

நெடுநேரம்வரை, தூக்கமின்றிப் படுக்கையிலேயே புரண்டு கொண்டிருந்தேன்... ஏதேதோ யோசனைகள் மண்டையைக் குடைந்து கொண்டிருந்தன.

வெளியே இப்போது மழை ஓய்ந்து விட்டிருந்தது. தொலைவில் எங்கிருந்தோ ஒரு தெரு நாய் ஊளையிட்டுக் கொண்டிருந்தது. கண்களை உறக்கம் தழுவுவதான உணர்ந்தபோது—வெளியே யாரோ—அறைக் கதவைப் "பட பட" வென்று தட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

சட்டெனப் படுக்கையிலிருந்து எழுந்தேன். பின் விளக்கைப் பொருத்தி விட்டுக் கதவைத் திறந்தேன்.

திறந்த கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு உள்ளே பாய்ந்தாள் பிரீதா.

அவள் நின்றிருந்த கோலம்...பிரீதாலா அவள்? "கதவை மூடுங்கள் தேவ்!" கத்திக்கொண்டு தானே அதைத் தாழ்ப்பாளிடத் துடித்தாள் அவள். "என்ன பிரீதா...இது...?"

"கதவை மூடுங்கள்...ப்ளீஸ்..."

படாரென அறைக் கதவை அறைந்து சாத்தினேன். அதற்குள் அவள் ஓடிச் சென்று விளக்கை அணைத்தாள்.

"என்ன பிரீதா...என்ன நடந்தது?"

"தயவுசெய்து என்னை ஒன்றும் கேட்காதீர்கள். எல்லாம் பிறகு சொல்கிறேன்.....சத்தம் போடாமல் வாருங்கள்.....வாருங்கள் வந்து படுத்துக் கொள்ளுங்கள்"

மெல்லிய கருந் துணியைப் போட்டுக் கண்களை மறைத்து விட்டாற்போன்ற அந்த இருளில் அவள் எனது படுக்கையில் கிடப்பது தெரிந்தது.

அவளருகே சென்று உட்கார்ந்தேன். அவள் கைகளைப் பற்றினேன்! அவளது கைகள் நடுங்கிக்கொண்டு இருந்தன. "என்ன நடந்தது பிரீதா?..."

"ஐயோ! சத்தம் போட்டுப் பேசாதீர்கள்"

கண்டிப்புக் கலந்த மென்மையான தொனியில் கெஞ்சினாள் அவள்!

அவளது வார்த்தைகளை ஏற்றுக்கொண்டேன் என்பதற்கு அத்தாட்சியாக அவளது விரல்களை என் விரல்களினால் இறுகப்பற்றி "அமைதியாக இரு" என்று உணர்த்தினேன்.

அவளருகே படுக்கையில் சாய்ந்து அவளது கூந்தலை மெல்ல வருடினேன். தலை ஈரமாக இருந்தது. அவள் மறைத்தாற்றலில் அகப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

மாலையில் அவளது வீட்டிற்கு வந்திருந்த அந்த இளைஞனுடன் புறப்பட்டுப் போனவள் இப்போதுதான்—இரவு ஒரு மணிக்குப் பிறகு—திரும்பி இருக்கிறாளா?

இதுவரையில் அவள் எங்கே போயிருந்தாள்? என்ன செய்து கொண்டிருந்தாள்? அவள் துடித்துப் பாய்ந்து ஓடி வருகின்ற அளவுக்கு என்ன நேர்ந்திருக்கக்கூடும்?

கேள்விகளால் மனது நிறைந்தது—ஆயினும்—அவளிடம் நான் எதுவும் கேட்கவில்லை. அந்த அளையில் இருந்து ஒரு சிறு ஓசை வருவதை—பெரு முச்சு வீடு வதைக்கூட அவள் விரும்பவில்லை.

அந்த அளவுக்கு—அவள் குழம்பிப் போயிருக்கிறாள்—மிகப் பயந்து போயிருக்கிறாள்.

அவள் என்னை இறுக அணைத்துக் கொண்டாள். அவளது கைகள் மட்டுமல்ல... உடல் முழுவதுமே நடுக்கிக் கொண்டிருப்பதை அப்போதுதான் உணர்ந்தேன் நான்.

ஆதரவாக அவளைத் தடவிக் கொடுத்தேன்!

ஏனோ அவள் மெல்ல விசம்பி அழத் தொடங்கினாள்.

“அழாமல் தூங்கு...நானைக்குப் பேசலாம்”

மெதுவாக அவளுக்கு மட்டும் கேட்கக்கூடியதாக அவள் காதுகே கிசுகிசுத்தேன். தெருவில் பூட்ஸ் கால்கள் நடமாடும் ஓசை கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. என்னை அணைத்துக் கொண்டிருந்த அவள் கரணிகள் மேலும் இறுகின.

என் மனம் எங்கெங்கோ அலை பாய்ந்தது. “என்ன நடந்து விட்டது இவளுக்கு?”

அந்தக் கேள்விக்கு விடை தேடுவதற்குள் எண்ணற்ற கற்பனைகள் தோன்றித் தோன்றி மறைந்தன.

அவள் விசம்பல் ஓயவில்லை.

6.

மனம் ஒன்றுமீது பற்று வைத்து விட்டால் அதை அடைவதற்காக எத்தகைய போராட்டத்துக்கும் தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொள்கிறது.

அது நிறைவேறுமா—நிறைவேறுதா—அது சரியான காரியம்தானா?

இவைகளைப்பற்றி எல்லாம் மனது சிந்திப்பதில்லை! தனக்குச் சாதகமான காரணங்களை காட்டிக் கொண்டு—அதையே சரியான கருத்தாக மாற்றிக் கொண்டு—தான் விரும்பியதை அடையப் பிரயத்தனப் படுகிறது.

ஒவ்வொருவருடைய இன்ப துன்பத்துக்கு—அவருடைய மனநிலைகள்தான் காரணமாக அமைந்து விடுகின்றன. ஆதலால்—

மனதைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்றே, அடக்கியான வேண்டுமென்றே அனுபவசாலிகள் மற்றவர்களுக்குப் போதனை செய்கிறார்கள்.

என்ன பயன்?

மனதைக் கட்டுப்படுத்தும் திறமை எல்லோருக்கும் வந்து விடுமா? மனம்போன வழியில் ஆடி முடித்து விட்டுக் கடைசியில் அவதிக்குள்ளாகும் போதுதான் ஞானோதயம் பிறக்கிறது.

பிரீதாவைப் பொறுத்தவரையில் அவள் எப்போதோ ஞானோதயம் பெற்று விட்டவள். ஆனால்—அது காலம் கடந்துதான் நடந்திருக்கிறது.

அப்படித்தான் என்னால் இப்போது நினைக்க முடிந்தது.

“என்னை நம்புங்கள். தேவ்!.....என்னை நம்புங்கள் தேவ்!.....நான் பழைய பிரீதா இல்லை...நேற்று நான் அவனுடன் போனதற்குத் தவறான காரணம் எதுவுமே இல்லை. என்னை நம்புங்கள் தேவ்...”

காலையில் அவள் என்னருகே உட்கார்ந்து கதறிய போது என் மனம் அவளுக்காக இரக்கப்பட்டது.

“உன்னை நான் நம்புகிறேன் பிரீதா...ஆனால்,— உன்னாலேயே நம்ப முடியாத அவனுடன்—பெயர் என்ன சொன்னாய்.....ஆ!.....அந்தத் திணைஷ்டன் நீ எப்படி அவ்வளவு துணிச்சலுடன் புறப்பட்டாய்...? அதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை. துணிச்சலுக்கும் ஒரு எல்லை இருக்கிறது. பிரீதா.....அதிலும் உன்னைப்போன்ற அழகான இளம் பெண்கள் தங்கள் துணிச்சலான காரியத்தை நிறைவேற்று முன்பு அதைப்பற்றி ஒன்றுக்கு இரண்டுதரம் தீர யோசிக்க வேண்டும். அதை விட்டுவிட்டு”

நான் முடிக்கவில்லை.

பிரீதா தொடர்ந்து விம்மினாள்.

விம்மலிடையே வார்த்தைகள் வெளிப்பட்டன.

“என்னை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளவேயில்லையா தேவ்.....களங்கப்பட்டவள் மறுபடி மறுபடி களங்கப்பட்டுக் கொண்டதான் இருப்பாள் என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்களா தேவ்?”

“இல்லை...பிரீதா! இல்லை...நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை; சொல்லவும் மாட்டேன். உன்னைப்பற்றி எனக்கு மிக நன்றாகத் தெரியும். நீ எப்படிப்பட்டவள் என்பதை உன்னைவிட நான் மிக நன்றாக அறிவேன்...நான் சொல்ல வந்ததே வேறு.

பிரீதா.....! தவறு நடந்து இருக்கும் என்று நினைத்து இப்போது உன்னைக் கண்டிக்க வரவில்லை.....தவறாவிட தவறு நிகழ்வதற்குரிய சந்தர்ப்பத்தை உண்டாக்கிக் கொடுப்பதுதான் பிழையான காரியம். அதைத்தான் நான் கண்டிக்கிறேன்”

“அவன் இப்படி நடந்து கொள்ளுவான் என்று நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை தேவ்!”

“உன்னைக் குத்திக் காட்டுவதாக எண்ணாதே பிரீதா!... சாதாரணமாகத்தான்—எந்த ஒரு பெண்ணிடமும் கேட்ப

தைப்போல் சர்வ சாதாரணமாகத்தான்—கெட்கிறேன். எத்தனையோ ஆண்களுடன் பழகியிருக்கும் உனக்கு ஒரு ஆடவன் அழைத்தபோது, அவன் எதற்காக உன்னை அழைத்தான் என்பதைக்கூடவா புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை”

“அதை என்னால் எப்படிப் புரிந்து கொள்ள முடியும் தேவ்?.....அவன் இதற்காகத்தான் என்னை அழைத்தான் என்று நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை” தேவ்.....இவ்வரையில் நான் அவனுடன் “அந்த” முறையில் பழகியதுகூட இல்லை!.....ஒரு “ஃபிரன்ட்சிப்” அவனுக்கும் எனக்கும் உள்ள தொடர்பு மனம் சம்பந்தப்பட்டதாகத்தான் இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆனால், அவன்.....அதை உடல் சம்பந்தப்பட்ட தொடர்பாக மாற்றிவிடப் பார்த்து விட்டான் தேவ்.”

அவளால் அதற்குமேல் பேச முடியவில்லை.

முகத்தை இரு கைகளாலும் மூடிக்கொண்டு குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள் அவள்.

மனச்சுமை தீருமட்டும் அவள் அழுது ஓயட்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டவளாய் கூரையை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தேன் நான்.

பிரீதா சொன்னதுபோல் அவன்—அந்தத்தினேஷ்—பார்வைக்கு நல்லவளுக்கத்தான் தெரிந்தான்.

ஆனால்—

அவனுடைய கயநுபத்தை பிரீதாவால் இப்போது தான் உணர முடிந்திருக்கிறது.

நல்லவர்கள் என்ற போர்வைகளில் மறைந்து கிடக்கும் விஷயங்களை விட, வெளிப்பார்வைக்குக் கெட்டவர்களாகத் தெரியவர்கள் எவ்வளவோ பரவாயில்லை.

“தினேஷ் படித்தவன்—ஓரளவுக்கு வசதி படைத்தவன். அவனிடம் பண்பாடு இருக்குமென்றே நம்பினேன்.....ஆனால், அவனால் இவ்வளவு வெறியனாக மாற முடியும் என்று என்னால் கற்பனைகூட செய்து பார்க்க முடிந்ததில்லை தேவ்!”

“சரி! முடிந்தது முடிந்து போய் விட்டது..... இனி யாவது கவனமாக எச்சரிக்கையோடு நடப்பதற்கு முயற்சி செய்”

அவளுக்குத் தேறுதல் சொன்னேன். அவள் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“இனியும் நான் வாழ வேண்டியது அவசியம்தானா... தேவ்?”

தழுதழுத்த குரலில் கேட்டாள் அவள்.

“ஆம்.....நீ வாழ வேண்டியவள்தான்.....எனக்காக.....! எனக்காக நீ வாழ வேண்டியவள்தான்”

அவள் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள்.

“நீங்கள்.....நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் தேவ்?...”

“நான் உன்னை மணந்து கொள்ளப் போகிறேன்” — என்று அவளிடம் சொல்லி விடலாமா? என நினைத்தேன். ஆனால்—ஏனோ அதை நான் சொல்லவில்லை

“உன்மீது அன்பு காட்ட நான் இருக்கிறேன் பிரீதா” — என்று மட்டும் சொன்னேன்.

அவள் நன்றியுணர்வோடு என்னைப் பார்த்தாள்— கரங்களைக் குவித்தாள்.

“தேவ்.....தேவ்.....”

அரற்றியபடியே என் மார்பில் சாய்ந்தாள் அவள். அவளைத் தாங்கி நிமிர்த்தினேன். கண்களைத் துடைத்தேன்.

“விட்டுக்குப்போ!.....நான் மாலையில் வந்து உன்னைச் சந்திக்கிறேன்”

அவளை விட்டுக்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டு அலுவலகத்துக்குப் புறப்பட்டேன்.

மனம் பிரீதாவையே சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தது.

இரவு அவளைக் கலங்க வைத்துவிட்ட அந்தச் சம்பவம்.....அவள் கண்ணீருக்கிடையே புலம்பிய வார்த்தைகள் இப்போதுதான் நடந்து கொண்டு இருப்பது போன்ற திரையம்சங்களைக் கதை—என் மனதில்.

7.

நேற்று மாலை—

அவள் தன்னைத் தேடிவந்த அந்த இளைஞன் தினை ஷூடன் புறப்பட்டுப் போனான்.

அவளைத் தன்னுடன் அழைத்துப் போவதற்காக அவள் அவளிடம் சொன்ன காரணம் ஒன்று.

ஆனால்—

நடந்த காரியமோ வேறுக இருந்தது!

யாரோ ஒரு கம்பனி அதிபரின் வீட்டிற்குப் போகப் போவதாகச் சொன்னவன், பிரீதாவை அழைத்துக் கொண்டுவந்த டாக்சியை எங்கோ ஒரு ரெஸ்ட்ரஹவுஸ் வாசலில் நிற்பாட்டச் சொன்னபோதுதான் அவளுக்குத் திகைப்பாக இருந்தது.

அவன் டாக்சியிலிருந்து இறங்கிக் கொண்டான்.

“இறங்கு பிரீத்.”

“எங்கே போகப் போகிறீர்கள்?”

“முதலில் இறங்கு. பிறகு சொல்கிறேன்.”

அவள் இறங்கிக்கொண்டாள்.

உள்ளே நுழைந்து விட்டால் ஏறி—

மேல் மாடிக்கு வரும்வரை பிரீதா அவளிடம் “எதுவும் கேட்கவில்லை.”

ஒருவேளை—

அவன் தன்னை அழைத்து வந்ததிற்குக் காரணம் வேறுக இருக்குமோ?

அவனுக்கும் அவளுக்கும் அறிமுகம் ஏற்பட்டுச் சில மாதங்கள்தான் ஆகியிருந்தன.

அந்த அறிமுகம் சாதாரணமானதாகத்தானிருந்தது. அவளைப்பற்றி அவளுக்கு நன்கு தெரியுமென்றாலும், அவள் அவளைத் தன்னுடைய இச்சைக்கு இரையாக எப்பொழுதுமே பயன்படுத்தியதில்லை.

அந்தவகையில்—

அவள் அவன்மீது தனியானதோர் மதிப்பை வைத்திருந்தாள். ஆனால், இப்போது—

எல்லாவற்றுக்கும் வட்டியும் முதலுமாக—அவன்..... தன்னை.....?

அவளால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை!

அப்படிப்பட்ட ஒரு நினைவே அவளுக்கு கசப்பாக இருந்தது. அவள் தனக்குத்தானே நினைத்துக்கொண்டாள்.

“நான் பழைய பிரீதா இல்லை.”

மேல் மாடியிலுள்ள பதினேழாம் எண் அறை வாசலருகே சென்று நின்றான் தினேஷ்.

கதவு உட்புறமாகத் தாழிடப்பட்டு இருக்க வேண்டும். வெளிச் சுவரில் பொருத்தியிருந்த பெல்லை அழுத்தினான் அவன்.

கதவு திறந்தது—

“ஹலோ” என்ற குரல் வந்தபோது—

பிரீதாவின் கண்கள், உள்ளே நின்றவனைச் சந்தித்துக் கொண்டன.

“ஹலோ” என்று பதிலுக்கு குரல் கொடுத்த தினேஷ் அவனது கைகளைப் பற்றிக் குலுக்கினான்.

“மீர் மிஸ் பிரீதா”

தினேஷ் அவளை அவனுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

“பிரீதா! ஸ்லீர் நேம்” என்று தனக்குத்தானே முணுமுணுத்துக்கொண்டவன்—

அவளைத் தலைமுதல் பாதம்வரை கண்களால் அளந்தான். அவன் முகத்தில் ஒரு திருப்தி தெரிந்தது.

“ஐ ஆம் லிண்டன்.”

தன்னைத் தானே அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டே, அவளைக் கை குலுக்குவதற்காக தன் கைகளை அவளை நோக்கி நீட்டினான்.

என்ன நினைத்துக் கொண்டாளோ—

பிரீதா இரண்டு கைகளையும் குவித்து “வணக்கம்” என்றாள்.

லிண்டன் முகத்தில் கொஞ்சம் அசடு வழிந்தது. சமாளித்துச் சிரித்தான்.

“தற் இஸ் யுவர் கஸ்டம்” என்றும் மூணுமூணுத்துக்கொண்டான்.

லிண்டன் ஆங்கிலத்திலேயே பேசினான். பிரீதாவுக்கு அவன் பேசுவது புரிந்தது.

ஏவரும் உள்ளிருந்த நாற்காலிகளில் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். பிரீதாவின் கண்கள் அந்த அறையை நேரட்டம்விட்டன.

லிண்டன் கலையார்வம் மிகுந்திருந்தவன் என்பது அவனது வார்த்தைகளிலிருந்தும், கவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த புகைப்படங்களிலிருந்தும் புரிந்தது பிரீதாவுக்கு.

ஆனால்—

அவன் கலையை எந்த அளவுக்கு மதிக்கிறான்? பயன்படுத்துகிறான் என்பதை அவளால் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

அதைத் தெரிந்துகொள்ளும் நேரம் வந்தது.

“தினேஷ்.”

மெல்ல அழைத்த லிண்டன் இருக்கையிலிருந்து எழுந்தபோது, தினேஷும் எழுந்தான்.

“வன் மினிற் பிளீஸ்.”

பிரீதாவிடம் சொல்லிவிட்டு அறையில் இருந்து இன்னொரு அறைக்குள் போனார்கள் அவர்கள்.

தினேஷ் தன்னை இங்கே எதற்காக அழைத்து வந்தான்...? லிண்டனுக்கும் தினேஷுக்குமுள்ள தொடர்பு என்ன? பிரீதா யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

ஆனால்—

தினேஷ்மீது அவள் கொண்டிருந்த நம்பிக்கை—அவள் எத்தகைய தவறான செயல்களிலும் ஈடுபட மாட்டான் என்ற உறுதி—

அதனால்—

அவள் தன்னைத் தானே சமாதானப்படுத்திக்கொண்டாள்.

மௌனம் கலந்த அவளது தனிமையான சூழ்நிலையைக் கலைப்பதைப் போல, அவளுக்குப் பின்புறமிருந்த சுவர்க் கடிக்காரம் ஓசையிட ஆரம்பித்தது.

அவள் பின்புறமாகத் தலையை திருப்பி கடிக்காரத்தைப் பார்த்தாள். பிறகு தன் கைக்கடிக்காரத்தைப் பார்த்தாள்.

இரண்டு கடிக்காரங்களும் ஒரே நேரத்தை ஒழுங்காகக் காட்டின.

“மணி ஒன்பதாகிவிட்டதே.” அவள் தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டாள்.

“உள்ளே போனவர்கள் ஒருமணி நேரத்துக்கும் மேலாக என்ன செய்கிறார்கள்?”

அவள் அருகே டூட்ஸ் கால்கவின் நடமாட்ட ஒலிகேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தாள்.

லிண்டன்!

“மிஸ் பிரீதா! கம் இன்...” அழைத்தபடியே நின்றிருந்தான் அவன்.

“தினேஷ்...?” அவள் ஆரம்பிக்கு முன்னே—

“அவன் உள்ளேதான் இருக்கிறான்” என்று சொல்லிவிட்டு முறுவலித்தான் லிண்டன்.

கொடர்ந்து—

“மிஸ் பிரீதா... உங்களுக்கு கலைகளில் இன்டிர்ஸ்த் உண்டா?” என்றும் கேட்டான்.

பிரீதா, “உண்டு” என்பதுபோல் தலையை அசைத்தாள்.

“நான் கலையை நேசிப்பவன்...! எந்த நாடு—எந்த இனம்—எந்த மொழி என்ற பேதங்களெல்லாம் எனக்குக் கிடையாது. கலைத் தன்மை எங்கே சிறந்திருக்கிறதோ, கலை அழகு எங்கே மிகுந்திருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் என் இதயம் இருக்கும்.”

“உங்களைப் பார்த்தாலே தெரிசிறதே.” பிரீதா மெல்லச் சிரித்தாள்.

“நேரமாகிறது... வாருங்கள்..” விண்டன் அவளை அழைத்துவிட்டு, அவளது பதிலுக்குக் காத்திருக்காத வாய் உள்ளே திரும்பினான்.

“தினேஷ் உள்ளேதான் இருப்பான்.” நினைத்துக் கொண்ட பிரீதா விண்டனைத் தொடர்ந்தாள்.

உள்ளிருந்த அறையின் கதவைத் தள்ளித் திறந்தான் விண்டன்.

திறந்த கதவின் வழியாக உள்ளே பார்த்தாள் பிரீதா. ஏதோ ஒரு எழில் நிறைந்த உலகத்துக்கு வந்துவிட்டாற் போன்ற உணர்வை அடைந்தாள் அவள்.

உள்ளே நுழைந்ததும்—

கதவைத் தாழ்ப்பாளிட்டான் விண்டன்.

பிரீதாவின் கண்கள் தினேஷைத் தேடின.

“தினேஷ் எங்கே?”

“இருக்கிறான்.” விண்டன் பதில் சொன்னபோது அவனது முதத்தில் இழைந்திருந்த கிண்டலின் பொருள் தான் புரியவில்லை பிரீதாவுக்கு.

அந்த அறையிலுள் வேறு யாரும் இருப்பதற்கான அறிகுறிகள் தெரியவில்லை.

“இப்படி வாருங்கள்.” விண்டன் அழைத்த இடத்துக்குச் சென்றான் பிரீதா.

வண்ண டிசைன்கள் இணைந்திருந்த திரைச்சீலை ஒன்றை நகர்த்திய விண்டன், “பாருங்கள்” என்றான்.

பிரீதா பார்த்தாள்.

ஒரு புகைப்படம் எடுக்கும் நிலையத்தைப் போன்று காட்சியளித்தது அந்தப் பகுதி. உள்ளே புகைப்படம் எடுப்பதற்கான சகல கருவிகளும் காட்சியளித்தன.

“இப்போதுதான் எதுவோ புரிந்ததுபோல் இருந்தது பிரீதாவுக்கு!

“இதுதான் எங்கள் தொழிலகம்” என்றான் விண்டன்.

இந்தத் தொழிலகத்துக்கு நானும், மிஸ்டர் தினேஷும் பாட்டனர்கள்.”

திரைச் சீலையை மறுபடி முடிவிட்டு, “வாருங்கள்” என்று அவளை அழைத்த விண்டன், ஒரு நாற்காலியை எடுத்துப் போட்டான்.

“உட்காருங்கள்..... வருகிறேன்.”

“உட்காருவதா வேண்டாமா என்று குழம்பிக்கொண்டிருந்தாள் பிரீதா.

“தினேஷ் எங்கே போயிருக்கக் கூடும்?”

அலுமாரியைத் திறந்த விண்டன், உள்ளிருந்து எதையோ எடுத்துக்கொண்டு வந்தான்.

“தினேஷ் உங்களிடம் சொல்லி இருப்பான் என்று நினைக்கிறேன்... நீங்கள் நிச்சயமாக ஒத்துழைப்புத் தருவீர்கள் என்ற நிறைந்த நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. எங்கள் தொழில் ஒரு நாட்டுக்குள்ளேயே அடங்கிவிடும் தொழிலல்ல. உலகம் முழுவதும் பரவிய தொழில்—இதைப் பாருங்கள். இதனுள் சில புகைப்படங்கள் இருக்கின்றன. நீங்கள் ஒத்துழைத்தால் இதைப்போன்ற நிறையப் புகைப்படங்கள் எடுக்கலாம். எங்களிடம் ஏற்கனவே வேறு பல பெண்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால், பெண்கள் என்னுள் எல்லோருமே பெண்களாகிவிட முடியுமா? ஒரு பேர்சனாட்டி இருக்க வேண்டுமே, அதுவும், எங்கள் தொழிலுக்கு உங்களைப்போன்ற அழகும்—கட்டான உடலமைப்பும்—கவர்ச்சியும் கொண்ட பெண்கள்தான் வேண்டும். வட்...ஐ...யீன்...? உங்களுக்குப் புரிகிறதா?”

அவன் நீட்டிய புகைப்பட ஆல்பத்தை அவளால் பார்க்க முடியவில்லை. ஆண், பெண் உறவைச் சித்தரிக்கும் பானியல் சம்பந்தமான—“பச்சையாக” எடுக்கப்பட்ட ஆபாசப் படங்கள். அருவருப்போடு முகத்தைச் சுழித்துக்கொண்டவள் பட்டென ஆல்பத்தை முடிஞள்.

“தினேஷ் எங்கே?”

பரபரப்போடு கேட்டாள் அவள்.

அவளது கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல் சிரித்தான் அவன்.

“ஏன் முகத்தைச் சுளிக்கிறீர்கள் மிஸ் பிரீதா...! கலையைக் கலையாகப் பார்க்க வேண்டும்... அருவருப்பாக ஒன்றைக் கற்பனை செய்ய முயன்றால், மனிதனின் பிறப்பே அருவருப்பாகத்தானிருக்கும்.”

அவன் முகத்தில் காறி உமிழவேண்டும் போலிருந்தது பிரீதாவுக்கு.

தான் இத்தனை காலம் நடத்திய கேவலமான வாழ்வில் இருந்து தன்னைத்தானே தூய்மைப்படுத்திக்கொண்டு ஒதுங்கிக்கொள்ள நினைத்தவளுக்கு... இப்படியும் ஒரு சோதனையா?

“மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள். என்னால் ஒத்துழைப்புத் தர முடியாது.”

அவளது பதிலைக் கேட்டு லிண்டனின் முகம் சிறுத்துப் போயிற்று.

“நீங்கள் கட்டாயம் ஒத்துழைக்கத்தான் வேண்டும் மிஸ் பிரீதா.”

அவன் கண்டிப்பு கலந்த தொனியில் சொல்கிறானா... அவளது மிரட்டுகிறானா?

இப்போது இவன்மீருந்து தப்பித்துப் போகவேண்டுமே...

“சரி, யோசித்து சொல்கிறேன்.”

அவள் சொன்னபோது, வாய் திறந்து சிரித்தான் லிண்டன்.

“தாராளமாக யோசியுங்கள். இப்பொழுது மணி ஒன்பதேகால். இன்னும் பத்து நிமிஷங்களுக்குள் ஒரு முடிவுக்கு வாருங்கள். இன்றைக்கே, நான் உங்களை மட்டும் தனியாகச் சில புனைப்படங்கள் எடுக்க வேண்கிறேன்.”

திக்கென்று இருந்தது பிரீதாவுக்கு.

இவன் தன்னை வெளியே போவதற்கு அனுமதிக்கவே மாட்டானோ?

“தினையைக் கொஞ்சம் வரச் சொல்லுங்கள்.”

“அவன் இருந்தால்தானே...?”

“தினேஷ் இல்லையா...? ஏதோ ஒரு பெரிய சூழ்ச்சியில் தன்னைக் கொண்டு வந்து மாட்டிவிட்டு அவன் போய்விட்டானா...? எங்கே போனான்? எப்படிப் போனான்?”

“எங்கே போய்விட்டான்?” பயந்த குரலில் கேட்டாள் பிரீதா.

“எங்கே போனான் என்பது தெரியவில்லை. ஆனால், எப்படிப் போனான் என்பது மட்டும் தெரியும்.”

லிண்டனின் வார்த்தைகளில் கிண்டல்.

“எப்படிப் போனான்?”

“பின்புற வாசல் வழியாகப் போய்விட்டான்.”

“பின்புற வழியா? இது மாடிப் படியாயிற்றே... இங்கும் ஒரு பின்புற வாசல் வைத்துப் படிக்கட்டுகள் அமைத்திருக்கிறார்களா?”

“தினேஷ் எப்போது வருவான்?”

“அதுவும் எனக்குத் தெரியாது. அவன் நினைத்த நேரம் வருவான். ஒருவேளை வராமலும் போய்விடலாம். அவனைப் பற்றி நமக்கு என்ன அக்கறை? உன்னை, உன் வீட்டுக்கு கொண்டுபோய்ச் சேர்க்க வேண்டியது என்பொறுப்பு. உனக்குத் தரவேண்டிய பணத்தை, நான் ஒரு சதமேனும் குறையாமல் தருவேன். அதைப்பற்றி நீ கவலைப்பட வேண்டாம். என் தொழிலில்—தொழில் பற்றிய விஷயங்களில் நான் ரொம்பவும் கண்டிப்பானவன்.”

பிரீதாவுக்கு ஒரே குழப்பமாய் இருந்தது.

தினேஷ், தன்னை ஒரு இக்கட்டான இடத்தில் கொண்டு வந்து மாட்டிவிட்டுப் போயிருக்கிறான் என்பது புரிந்தது. இங்கிருந்து எப்படியாவது வெளியேறிவிட வேண்டும்.

ஆனால்—எப்படி?

லிண்டனை அவ்வளவு சுலபமாக ஏமாற்றிவிட முடியாது என்பதும், அவன் தான் நினைத்ததைச் சாதிக்காமல் விடமாட்டான் என்பதும் அவளுக்கு மிக நன்றாகவே தெரிந்தது.

அவள் இப்போதுதான் தேவனை—என்னை நினைத்துக் கொண்டாள்.

“தேவ்...இப்படி ஒரு சங்கடத்தில் வந்து மாட்டிக் கொண்டேனே. நான் பழைய பிரீதாவாக இருந்தால் இவர்களை மடக்குவது எனக்குச் சுலபம். ஆனால்...ஆனால் நான் இப்போது உங்கள் பிரீதா. தேவ்... நான் பழைய ‘நோயாளி’ப் பிரீதா அல்ல தேவ்... நான் எப்படி என்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்வேன்? கடந்த காலங்களில் நான் செய்த தவறுகளுக்கு இதுவே தண்டனையா தேவ்?”

அவளது மன நிலை பற்றி விண்டனுக்கு கவலை இல்லை.

“என்ன முடிவு மிஸ் பிரீதா?” என்றான்.

“நல்ல முடிவுதான் என்றான் பிரீதா”

திமரென அவளிடம் மாறுதல் ஏற்பட்டு விட்டதே; “பெண்கள் மனமே அப்படித்தான்” என்று விண்டன் நினைத்திருக்க வேண்டும்.

“எதை வேண்டாம் வேண்டாம் என்கிறார்களோ அதுவே அவர்களுக்கு வேண்டியதாகப் போய்விடுகிறது.”

“நீங்கள் எல்லாவற்றையும் ரெடி பண்ணுங்கள். நானும் தயாராகி விடுகிறேன்.”

“ஓ கோ!” என்றான் விண்டன்.

அருகிலிருந்த ‘பாத் ரூம்’ ஒன்றை அவன் சுட்டிக் காட்டினான்.

“உள்ளே போய் உடலை வாஷ் பண்ணிக்கொள்ளுங்கள் மிஸ் பிரீதா. ஆடை அலங்காரங்களைப் பற்றி ‘வொரி’ செய்யாதீர்கள். இந்தப் புனைப் படங்களுக்கு அலங்காரம் முக்கியமல்ல. அங்கங்கள்தான் மிகமிக முக்கியம்.”

குரல் கொடுத்துச் சிரித்தான் விண்டன்.

“பிளீஸ் குயிக்” என்று அவளைத் தூண்டிவிட்டு, திரைச் சீலையை நகர்த்திக்கொண்டு உள்ளே புனைப்படக் கருவிகள் இருக்கும் இடத்திற்கு நுழைந்தான் அவன்.

“முழு நிர்வாணமாக அங்கங்கள் அனைத்தையும் வெளிக்காட்டி—கமரா முன்—அவனது கண்களுக்கு முன்—நான் நின்றுருக்க வேண்டுமா? சே...!”

பிரீதாவுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. எழுந்து கொண்டவள் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள்.

“தினேஷ் பின்புற வழியாகப் போய்விட்டான்.”

லிண்டன் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. பின்புற வாசல் எங்கே இருக்கும்? மூன்று நிமிடங்கள்—அதற்குள் அவள் பின்புற வாசலேத் திறந்து வெளியே தாழிட்டாள்.

லிண்டன் உள்ளே ஓடுவது—அவனது பூட்ஸ் கால்களின் ஒசையிலிருந்து புரிந்தது.

அவன் முன்புற வாசல் வழியாக ஓடி வந்துவிட்டால்.....

பயத்தால் அவள் இதயம் படு வேகமாக அடித்துக் கொண்டது. எப்படியாவது ஓடிவிடவேண்டியதுதான்.

அவள் மறுபடி பின்புறக் கதவு வழியாக அறையினுள் நுழைந்தாள். அவசரத்தில் லிண்டன் முன்புறக் கதவைத் தாழிடாமலேயே ஓடியிருந்தான்.

அவள் முன்புற வழியாக மெல்ல இறங்கினாள்.

பின்புற வாசல் படிக்கட்டுகளும் முன்புற வாசல் படிக்கட்டுகளும் ஓரிடத்தில் சந்தித்துக்கொண்டிருந்தன. கீழே போவதற்கு ஒரே வழிதான்.

மறைந்து நின்றபடி படிக்கட்டுகளை அவதானித்தாள் பிரீதா.

லிண்டன் அவளைத் தேடிப் பின்புற வாசல் வழியாக மேலே ஓடியிருப்பது தெரிந்தது! சட்டெனக் கீழே இறங்கி ஓடத் தொடங்கினாள் அவள்.

தெருவுக்கு வந்தாயிற்று. இரவின் அமைதியில் அந்தத் தெரு அழுது வடிந்துகொண்டிருந்தது. மருந்துக்குக்கூட ஆள் அரவமில்லை.

நேரிய தெரு வழியாக ஓடிக்கொண்டிருந்தால் ஆபத்தை விடக்கொடுத்து வாங்குலதாகவே முடியும் என்று உணர்ந்தாள் பிரீதா.

கேரே ஓடிக்கொண்டிருந்தால் லிண்டன் அவசரப் பிடிப்பதற்குக் கஷ்டப்பட வேண்டியதில்லை. அவன் தெரு

வுக்கு வருமுன் அவள் எங்கேயாவது மறைந்தாக வேண்டும்.

எங்கே போவது?

ஒரு கிளைத் தெருவழியாகத் திரும்பி ஓடினால் அவள். எவ்வளவு தூரம் ஓடினாளோ?

கால் வலித்தது. மேல்முச்சு கீழ்முச்சு வாங்கிற்று. ஆடை முழுவதும் ஸீயர்வையால் தோய்ந்தது. மழைத் தூறல் வேறு.

அவள் களைத்தாள்... மிகக் களைத்தாள். அந்தக் களைப்பில் நின்றாள். அந்தக் களைப்புடனேயே தான் வந்திருக்கும் இடத்தை அறிய முயன்றாள்.

ஒரு வர்த்தக நிலையத்தின் பெயர்ப் பலகையைப் பார்த்தாள். வந்திருக்கும் இடம் தெரிந்தது.

"பம்பலப்பிட்டி."

"பம்பலப்பிட்டியா?"

அவள் மனதில் சட்டென ஒரு பிரகாசம்— 'பம்பலப்பிட்டி.'

"தேவ்!— அவர் இங்குதானே இருக்கிறார். ஆனால், எங்கே?"

அவள் தேவனுடைய முகவரியை நினைத்துக்கொண்டாள். அவனுடைய அறை அண்மையிலேயே இருக்கிறது. என்ற நிலைவே அவளுக்கு அமைதியைத் தந்தது.

"இந்தேரம் அவரிடம் போனால் அவர் என்ன நினைத்துக் கொள்வார்...?"

"என்ன நினைத்துக்கொண்டாலும் பரவாயில்லை."

"இப்போது எனக்கு ஒரு அடைக்கலம் தேவை. அடைக்கலம் தரக்கூடிய ஒரே மனிதர் அவர்தான்."

அவள் தேவனுடைய அறை இருந்த திசையை நோக்கி வேகமாக நடந்தாள். பயத்தோடு அவள் ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அதிர்ச்சி!

விண்டன் அவளைக் கண்டு வேகமாக ஓடிவரத் தொடங்கினான்.

அவளும் மறுபடி ஓடத் தொடங்கினாள்.

எப்படி அவள் தேவனுடைய அறைக்கு வந்துசேர்ந்தாளோ- அவளுக்கே தெரியவில்லை.

அவ்வளவு வேகம்!

8.

ஓரு சோதனை நிகழும்போதுதான் ஒருவருடைய மன உறுதியும், தன்னுடைய கொள்ளகையில் அவர் எந்த அளவுக்கு ஸ்திரப்பட்டு நிற்கிறாரென்பதுவும் தெளிவுபடுகிறது. அவரவரது குணதிசயங்களுக்கு ஏற்ப தங்களுக்கு ஏற்படும் சோதனைகளிலிருந்து மீள்வதற்கு அவர்கள் முனைந்து நிற்கிறார்கள்.

பிரீதாவைப் பொறுத்தவரை—

“எப்படியும் வாழ்ந்தாக வேண்டும்” என்று தன் கடந்த காலங்களைத் தவறான வழிகளில் கரைத்துவிட்டவள்.

“இப்படித்தான் வாழவேண்டும்” என்று ஒரு தாய் வாழ்க்கையை அவள் தேர்ந்தெடுக்க முயன்றாள்.

இந்த நிலையில் தான் அவளால் எதிர்பார்க்க முடியாத சோதனைகள் அவளை எதிர்போக்கின.

காலிமுகத் திடலில்—

கீட்ட உறவுவை ஒட்டினுற்போல் கடலோரமாக அமைந்திருந்த இணைக் கட்டின் மேல்—

ஏன் அணைப்பில் உட்கார்ந்திருந்தாள் பிரீதா. மாலை மங்கிக்கொண்டிருந்தது.

குழறும் கடலைகள் சற்றுத் தொலைவில் குனிந்து கிடந்தாற்போன்றிருந்த பாறைகளின்மீது முட்டி மோதி மேல்பெழுந்து சிதறின.

சிதறும்போது வீசிய காற்றோடு சேர்ந்த நீர்த்துளிகள்—மழைத் துளியென காற்றில் கலந்து வந்து உடலில் படிந்தன.

கடற் காற்றின் குளுமை—

என் அருகே என் இதயம் சுவர்ந்தவள் என் அணைப்பில் இணைத்திருக்கிறாள் என்ற நினைவின் இனிமை—

மாலைப் பொழுதின் மையல் தரும் எழிலில் மனதைப் பிணைத்து—

ஏதோ ஒரு புது உலகத்துக்குள் நுழைந்துகொண்டு இருப்பதைப் போன்ற பிரமை— இவைகளில் நான் தினைத்துக்கொண்டிருந்தேன்.

பிரீதா ஏதோ ஆழ்ந்த யோசனையின் வசப்பட்டிருப்பவள் போல் தோன்றினாள்.

அவள் மடிமீதிருந்த அவளது மலர்க்கரத்தை என் இடக் கரத்தினால் பற்றினேன்.

அவளது மென்மையான—மலரினும் மென்மையான சிற்றிடைசைய சற்று இறுக அணைத்து என்னுடன் நெருக்கமாகிக் கொண்டேன்.

அவளது காதலுக்கே உதடுகளை வைத்து. “பிரீதா” என்று மெல்ல அழைத்தேன்.

தூக்கத்திலிருந்து அப்போதுதான் விழித்துக்கொண்டவனைப்போல் சற்றுத் திடுக்கிட்டவளாய் அவள் கண்களை மலர்த்தி என்னைப் பார்த்தாள்.

அந்தப் பார்வையில் ஏதோ ஒருவகை ஏக்கம்

எதற்காகவோ என்னைக் கெடுகவது போன்ற பாவனை.

“என்ன பிரீதா? எதைப்பற்றி இப்படிக் கடுமையான யோசனை?”

“ஒன்றுமில்லையே!” அவள் சொன்னாள்.

ஆனால்.....

“ஒன்றுமில்லை” என்று அவள் சொன்ன பதிலிலிருந்தே ஏதோ ஒன்று அவள் மனதைக் குழப்பிக்கொண்டிருக்கிறதென்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொண்டேன்.

“ஒன்றுமில்லையா? அப்படியானால் சரி... ஆனால், ஒன்றும் இல்லாததற்கெவ்வாம் இப்படி அளவுக்கதிகமாகக் கவலைப்பட்டக் கூடாது பிரீதா.”

என்னுடைய பதிலைக் கேட்டு அவள் சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பின்மூலம் அவள் என்னைக் திருப்திப்படுத்த முயன்றாளா?

மறுபடியும் அந்த இடத்தில் மௌனம் நிலவத் தொடங்கிற்று.

கடல் அலைகளையே வெளித்துப் பார்த்தவாறு பிரீதா மீண்டும் ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்தாள்.

அழகு மிளிரும் அவளது முகத்தில் பார்வையைப் பதித்து ஒரு புதிய ரசனையில் ஈடுபட்டிருந்தேன் நான்.

அவள் செல்வச் செழிப்புள்ள குடும்பத்தில் பிறந்திருந்தால், இப்போது ஒரு மகாராணியைப்போல் அவளால் வாழ்ந்திருக்க முடியும்.

ஆனால்—

ஏழ்மையும் துயரமும் அவளை இன்று இந்நிலைக்கு ஆளாக்கிவிட்டன. அவளது இளமையையும் அழகையும் விலைப்பொருளாக்கின.

ஒருசில மாதங்கள் அவள் விலைப்பொருளானாள் — படுக்கை அறைப் பதுமையானாள்.

உள்ளத்தை எங்கோ மறைத்து வைத்துவிட்டு, உடலைக் கடைப்பொருளாக்கினாள்.

சந்தைக்கு வந்துவிட்டாள்.

பணம் ஓரளவு சேர்ந்தது.

ஆனால்—

பணத்தைத் தேடிக்கொள்வதுபோல் இழந்த மானத்தைத் திரும்பப் பெற்றுவிட முடியுமா?

“பணம் இருந்தால் மானம் போனவர்களைக்கூட இந்த உலகம் புறக்கணிப்பதில்லை தேவ். ஆனால், பணத்தை இழந்துவிட்டால் எவ்வளவுதான் கௌரவமும் உழுக்கமும் நிறைந்துவிட்டாலும் இந்த உலகம் மதிப்பதில்லை.”

அப்படித்தான் பிரீதா என்னிடம் ஒருநாள் சொன்னாள். அப்படிச் சொன்னவள் சட்டென என்னிடம் கேட்டாள். "பணம் இருந்துவிட்டால் எல்லாம் வந்துவிடுமா தேவ்?" கேள்விக்கும் அவளே பதிலானாள்.

"பணம் இருந்தால் நாம் தேடியது கிடைத்துவிடும். ஆசைகள் நிறைவேறிவிடும். ஆனால், எங்கள் இயலாமையை அதனால் ஈடுசெய்ய முடியாது தேவ். பணம் தேவையானபோது களங்கப்பட்டுவிட்ட என்னால், மானம் தேவையானபோது பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லையே... உலகம் மதிக்கவேண்டுமென்று பணத்தைத் தேடினேன். ஆனால், உள்ளம்தான் உலகம் என்பதை மறந்தேவிட்டேன். இப்போது என் உள்ளத்தின் சித்திரவதையிலிருந்து என்னால் தப்பித்துக்கொள்ள முடியவில்லையே தேவ்."

"வலிற்றுப் பசிக்கு உணவைத் தேடத்தான் முடிந்தது. ஆனால், மனத்தின் பசியைத் தீர்க்க பணத்தால் முடியுமா தேவ்?"

"என் உடல் களங்கப்பட்டு விட்டது. ஆனால், என் உள்ளம் களங்கப்படவில்லை என்று நான் சொன்னால் யாராவது நம்புவார்களா தேவ்? அது எப்படி முடியும்? என்றுதானே கேட்பார்கள். என்னால் என்ன பதிலைச் சொல்லிவிட முடியும் தேவ்?"

அவள் என்னிடம் இப்படித்தான் ஏதேதோவெல்லாம் கேட்டாள்.

என்னிடம் கேட்டாளா அல்லது என்னைக் கேட்பது போல் தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டாளா?

அவள் கேட்ட கேள்விக்கு என்னால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை என்றேன் நான். அது அப்பட்டமான பொய்.

அவளது கேள்விக்கு எனக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியும். ஆனால், அந்தப் பதிலை நான் அவளிடம் சொல்லவில்லை.

சொன்னால்---

அவள் மேலும் மேலும் குழப்பமடைவாள்.

“என் உடல் களங்கப்பட்டு விட்டது... ஆனால், என் உள்ளம் களங்கப்படவில்லை என்று நான் சொன்னால் யாராவது நம்புவார்களா தேவ்?”

அவளது கேள்வி என்னுள் எதிரொலித்தது.

“நான் நம்புகிறேன் பிரீதா! நீ களங்கப்படவில்லை. நீ ஒரு விலைமகள்... ஆனால், நீ களங்கப்படவில்லை பிரீதா... நீ தூய்மையானவள்.”

எனக்குள் நான் சொல்லிக்கொண்டேன். அவளுக்குச் சொல்லவில்லை.

“உடலுக்குள் தான் உள்ளம். ஆனால் பிரண்டுமென் றல்ல. உன் உடல் வேறு உடல்களைத் தழுவிக்கொள்கலாம். அந்தத் தழுவலில் உன் உள்ளம் ஒன்றவில்லை. உன் உள்ளம் மகிழ்ச்சியடையவில்லை. அப்படி ஒரு தூய மன உணர்வு உன்னிடம் இருப்பதால்தான் இன்று உன்னால் கடந்த காலங்களுக்காக கண்ணீர் வழிக்க முடிகிறது. எதிர்காலத்துக்காக ஏங்க முடிகிறது... நான் சொல்வேன் பிரீதா, நீ களங்கமில்லாதவள்.”

அவளது கேள்விக்கு என்னுள் பதிலிருந்தது. அவளிடம் நான் சொல்லவில்லை.

“பதில் தெரியாத அல்லது பதில் கண்டுபிடிக்க முடியாத எத்தனையோ கேள்விகள் இந்த உலகத்தில் இல்லையா? அத்தகைய கேள்விகளில் அதுவும் ஒன்றாக இருந்து விட்டுப் போகட்டுமே” என்று நினைத்துக்கொண்டவன் போல் அவள்முன் மௌனம் சாதித்தேன்.

அன்று அவளது கேள்விக்கு நான் பதிலளிக்கவில்லை. ஆனால்—

அவள் என் வார்த்தைகளில் தனக்கு மன அமைதி தேடுகிறாளே. அதனால் சொன்னேன்.

“தவறுகள் மனித இயல்புதான் பிரீதா... அறிந்தோ அறியாமலோ நீ இழைத்துவிட்ட தவறுகளுக்காக இப்போது நீ கலங்குகிறாய். நீ தூய்மை அடைந்துவிட்டாய் என்பதுக்கு இதுவே அத்தரட்சி.”

அவள் துயரத்தோடு கேட்டாள்;

“நானும் மற்றப் பெண்களைப் போல ஒரு பண்புள்ள கௌரவமான வாழ்க்கையை வாழமுடியுமா தேவ்?”

“அதில் என்ன சந்தேகம் பிரீதா?”

அவள் விரக்தியாகச் சிரித்தாள்.

“நிலவைக் காட்டி அதைப் பிடித்துத் தரச்சொல்லி அழுது அடம்பிடிக்கும் பிள்ளைக்கு... கையில் கண்ணாடியைக் கொடுத்து நிலவைக் காட்டுவதுபோல் இருக்கிறது உங்கள் பேச்சு. என் மன ஆறுதலுக்காகச் சொல்லாதீர்கள் தேவ்... மற்றவர்களில் ஒருவனாக நின்று சொல்லுங்கள். நானும் இந்தச் சமுதாயத்தில் ஒரு கௌரவமான குடும்பப் பெண்ணாக வாழமுடியும் என்று நினைக்கிறீர்களா தேவ்?”

“நிச்சயமாக.”

“என்னால் வாழமுடியுமென்ற தன்னம்பிக்கை உன் மனதில் வேருன்றியிருந்தால், நிச்சயமாக அது உன்னால் முடியும்.”

அதற்குப் பிறகு பிரீதா அனாதபூற்றிப் பேசவில்லை. அவள் முகத்தில் ஒரு தெளிவு பிறந்ததை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

9.

கூடல் அலைகளையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பிரீதா, மெதுவாக என் பக்கம் முகத்தைத் திரும்பினாள்.

“தேவ்...” மெல்ல அழைத்தாள் அவள்.

“சொல்லு பிரீதா” என்றேன்.

அவள் பின்புறம் திரும்பி தெருவைப் பார்த்தாள்.

சற்றுத் தொலைவில்—காவிழகத் தெருவில்—ஆள் நடமாட்டம் காற்றாடி, சதைபேசு பொழுதுபோக்க ராஜ்ய

காலிமுகத்துக்கு வந்து போய்கொண்டிருப்பவர்கள் அவர்கள்.

தேவ்! உங்களிடம் இப்போது ஒரு முக்கியமான கேள்வி கேட்கப்போறேன். பதில் சொல்வீர்களா?"

"பதில் சொல்லக்கூடிய கேள்வியாக இருந்தால் பதில் கிடைக்கும்."

அவள் சில வினாடிகள் அமைதியாக இருந்தாள்.

நீண்ட பெருமூச்சு ஒன்று அவளிடமிருந்து வெளிப்பட்டது. அவள் என் முகத்தைப் பார்க்காமலேயே என்னிடம் கேட்டாள்:

"காதல் என்றால் என்ன தேவ்?"

அவளது கேள்வி எனக்குச் சிரிப்பை வரவழைத்தது. என் விரல்களினால் அவளது கண்ணத்தைத் தட்டி, அவள் முகத்தை என் பக்கம் திருப்பினேன்.

மாலை மங்கிய அந்த வேளையிலும் - அவள் கண்கள் தான் எவ்வளவு எழிலாகப் பிரகாசிக்கின்றன.

அவள் என் பார்வையைத் தாங்க முடியாதவள்போல் விழிகளை நிலம் நோக்கித் தாழ்த்தினாள்.

"என்ன கேட்டாய் பிரீதா...? காதல் என்றால் என்ன அப்படித்தானே? இது என்ன கேள்வி பிரீதா? காதல் என்றால்..."

நான் முடிக்கவில்லை. அவள் ஆர்வத்தோடு தலையை நிமிர்த்தி என்னைப் பார்த்தாள்.

"காதல் என்றால் காதல்தான்."

அவள் சிரிப்பாளென்று எதிர்பார்த்தேன். அவள் சிரிக்கவில்லை.

"கேலி பண்ணாதிர்கள் தேவ். சிரியஸாகத்தான் கேட்கிறேன். தயவுசெய்து சிரியஸாகவே பதில் சொல்லுங்கள்.

"உம்..." என்றேன். சொன்னேன்.

"உன் கேள்விக்கு நான் பதிலளிக்குமுன்பு நீ எனக்கு ஒரு விஷயத்தைத் தெளிவு படுத்தியாக வேண்டும்."

"எதுவாயினும் கேளுங்கள் தேவ். உங்களிடமிருந்து எதையும் மறைக்க நான் விரும்பவில்லை."

“தாங்கள்; இப்போது நீ இப்படி ஒரு கேள்வி கேட்க வேண்டிய அவசியம் என்ன பிரீதா?”

“எனக்கே புரியவில்லை தேவ். ஏனோ கேட்க வேண்டுமென்று தோன்றிற்று. கேட்டேன். என் மனம்தான் இதற்குக் காரணமா? அதுவும் எனக்குப் புரியவில்லை. உள்ளத்தைத் திறந்து உங்களிடம் சொல்கிறேன். கடந்த சில நாட்களாக என் மனதில் ஒரு புதிய உணர்வு அலை பாய்வதை என்னால் உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது தேவ். அந்த நினைவு எழும்போது உலகத்து இன்பங்களை யெல்லாம் ஒன்றாகக் கலந்து என் இதயத்தின்மீது கொட்டிவிட்டாற்போன்று பூரிப்பாக இருக்கிறது தேவ்.”

அவள் தன்னை மறந்து சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். சட்டென இடை நிறுத்தி, நாணத்தோடு புன்னகைத்தாள். தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

காதல்!

ஆம்.....அதுவே ஒரு இனிய உணர்வுதான்! என்று எனக்குள் நினைத்துக் கொண்டேன் நான்.

நான் அறிந்தவரையில் காதலுக்கு இரண்டு வடிவங்கள் உண்டு.....ஒன்று புறக்கவர்ச்சியினால் உருவாகும் காதல். இந்தக் காதலில் உடலுறவுக்கான பிரியம்தான் அளவுக்கு அதிகமாகத் தேங்கி நிற்கும்! உடல்கள் நெருங்கி இருக்கும் மட்டும் தான் இந்தக் காதல் நிலைக்கும்! சந்தர்ப்பவசத்தால் இத்தகைய காதலர்கள் பிரிய நேரிடும்போது இந்தக் காதல் அழிந்து விடும். அல்லது திசை மாறி விடும்.

இரண்டாவது வகையான காதல்—

மனங்களின் உள் கவர்ச்சியினால் மலர்கிறது.....இத்தகைய காதல் வசப்பட்ட இரண்டு உள்ளங்களுக்கும் ஆத்மார்த்த ரீதியிலான அன்பை அடுத்துத்தான் மற்றைய சுகங்கள் எல்லாம்ஒருவருடைய குறை நிறைகளோ அல்லது பிரிவுகளோ அவர்களுடைய அன்பில் பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதில்லை! ஆனால், துரதிர்ஷ்டவச

மாக இன்றைய சமுதாயத்தில் முதல் வகைக் காதல்தான் பெருகி நிற்கிறது!

கன்னியர்கள் பலர் கற்பிழந்து போவதற்கும், காதலர்கள் பலர் கோடேறி நிற்பதற்கும் காரணமாக அமைந்தது முதல் வகைக் காதல்தான்.

என் வார்த்தைகளைப் பிரீதா மிக அவதானமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

நான் பேச்சை நிறுத்தினேன்.

பின்னும் சில வினாக்கள்வரை அவளது அழகிய கண்கள் என் முகத்தையே உன்னிப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தன.

“என்ன பிரீதா! என் முகத்தில் இவ்வளவு கூர்மையாக எதைப் பார்க்கிறாய்?”

அவள் தழுதழுத்த குரலில் சொன்னாள்:

“எனக்கே புரியவில்லை தேவ்! உங்கள் முகத்தைக் காலமெல்லாம் இப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் போலவும், உங்கள் பேச்சைக் காலமெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும் போலவும் தோன்றுகிறது.

அவள் சற்று நிறுத்தினாள்.

தனக்கே, தான் சொல்லிக் கொள்பவள் போல்—தன் தலையைக் குனிந்து—எனக்குக் கேட்கும்படியாகச் சொன்னாள்:

“எனக்கும் அடிக்கடி பேராசை பிடித்துக் கொள்கிறது. நிறைவேறாத ஆசைகளில் கூட மனம் களவு காணத் தொடங்கி விட்டது”

“நிறைவேறாத ஆசைகள் என்றால்?... நீ என்ன சொல்கிறாய் பிரீதா?”

“என் நிலைமை உங்களுக்குப் புரிகிறதா தேவ்? என் ஏக்கம் எதைப் பற்றியதாக இருக்கும் என்று உங்களால் உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறதா தேவ்? இத்தனை காலம் என் வாழ்க்கையில் எனக்கென்றேரு பற்றுதல் இருந்ததில்லை. ஆனால், இப்போது என் வாழ்வை நான் அளவு

கடந்து நேசிக்குறேன். என் கணவுகள் சிதைந்து போய் விடுமோ என்ற பயம் அடிக்கடி என்னுள் பெருகிக்கொள் கின்றது தேவ்! அப்படி ஏதும் நிகழ்ந்து விட்டால் அதற் குப்பிறகு என்னால் வாழவே முடியாது தேவ்!"

பிரீதா உணர்ச்சிவசப்பட்டிருந்தாள்.

அவள் மனம் உருகிக் கொண்டிருந்தது.

"பிரீதா! நீயாகவே ஏதேதோ கற்பனையில் உன் மன தைக் குழப்பிக் கொள்கிறாய். நாம் நடந்து வந்த பாதை சரியோ, தவறோ இப்போது நடந்து கொண்டிருக்கும் பாதை நேரியதுதான் என்ற தன்னம்பிக்கையோடு நாம் நடக்கத் தொடங்கி விட்ட பிறகு, -வந்த பாதையைத் திரும்பிப் பார்த்து, அதைப்பற்றியே கலங்கிக்கொண்டிருப்பது சரியான காரியம்தானா? காலம் மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. மாற்றத்தை எதிர்நோக்கி, வருங்காலத்தை நோக்கி விரையும்போது கடந்து வந்த பாதைகள் கூடக் காலத்தால் மூடப்பட்டுப் போகலாம் இல்லையா?"

பிரீதா மௌனமாக இருந்தாள்.

நான் சொன்னவைகளைத் தன்னுள்ளேயே போட்டுச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள் போலும்.

கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். மணி எட்டரைக்கு மேலே ஐந்து நிமிடங்களைத் தாண்டிக்கொண்டிருந்தது.

அவளது இடையைப் பற்றியிருந்த என் கையினால், அவளது இடையைச் சற்று அழுத்தினேன்.

"அளவுக்கதிகமாக மூளைக்கு வேலை கொடுக்காதே! பிறகு, அங்கொடைக்குப் போக வேண்டியதுதான்!"

அவள் என்னைப் பார்த்தாள். அவளது வெண்பற்கள் ஒளி வீசின. முகமலர்ந்து சிரித்தாள்.

இருவரும் எழுந்து கொண்டோம். காலாற சில அடி தூரம் நடந்தோம்.

"பஸ்ஸிலேறி வீட்டுக்குப் போய் விடலாம்" என்னுள் பிரீதா.

"உன் வீட்டுக்கா?"

"வேறு எங்கே போகப் போகிறீர்கள்?"

“என் அறைக்குப் போகலாமென்றிருந்தேன்”

அவள் பொய்க் கோபம் காட்டி முறைத்தாள்.

“இன்றைக்கு நீங்கள் என் வீட்டில்தான் தங்கியாக வேண்டும்!”

“சொந்த வீடு வைத்திருப்பவளைப்போல் பேசுகிறாயே. வாடகை வீடுதானே!”

“சொந்தமோ, வாடகையோ நான் குடியிருக்கும் வரை அது என் வீடுதான். அதைப்பற்றி உங்களுக்கென்ன? நீங்கள் என்னோடு வர வேண்டும் அவ்வளவுதான்!”

“சரி, உன் இஷ்டம்!” என்றேன்.

10.

இரவின் அமைதியில் ஊரெல்லாம் மூழ்கிவிட்ட பின்பும்கூட நானும், பிரீதாவும் விழித்துக்கொண்டுதான் இருந்தோம்.

நகரைத் தாண்டிச் சற்றுத் தொலைவில் காடாயத் தெரிந்த ஒரு ஊர்ப்புறத்தில் அமைந்திருந்தது பிரீதாவின் வீடு.

வீடு என்று சொல்லக்கூடியதான ஒரு அம்சத்துடன் காட்சியளித்தவை சுமார் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு வீடுகள்.

மற்றவை அனைத்தும்—பலகைகளால் ஆன குடிசைகள். வறுமையோடு போராரும் மக்கள் கூட்டத்தின் ஒரு பகுதி அங்கே வாழ்க்கையைத் தேடிக்கொண்டிருந்தது.

“இன்பம் என்று ஏதோ ஒன்று இந்த உலகத்தில் இருக்கிறதாமே. அது என்ன?” என்ற கேள்வியைக் கேட்டுக் கேட்டுப் பதில் தெரியாமல் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் மனிதமனங்கள் அங்கே அதிகம் இருந்தன.

“தூக்கம் வருகிறது. விளக்கை அனைத்து விட்டுமாதேவ்?”

என் படுக்கைக்கு சில அடி தூரத்தில், தன்னுடைய படுக்கையில் சாய்ந்து கொண்டே கேட்டாள் பிரீதா.

படுத்திருந்தபடியே தலையைத் திருப்பினேன். கண்கள் அவள்மீது நிலைத்தன.

விளக்கின் ஒளியில் அவள் அழகு மெருகேறியிருந்தாற்போல் தோன்றிற்று எனக்கு. வெண்ணிற—மெல்லிய—இரவு உடையில்—அவளது எலுமிச்சம்பழ நிறத்து மேனி ஒளி வீசிற்று.

இளமை வனப்பேறியிருந்த அவளது கட்டுடலை இமைக்காமல் பார்த்தேன். அவளது செவ்விதழ்களில் புன்னகை தவழ்ந்தது. குறும்பாக என்னைப் பார்த்துக் கண்களைச் சிமிட்டினாள்.

“விளக்கை அணைத்து விடுகிறேன்!” அவளது கரம் விளக்கை நோக்கி நீண்டது.

“வேண்டாம் பிரீதா!” என்றேன். என் குரல் அடைத்துத் தடுமாறிற்று.

“தூக்கம் வருகிறது தேவ்! விளக்கை அணைத்து விடுகிறேனே!” அவள் கெஞ்சுவதுபோல் பாவனை செய்தாள். எனக்குக் கொஞ்சம் கோபம் வந்தது.

உடலை மறுபுறம் திருப்பிக்கொண்டு கண்களை மூடினேன். மூடிய கண்களுக்குள்ளும் பிரீதாவின் மஞ்சள் மேனி அழகு காட்டிற்று.

“விளக்கை அணைக்கிறேன் தேவ்!”

“உன் இஷ்டம்போல் செய்து கொள்ள வேண்டியது தானே?” என் குரலில் கொஞ்சம் காரம்.

அவள் படுக்கையிலேயே எழுந்து உட்கார்ந்தாள் சுவரில் நிழல் விழ்ந்தது.

“இப்போது உங்கள் இஷ்டம் எதுவென்று எனக்குத் தெரியும். அப்படித்தான் நடக்க வேண்டுமென்று எனக்கு ஆசையாக இருக்கிறது” அவள் மெதுவாகச் சொன்னாள், சொல்லிக் கொண்டே விளக்கை அணைத்தாள்.

இருள் சூழ்ந்தது.

சில வினாடிகளில்—என் மார்பின்மீது மென்மையான ஒரு ஸ்பரிசத்தை உணர்ந்தேன். அடுத்த கணம்—

பனிமலர் இதழ்கள் என் இதழ்களில் கலந்தன.

என் வலிய கரங்களுக்குள் ஒரு பூவுடல் சிறைப்பட்டுக் கிடந்தது. இதயத்தில் அடிக்கடி கொழுந்து விட்டெரி கின்ற தாபத்திற்கு இரை கிடைத்து விட்டது.

இன்பம்!.....இன்பம்!!.....

உடல் கரைந்து—உள்ளம் கரைந்து—உயிர்கள் கரைந்து—எல்லாமே இன்ப மயமாகி விட்டாற்போன்ற புது உணர்வு!

ஆடையற்ற மேளிகள்!

பிரீதாவின் மார்பிடையே என் முகம் புதைந்து கிடந்தது. அவளது மெல்லிய முனகல் ஒலியையும்—எங்க ளது உஷ்ணப் பெருமூச்சுகளையும் தவிர—

அறையினுள் ஒரே அமைதி!

அவளே நானாகவும், நானே அவளாகவும், இருவரே ஒருவராகவும், ஒருவரே இருவராகவும்...? அவளோடு இணைந்து முன்பே நான் அனுபவித்த இனிமைக் கிறக்கம் தான். என்றாலும்—இதுவே புதிதான ஆரம்பம்போல்...

இது என்ன புதுமை!

“பி...ரி...த்...தா!”

“தேவ்...வ்...!”

“பி...ரி...த்...!”

பிரீதாவுள் நான்—என்னுள் பிரீதா—நேரம் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. வேகமாக, மிக...மிக...வேகமாக.

11.

ஒரு வாரம் ஓடி மறைந்து விட்டது.

வழக்கம்போல்—அலுவலகத்திற்கும், ஓய்வு நேரங்களில்—பிரீதாவின் வீட்டுக்குமாகப் போய் வந்து கொண்டிருந்தேன்.

“பிரீதாவுக்கு வாழ்வளித்தாக வேண்டும்”

அந்த முடிவுக்கு நான் வந்து விட்டேன்.

அந்த முடிவை யாரும் மாற்ற முயலப் போவதில்லை என்பதுவும், அப்படி முயன்றாலும் அவர்களால் அதை மாற்ற முடியாது என்பதுவும் எனக்குத் தெரியும்.

ஆனால்!

எதிர்காலம் என்ற ஒன்றைப் பிரீதாவின் நல்வாழ்வுக்காகவே தியாகம் செய்துவிட வேண்டும் என்ற என்னுடைய ஆத்ம ரீதியான ஆசைக்கு—

சமுதாயம் எத்தகைய விமர்சனத்தைத் தரக்கூடும்?

அதையும் முன்கூட்டியே நான் உணர்ந்து கொள்ள விரும்பினேன். என்னைப் பொறுத்த அளவில்—

பிரீதா தாய்மையானவள். நான் அவளுடைய உள்ளத்தைத்தான் பார்க்கிறேன்; உடலையல்ல. ஆனால் சமுதாயத்திற்கு—

பிரீதா ஒரு விலைமகன்.

சமுதாயம் அவளது உடலைத்தான் பார்க்கிறது; உள்ளத்தையல்ல.

“ஒரு வேசிக்கு வாழ்வளிக்கப் போகிறேன்”

என்று ஒருவன் சொன்னால்—சமுதாயம் அவனைத்

“தியாகி” என்று ஏற்றுக்கொள்ளுமா? இல்லை!

“வாழத் தெரியாதவன், பைத்தியக்காரன் அல்லது வெறியுணர்வு படைத்தவன்” இப்படி ஏதாவதொரு பட்டம் மட்டும் தான் அவனுக்கு எடுக்கம்.

அப்படி ஒரு பட்டம் எனக்குக் கிடைத்தால்—

அதைத் தாங்கிக் கொள்ளக்கூடிய மனவலிமை எனக்கு இருக்கிறதா?" என்னையே நான் பல தடவைகள் கேட்டுக் கொண்டேன்.

"இருக்கிறது; இருக்கிறது!"—என்னுள் ஒரு குரல் பலமாக எதிரொலித்தது.

"அணி அவனை மயக்கி விட்டாள். அந்தப் பைத்தியக் காரனும் அவள் விரித்த வலையில் விழுந்து விட்டான். இதுகளின் வெறித்தனமான ஆட்டத்துக்கு நல்லதொரு பெயர் காதலாம்...காதலி!"

உள்ளத்தைப் பார்க்காமல்—உடல்களைப் பார்த்து—செயல் முறைகளைப் பார்த்து—

மனிதர்களை எடைபோடும் சமுதாயம் இப்படித்தான் பேசும்.

"என் காலம் முழுவதும் நான் உட்கொண்டையவளாகவே இருந்துவிட்டுப் போகிறேன். உங்கள் புனிதமான அன்பின் நினைவுடனேயே நான் வாழ்ந்து முடித்து விட்டுப் போகிறேன். ஊரறிய என்னைத் திருமணம் செய்து கொள்வதால் உங்கள் பெருமையை—குடும்பக் கௌரவத்தைச் சந்திக்கு இழுத்து விடாதீர்கள் தேவி!"

"நான் உன்னை ஊரறிய மணந்து உனக்கு வாழ்வு அளிக்கப் போகிறேன்" என்று பிரீதாவிடம் நான் சொன்னபோது அவள் அப்படித்தான் என்விடம் மன்றாடினாள்.

"நான் ஒரு முடிவுக்கு இலகுவில் வருவதில்லை பிரீதா.....அப்படியே வந்துவிட்டால் அதை யாராலும் மாற்றவே முடியாது"

"எனக்காக உங்கள் வாழ்க்கையையே மணயம் வைக்கப் போகிறீர்களா தேவி?"

"இல்லை பிரீதா!.....என் வாழ்வில் இனிமேல்தான் எனக்கு ஒரு பிடிப்பு ஏற்படப்போகிறது.....உன்னால் என் வாழ்வில் ஒரு மலர்ச்சி உண்டாகப் போகிறது"

"உங்கள் நாய்மையான அன்புக்கு—புனிதமான காதலுக்கு நான் தகுதி உள்ளவன்தானா தேவி?....."

“காதலுக்குத் தகுதி, தராதாம் என்று சுட்டுப்பாடுகள் இருக்கின்றனவா பிரீதா? அப்படி நான் கேள்விப்பட்ட தில்லையே..... எனக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் காதலுக்குத் தேவையானவை இரண்டே இரண்டு உள்ளவிகள்தான். அன்பைத் தவிர அங்கு வேறு எதுவும் இடம் பெறக் கூடாது..... அன்புக்காக அன்பைக் கொடுப்பதுதான் உண்மைக் காதல்..... அழகு—பணம்—அந்தஸ்து இவைகளுக்காக அன்பைக் கொடுப்பது தூய காதலாகிவிட முடியாது”

“நீங்கள் எவ்வளவுதான் சொன்னாலும் என்னால் என் மனதைத் திருப்திப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லையே தேவ்..... உங்கள் மனைவியாக நான் வாழ்வதால் எனக்குப் பெருமையுண்டு. ஆனால், என் கணவராக நீங்கள் பெயர் எடுத்தால் அது உங்கள் பெயரையே மாசுபடுத்திவிடும் தேவ்”

“பிரீதா!... என்னைப் புரிந்து கொண்டோம் நீ இப்படியெல்லாம் பேசுகிறாய்?..... நீ என்னை மணப்பூர்வமாக நேசிக்கவேயில்லையா பிரீதா?”

“தேவ்!..... ஏன் இப்படியெல்லாம் பேசுகிறீர்கள்..... உங்களைப் புரிந்து—உங்கள் அன்பில் கலந்து—புடம்போட்ட தங்கமென உருமாறி நிற்கிறேனே—என் தெய்வமென உங்களை நினைத்திருக்கும் என்னிடம் நீங்கள் இப்படியொரு கேள்வியைக் கேட்கலாமா தேவ்?”.....

“என்மீது இவ்வளவு காதல் கொண்டுள்ள நீ என் இஷ்டப்படி நடப்பதற்கு ஏன் அச்சப்படுகிறாய்.....?”

“உங்கள் இஷ்டத்துக்கு நான் எப்போதுமே மறுப்புத் தெரிவித்தது இல்லையே தேவ்..... ஆனால், திருமணம் என்று உன் அறிய நடக்கும் சடங்குதானே வேண்டாம் என்கிறேன்..... சம்பிரதாயபூர்வமாக நீங்கள் என்கழுத்தில் நாளி அணிந்தால்தானா நான் உங்கள் மனைவி... இப்போது கூட நான் உங்கள் மனைவிதானே தேவ்?”

“அந்த உறவைப் பதிரங்கமாக்க வேண்டும் என்று நான் நான் ஆசைப்படுகிறேன். உன்னை மணந்து கொள்வதன் மூலம்—நீ சொன்னதுபோல்—என் ரெல்லாம்

என்னைத் தூற்றினாலும் அதை எல்லாம் அமைதியாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன். உனக்காக எதையும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய மனோவலிமை எனக்குண்டு பிரீதா..... இனி நீ எதுவும் பேசக்கூடாது.....நான் சொல்லுகிறபடி தான் நடக்க வேண்டும்”

அதற்குப் பிறகு பிரீதா என்னை எதிர்த்து வாதாடவில்லை. என் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு கண்ணீராய்க் கரைந்தாள் அவள்.

“அடுத்த வாசம் நாம் எனது ஊருக்கும் போகலாம்.....அங்கே பெரியவர்களின் ஆசியோடு உனக்கு நான் தாலி அணிவிக்கிறேன்”

அவள் அதிர்ச்சியுடன் நிமிர்ந்தாள்!

“உங்கள் ஊருக்கா?”

“ஏன் கிராமத்துக்கு வந்து வாழ்க்கை நடத்த உனக்கு விருப்பமில்லையா?”

“அதில்லை தேவ்”

அவள் சொல்ல வந்ததைச் சொல்லாமல் தயங்கினாள்!

அவள் சொல்ல வந்த விஷயத்தைக் கிரகித்துக் கொண்டவனாய்த் தொடர்ந்தேன்.

“நீ ஏன் அச்சப்படுகிறாய் என்பது எனக்குப் புரிகிறது பிரீதா. உன்னைத் தெரிந்தவர்கள், உன்னைப்பற்றி அறிந்து கொண்டவர்கள் யாராவது கிராமத்தின் இருந்து விடுவார்களோ என்று நீ அச்சப்படுகிறாய் இல்லையா?”

பிரீதாவின் பார்வையில் வியப்புத் தெரிந்தது.

“என் மனதில் உள்ளதை இவரால் எவ்வாறு புரிந்து கொள்ள முடிந்தது!” என்பதுபோல என்னையே வெறித்துப் பார்த்தாள் அவள்.

“பயப்படாதே பிரீதா! என் மனைவியாகத்தான் நீ அங்கே வரப்போகிறாய். உன் வாழ்க்கையை வளமுள்ள தாக்க வேண்டிய பொறுப்பை என்னிடம் விட்டு விடு. எதைப்பற்றியும் நீ கவலைப்படக்கூடாது!”

பிரீதா கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். மகிழ்ச்சியோடு சிரித்தாள். என் மார்பில் முகம் புதைத்துக் கொண்டாள்.

“தூய்மையான வாழ்க்கை வாழப் போகிறோம் என்ற நினைவே இத்தனை மகிழ்ச்சியைத் தர முடியுமென்றால்..... தேவ், நான் தூய்மையானவளாகவே இருந்திருந்தால்”...

அவளது வாயை என் கையினால் பொத்தினேன்.

“இறந்த காலங்களை நீ எண்ணிப்பார்க்கக்கூடாது. நிகழ்காலம் வசந்த காலமாகி விட்டது. இலையுதிர் காலத்தையே நினைத்திருந்து ஏன் மனதைக் குழப்பிக் கொள்கிறாய்?”

“உன்கள் துணைநான் பெற்ற மிகப் பெரும் செல்வம் தேவ். அதற்கு இணையாகத் தர என்னிடம் எதுவுமே இல்லை தேவ்!”

பிரீதாவின் குரல் சுரசுரத்தது. கண்கள் குளமாயின. அது ஆனந்தக் கண்ணீர் என்பது எனக்குத் தெரியும். அவளது முதுகை ஆதரவாக வருடிக் கொடுத்தேன்.

“என் மனைவி கண் சுலங்கக்கூடாது. அதுதான் என் ஆசை!”

12.

அலுவலகத்திலிருந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். மனம் அடுத்துச் செய்ய வேண்டிய வேலைகளை வரிசைப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

கம்பெனியில் இரண்டு வார லீவு போட்டாயிற்று. நாளைக்குச் சனிக்கிழமை. இரவு ஒன்பது மணிக்கு யாழ்ப்பாணம் போகும் விசேஷ புகையிரதத்தில் பிரீதாவையும் அழைத்துக்கொண்டு ஊருக்குப் போக வேண்டும்.

அடுத்த ஒரு வாரத்திற்குள்—ஊரறிய—சம்பிரதாய பூர்வமாக—பிரீதாவை மணமுடித்துக் கொண்டு மறு வாரமே மறுபடி கொழும்புக்குத் திரும்பி விட்டோம்.

ஊருக்குப் போகலாம் என்று சொன்னபோது தயங்கிய பிரீதா—இப்போது உற்சாகமாகப் பயணத்துக்குத் தயாராகி விட்டாள்.

அவளிடம் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும் மாறுதல் அவளது எதிர்காலத்தை வளமுள்ளதாக்கும்.

“மிஸ்டர் தேவ்!”

எனக்குப் பின்புறமாக அறிமுகமில்லாத ஒரு குரல் ஒலித்தது.

திரும்பிப் பார்த்தேன்.

அன்றொரு நாள் பிரீதா வீட்டில் நான் சந்தித்த அதே இளைஞன்—தினேஷ்!

என்னை நோக்கி நெருங்கி வந்தான் அவன்.

“என் பெயர் இவனுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? பிரீதா சொல்லியிருக்கக்கூடும்! என்னைச் சந்தித்து என்னோடு பேச வேண்டிய அவசியம் இவனுக்கு என்னதான் வந்தது?”

மேலே யோசிக்க எனக்கு அவகாசமில்லை.

“உங்களிடம் கொஞ்சம் பேச வேண்டும் மிஸ்டர் தேவ்!” என்றான் அவன்.

“அவசரமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று சொல்லி அவளிடமிருந்து விலகிப் போய்விட்டாலாமா என்று தோன்றியது.

ஆனால்—

ஏனோ என்னால் அப்படிச் செய்ய முடியவில்லை.

“உங்களுக்குச் சிரமம் தருவதற்கு மன்னிக்க வேண்டும். என்னை நான் உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளத் தேவையில்லை என்று நினைக்கிறேன். பிரீதா சொல்லியிருப்பாள்—என் பெயர் தினேஷ்!”

“தெரியும்!” என்பதையே தலையசைத்தேன் நான்.

“இப்போதுதான் அலுவலகத்திலிருந்து திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறீர்களா?”

“ஆம்!”—என்று கண்களால் சொல்லி முறுவலித்தேன்.

“என் நண்பன் ஒருவன் உங்களைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறான். நீங்கள் என்கே தங்கியிருக்கிறீர்கள் என்பதைத் தெரிவித்தால் நாங்கள் உங்களை வந்து சந்திப்பதற்குச் சுலபமாக இருக்கும்!”

“விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள்.....விலாசத்தைத் தருகிறேன்” என்றேன்.

“உங்களோடு பேச வேண்டியவன் என் நண்பன். விஷயம் அந்தரங்கமானதாகக்கூட இருக்கலாம்..... அதனால் அவனை அழைத்து வந்து உங்களுடன் நேரடியாகப் பேசவிடுவதுதான் முறையானது”

“நீங்கள் அவனை அழைத்து வருவானே; நீங்களே பேசி ஒரு முடிவுக்கு வந்து விடலாமே”

அவன் மென்று விழுங்கினான்.

“நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் மிஸ்டர் தேவ்?”

“நீங்கள் ஏதற்காக என்னைச் சந்திக்க வந்திருக்கிறீர்கள் என்பதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்திருக்கிறது என்று சொல்கிறேன்”

அவன் முகம் சட்டெனக் கறுத்தது! சமாளித்துக் கொண்டான்.

“உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியும்.....நீங்கள் என்னுடன் பேச நினைத்த விஷயம் பிரீதாவைப்பற்றியது. சரிதானா?”

அவன் தடுமாறினான்.

“மிஸ்டர் தேவ்!.....நீங்கள்.....நான்.....?”—அவன் வார்த்தைகளைத் தேடினான். பேச்சு வரவில்லை!

“நீங்கள் எதுவும் சொல்ல வேண்டாம் மிஸ்டர் திளேஷ்!.....ஆனால், நான் ஒன்று சொல்கிறேன்..... கவனமாகக் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்.....பிரீதாவின் வாழ்

வில் இனி யாருடைய அனுவசியமான குறுக்கீடுகளும் உருவாகுவதற்கு நான் அனுமதிக்கமாட்டேன்”

அவள் சிரித்தாள்; அந்தச் சிரிப்பில் ஏளனம் இருந்தது!

“தன் சொந்த மனைவியைப்பற்றி ஒரு கணவன் பேசுவதுபோலப் பேசுகிறீர்களே”

“உண்மைதான். அவள் இப்போது என் மனைவி”
என் குரலில் ஒரு கடுமை இருந்தது!

அவன் கைகளினால் தன்னுடைய வயிற்றைப் பொத்திக் கொண்டு வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

“திஸ் இஸ் ஏ லேட்டஸ்ட் ஜோக்”

சிரிப்புக்கிடையே சொல்லிக் கொண்டே தொடர்ந்து சிரித்தான்!

“உங்களுக்கென்று ஒரு வாழ்க்கை தேவையே இல்லையா மிஸ்டர் தேவ்!... சேறு என்று தெரிந்தே அதற்குள் குளிக்கப் போவதற்கு பெயர் அறிவுடைமை அல்ல—பைத்தியகாரத்தனம்”

“உம்மிடமிருந்து நான் அறிவுரையை எதிர்பார்க்க வில்லை. அதனால் அது எனக்குத் தேவையுமில்லை!”

“சரிதான். கேடு வரும்போது மதிசெட்டுத்தானே வரும்? யாருடைய அறிவுரையையும் அது எதிர்பார்ப்பதில்லை”

அதற்கு மேலும் அவனுடன் பேசிக் கொண்டிருக்க என் மனம் விரும்பவில்லை.

மனித மனக்களைப்பற்றி முழுமையாக என்னால் உணர்ந்து கொள்ள முடியாவிட்டாலும், எந்தெந்த நேரத்தில் ஒவ்வொருவனும் எப்படி எல்லாம் மாறக்கூடும் என்ற அனுபவங்கள் எனக்கு அதிகம்.

நான் முன்னோக்கி நடப்பதற்காக அடி எடுத்து வைத்தேன்—குறுக்காக வந்து நின்று கொண்டாள் தினேஷ்!

“உங்கள் முடிவைச் சொல்லிவிட்டுப் போங்கள் மீஸ்டர் தேவ்!.....இல்லாகிட்டால் உங்கள் அட்ரையாவது தந்துவிட்டுப் போங்கள், ப்ளீஸ்”

“அதற்கு அவசியம் இல்லை மீஸ்டர் தினேஷ்! நான் யாரையுமே சந்திக்கப் பிரியப்படவில்லை”—கண்டிப்பாகச் சொன்னேன்.

சொல்லிவிட்டு விரைந்து நடக்கத் தொடங்கினேன்.

“எதிர்காலத்தில் ரொம்ப வருத்தப்படப்போகிறீர்”—என்று தினேஷ் எச்சரிப்பதுபோலச் சொன்னது என் காதலிகளில் தெளிவாக விழுந்தது.

“கிடக்கிறான் பைத்தியக்காரன்” என்று நினைத்துக் கொண்டே அறையை நாடி நடந்தேன் நான்.

13.

ஈனிக்கிழமை இரவு—ஒன்பது இருபதுக்கு—

கோட்டை புகையிரத நிலையத்தில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் நோக்கிப் புறப்பட்ட விசேஷ புகையிரதத்தினுள் நானும், பிரீதாவும் பயணத்தை ஆரம்பித்தோம்.

இரண்டாம் வகுப்பு பெட்டி. ஒன்றினுள்—ஜன்னலோரமாக உட்கார்த்திருந்தாள் பிரீதா.

அவளுக்கு எதிர்ப்புறமிருந்த இருக்கையில் உட்கார்ந்து, அவளது இருக்கையின்மீது கால்களை நீட்டி வைத்துக் கொண்டிருந்தேன் நான்.

“இப்போது ஒரு புதிய பயணம் ஆரம்பமாகியிருக்கிறது இல்லையா பிரீதா?”...

அவள் என்னைப் பார்த்தாள்!

நன்றி சொல்லத் துடிக்கின்ற பார்வை அவளது விழிகளில் பிரிவிர்ந்தது.

“இது ஒரு புதிய பயணம்தான் தேவ்!.....என் உயிர்த் துணையான உங்களுடன் நான் தொடங்கியிருக்கும் ஒரு புனிதப் பயணம்”

“அழகா! ப் பேசுகிறாயே.....”

“பேசக் கற்றுக் கொடுத்தவரே நீங்கள் தானே தேவ்.....”

புனையிரதம் வேகமாக ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது. மனம் கிராமத்தை நினைத்தது.

ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டுவந்த மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இன்றுதான் மறுபடி கிராமத்துக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்.

நானாக் காலே என் கால்கள் கிராமத்து மண்ணை மிதித்து விடும்.

ஊரிலிருந்து புறப்படுமபோது தனியாக வந்தவன்— இப்போது ஒரு துணையுடன் திரும்பிப் போகிறேன்.

ஊரில் என்னை அன்போடு வரவேற்க— என் அம்மா உயிரோடு இல்லை! உடன் பிறந்தவர்கள் என்று யாருமே இல்லை.....

ஆனால்—

என் தாய்க்கு அவளது தந்தை சீதனமாகக் கொடுத்த பெரிய கல் வீடு இருக்கிறது.

விதவைக் கோலத்தில் குழந்தை குட்டிகள் எதுவும் இல்லாமல்—அறுபது வயதைத் தாண்டிவிட்ட பெரியம்மா தான் அந்த வீட்டைக் கவனித்து வருகிறாள்.

என்னைப் பாசத்தோடு வரவேற்கவோ, அல்லது பரிஷுடன் காப்பாற்றவோ உள்ள ஒரே ஒரு தாய்மை நெஞ்சம் பெரியம்மாவிடம்தான் இருக்கின்றது.

இப்போது—

பெரியம்மாதான் எனக்குத் தாய்—தந்தை—சகோதரர்—உற்றார்—உறவினர் எல்லாமும்.

“நான் கண்ணை மூடிற்றுக்கு முந்தி இவனுக்கு ஒரு கல்யாணத்தைப் பண்ணி வைச்சு வீட்டுக்கு வார மரு

மகளிட்டை இந்த வீட்டை குடுத்திட்டா நான் நிம்மதியாக
கண்ணை மூடிவிடுவன்”

நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பெரியம்மா அப்
படித்தான் ஆசைப்பட்டாள். அந்த ஆசை இன்னும்
தான் அஸ்கமித்து விடவில்லை. ஆனால்—

பெரியம்மா சொன்னதுபோல் குடும்ப பாரத்தை
சுமக்க நான் தயாராக இருக்கவில்லை. திருமணம்செய்து
பெற வேண்டியவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்
என்ற எண்ணமும் தோன்றியதில்லை.

“திருமணம் என்பது ஒரு கேலிக்கூத்து.....உடல்
உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடக்குவதற்காக
உருவாக்கப்பட்ட சட்டபூர்வமான இயக்கம் தான்
திருமணம்”

திருமணத்தைப்பற்றி இப்படித்தான் என்கருத்து
அமைந்திருந்தது—பிரீதாவைச் சந்திக்கும் வரையில்—

அவளைச் சந்தித்த பிறகு—

நான் ஏன் இப்படி மாறிப்போய் விட்டேன்? பூர்வ
ஜென்மத் தொடர்பென்கிறார்களே...அது இதுதானா?

“என்ன கடுமையான யோசனையில் ஆழ்ந்து போய்
விட்டீர்கள்?”—பிரீதாவின் குரல் கேட்டது.

“ஒன்றுமில்லை பிரீதா”—என்று சொல்லிக்கொண்டே
ஜன்னல் வழியாக வெளிபே பார்த்தேன்.

புகையிரத நிலையம் ஒன்றில், புகையிரதம் நின்று
கொண்டிருந்தது.

“உனக்குப் போரடிக்கிறதா பிரீதா?”

“எது?”

“பயணத்தைப் பற்றித்தான் கேட்கிறேன்”

“உங்கள் அருகில் இருக்கும்போது எனக்கு எல்லாமே
இனிமையாகத்தான் இருக்கிறது தேவ்”

“சரிதான். ரொம்ப நன்றாகத்தான் முற்றிப்போய்
விட்டது”

“முற்றிப்போய் விட்டதா? நீங்கள் என்ன சொல்
கிறீர்கள் தேவ்?”

“உன் காதலைப்பற்றிச் சொல்கிறேன் பிரீதா”

— அவள் புன்னகை பூத்தாள்.

என் இருக்கையிலிருந்து எழுந்து அவளது இருக்கையில்—அவளை ஒட்டி ஓற்றபோல் உட்கார்ந்து கொண்டேன்.

அந்தப் பெட்டியினுள் ஆட்கள் அதிகம் இல்லை. இருந்த ஒரு சிலரும் தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தார்கள். பயணிகளைத் தாலாட்டிக் கொண்டே புகையிரதம் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தது.

“காலையில் எத்தனை மணிக்கு ரெயில் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போகும்?”

— ஏதோ ஒருவகை ஆவலுடன் கேட்டாள் பிரீதா.

“எப்படியும் காலே எட்டு மணிக்கு முதல் நாம் கிராமத்துக்குப் போய் விடலாம்” என்றேன்.

“உங்கள் ஊர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து எவ்வளவு தூர்ததல் இருக்கிறது?”

“யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஒரு பதினெட்டு மைல் இருக்கும்”

“பஸ்ஸில்தான் போக வேண்டும்”

“நீ விரும்பினால் ஒரு கார் பிடித்துக் கொண்டு ஊருக்குப் போகலாம்”

“வேண்டாம்! பஸ்ஸிலேயே போய் விடுவோம்”

“இன்னும் ரெயில் பாதி வழி கூடத் தாண்டவில்லை. அதற்குள் நாம் பஸ்ஸில் ஏறி ஊருக்குப் போக ஆரம்பித்து விட்டோம். பார்த்தாயா?”

இருவரும் சேர்ந்து சிரித்தோம்.

பிரீதா என் தோள்மீது தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டாள்.

“தூக்கம் வருகிறதா பிரீதா?”

“உம்..... இது இன்பத் தூக்கம். உங்கள் தோள்மீது தலை சாய்த்துக் கண் மூடிக் கொள்வதில் நான் காணும் நிம்மதி வேறு எங்குமே எனக்குக் கிடைக்காது தேவ்!”

“சரி! படுத்துக் கொள்” என்றேன்.

என் மார்பில் அவள் தலை சாய்த்து நிம்மதியாக உறங்குவதற்கு வசதியாக என் கால்களைச் சற்று நீட்டி ஒருக் களித்து உட்கார்ந்து கொண்டேன்.

அண்ணாந்து என் முகத்தைப் பார்த்தாள் பிரீதா. ஒரு நாணம் கலந்த புன்னகையை வீசியவள் கண்மலரத் தொடங்கினாள்.

ஆதரவாக அவளது உடலை அணைத்துக்கொண்டேன்.

14.

தன் உடல், உள்ளம், உயிர் எல்லாவற்றையும் எனக்கே முழுமையாக அர்ப்பணித்துவிட்டவளாய் ஒரு இனிய, மன நிறைவைத் தரும் எதிர்காலத்தை எதிர் நோக்கி அவள் என்னுடன் புறப்பட்டிருக்கிறாள்.

“ஊரறிய என்னைத் திருமணம் செய்துகொள்வதால் உங்கள் பெருமையை, குடும்ப கௌரவத்தைச் சந்திக்கிழுத்துவிடாதீர்கள்” என்று கதறிய அதே பிரீதாதான் இவள்.

“என் உடல் களங்கப்பட்டுவிட்டது, ஆனால், என் உள்ளம் களங்கப்படவில்லை என்று நான் சொன்னால் அதை யாராவது நம்புவார்களா தேவ்? அது எப்படி தானே முடியுமென்று கேட்பார்கள்?” என்று புலம்பிய அதே பிரீதாதான் இவள்.

ஆனால்—

அவள் இப்போது என்னுடையவளாகி, என்வார்த்தைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கிடக்கிறாள்.

‘நான் வேறு என் உடல்வெறு!’

இப்படி முற்றும் துறந்தவர்களதான் சொல்வார்கள் என்பதில்லை.

ஒவ்வொருவரும் இருவராக ஏன் சில சமயங்களில் பலராகக்கூட இருக்கிறார்கள்.

“நான் வேறு. என் உடல் வேறு!”

மனம் விரும்பாத ஒரு காரியத்தில் ஈடுபடும்போது, உண்மையிலேயே ஒருவரின் நிலை அதுதான்.

பிரீதா!

அவளது கடந்த காலம் யாருடைய அனுதாபப் பார்வையையும் பெறமுடியாது.

ஏனெனில்— மனித உணர்வுகளின் அருவெறுப்பூட்டும் உண்மைகள் அவற்றில் பொதிந்துகிடக்கின்றன.

பசிக்குள்ள முக்கியத்துவம்தான் மனித வாழ்வில் பாலுறவுக்குமுண்டு.

ஒரு வகையில் மன இச்சைகள் அனைத்துமே பசிக்கு உவமையமாகிவிடுகின்றன.

பசி வந்துவிட்டால், ருசியான உணவை அது தேடிக்கொண்டிருப்பதில்லை. அப்போதைக்கு அளவான உணவு அதற்குக் கிடைத்துவிட்டாலும் போதும்.

ஆனால்—

பசி அளவை மீறி விட்டது என்பதற்காக யாருமே விஷ உணவை அருந்தப் பிரியப்படுவதில்லை.

அதுதான் இயற்கை.

பசி வந்துவிட்டால் பத்தும் பறந்து போய்விடும். உணவைத் தரும் உணவகளை நோக்கியே உள்ளமும் உயிரும் ஓடுகின்றன.

அந்த நிலையில்— உணவைத் தாங்கிய அந்தக்கைகள் தான் சொந்தம்— சொர்க்கம் எல்லாமே.

பிரீதா—

அவள் உலகம் தெரிந்தும், தெரியாத ஒரு பருவத்தில் நின்றாள்.

தந்தையை இழந்த அவளுக்கு பெற்றவளே எல்லாமாக இருந்தாள்:

பசிக்கு உணவளித்தாள். படிக்க வைத்தாள். பண்பின் சிகரமான தன் மகனாக்கென அவள் தன் மனத்

திரையில் ஒரு எதிர்காலத்தைச் சிருஷ்டித்து மகிழ்ந்தாள்.

கண் துஞ்சாமல், தன் துயர் கருதாமல் தன் மகனாக்காகவே வாழ்வதில் அந்தத் தாய் மனதுக்கு அப்படியொரு மனநிறைவு.

பிரீதா பருவமடைந்தாள்.

ஒன்றைக் கொடுத்து அதற்குப் பதிலாக இன்னொன்றைப் பெற்றுக்கொள்வதுதானே இயற்கையின் சட்டம்.

பிரீதாவின் தாய் மரணத்தை ஏற்றுக்கொண்டாள்.

பிரீதா?

அவள் தனிமரமானாள்.

ஆறுதல் தருவதற்கு யாராவது இருந்தாகவேண்டுமே! அதுவும் ஏழ்மையில் நின்றுகொண்டிருப்பவர்களுக்கு உருவே இல்லாதபோது, அனாதையான பிரீதாவுக்கு ஆறுதல் தருபவர் யார்?

கண்ணை மறைக்கும் காரிருள் சூழ்ந்த போது— சின்னஞ்சிறியதான மின்மினிப் பூச்சிகூட பிரகாசமான ஒளி சிந்துவதாகத் தோன்றுவதில்லையா?

அந்த மின்மினிப் பூச்சியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு போகவேண்டிய இடத்திற்குத் தடுமாற்றமின்றிப் போய்விடலாமென்று இருளில் தவிக்கின்ற மனம் எண்ணத்தான் செய்யும்.

பிரீதாவின் தாய் காலமாகிவிட்டதும், அவளது ஈமக்கிரியைகளில் கலந்து கொள்ளச் சிலர் வந்தார்கள்.

அந்தச் சிலரில், பிரீதாவுக்கு ஆறுதலளிக்கக்கூடிய ஒருவனாகத் தோற்றமளித்தவன், அவளது தூரத்துச் சொந்தக்காரனாகிய சிவராம்.

சிவராமுக்கு வயது முப்பத்திஐந்திலிருந்து முப்பத்தெட்டுக்குள்தான் இருக்கும். அதிகம் உயரமில்லாத தடித்த சரீரம். அவனுடைய குரலில் ஒரு கடுமம் இருந்தது.

இறந்துபோன பிரீதாவின் தாய்க்குத் தாயின் சகோதரனின் மகன் முறையாம் அவன்.

அதனால்—

அவன் பிரீதாவுக்குச் சித்தப்பா.

கொழும்பில் ஒரு பெட்டிக்கடை வைத்திருந்தான். எப்படித்தான் பிஸ்னஸ் செய்கிறானோ? அந்தச் சின்னஞ்சிறிய பெட்டிக்கடையை மூலதனமாக வைத்துக்கொண்டு அவன் காலத்தை உல்லாசமாகக் கழித்துக்கொண்டிருந்தான்.

எப்பொழுதும் அவன் சட்டைப் பைக்குள் நூறு ரூபாய்த் தாள்கள் ஆகக் குறைந்தது இரண்டாவது இருக்கும்.

ஈமச் சடங்குகள் முடிந்து வந்தவர்கள் எல்லோரும் புறப்பட்டுவிட்டார்கள்.

கண்ணீரோடு கலங்கிப் போய் திக்பிரமை அடைந்த வளாய் உட்கார்ந்திருந்த பிரீதாவினருகே வந்தான் சிவராம்.

“சித்தப்பா!” பிரீதாவால் பேசமுடியவில்லை.

“என் அம்மாவுடன் நானும் இறந்துபோய்விடலாமா சித்தப்பா?” என்று அவள் கேட்காமல் கேட்பதைப் போலமைந்த பார்வையின் சோகத்தைக் கண்டு, பரிதாபப்பட்டான் சிவராமன்.

“கவலைப்படாதேயம்மா! நடந்தது நடந்துபோச்சு. மனிதனுக்கு பிறப்பு எப்படியோ, இறப்பும் அப்படித்தான். யார் சொல்லியும் யாரும் பிறக்கவில்லை. அது போல் யார் கதறியும் யாரும் இறக்காமல் இருப்பது மில்லை. யார் யாருக்கு எவ்வளவு அளந்திருக்கோ அந்த அளவுதான் வாழ்க்கை. நீ தனியொருத்தியாய் பிறந்து விட்டாய். தாய் இல்லாத காலத்தில் தனியாக வாழ வேண்டுமென்றாலும் அந்த நிலையிலும் நீ மனம் கலங்கக் கூடாது. நீ வயசுவந்த பெண். நல்லது, கெட்டது தெரிந்து வாழக்கூடிய வயது. உன்னுடைய குறைகளைத் தீர்த்து உன்னை ஒரு நல்ல இடத்தில் வாழவைக்கவேண்டியது

என் கடமை. கொஞ்சக் காலத்துக்கு நீ கொழும்புக்கு வந்து என் குடும்பத்திலே ஒருத்தியாக இரு. உன்னை நான் வாழவைக்கிறேன்.”

சிவராமனின் வார்த்தைகள் பிரீதாவின் மனதில் அவளது எதிர்காலத்தைப் பற்றிய தெம்பையும், நம்பிக்கையையும் கொடுத்தன.

“கொஞ்சக் காலத்துக்கு சித்தப்பா சொன்னதுபோல் கொழும்புக்கே போய்விடலாம். பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம்.”

அவள் சிவராமனுடன் புறப்பட்டுவிட்டாள்.

ஊரைவிட்டுப் பிரிய நேர்ந்த போது, தாயைவிட்டுப் பிரிந்ததிலும் பன் மடங்கு வேதனை அவள் நெஞ்சில் சுமையாய்க் கனத்தது.

நாட்கள் நகரத் தொடங்கின.

கொழும்பில்—

சிவராமனின் எட்டுக் குழந்தைகளையும், அவனது நோய்க்கார மனைவி சங்கரியையும் பராமரிப்பதில் ஒரு வீட்டு வேலைக்காரியைப் போல் பணியாற்றத் தொடங்கியிருந்தாள் பிரீதா.

தன் வாழ்வை மனதில்கொண்டு, ஊரைவிட்டு புறப்பட்டவள் அந்தக் குடும்பத்தை தன் குடும்பமாகக் கருதி வாழ்வதில் ஒரு இனிமையைக் கண்டாள்.

குழந்தைகளின் பாசம்— சங்கரியின் நல்ல மனம்— “சிவராமனின் உழைப்பில்தான் என் வயிறும் நிறைகிறது” என்ற எண்ணம்—

இவைகள் யாவும் பிரீதாவின் கடமையுணர்வை மிகைப்படுத்தின.

நான்கு மாதங்களுக்குப் பிறகு—

திடீரென ஒருநாள் சிவராமன், பிரீதாவுக்குப்பிடித்த மான நல்ல செய்தி ஒன்றைக் கொண்டுவந்தான்.

“பிரீதா எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்த ஒருவரின் கம்பனியில் நான்கு டைப்பிஸ்டுகளுக்கு வேலை காலியாக

இருக்கிறதாம். நீ விரும்பினால் சொல்லு... உனக்கு ஒரு வேலை பெற்றுத்தருகிறேன்."

"உடனேயே ஏற்பாடு பண்ணிவிடுங்கள் சித்தப்பா... எனக்காக நீங்கள் காட்டும் எந்த வழியிலும் நான் ஆர்வத்தோடு முன்னேறிவிடுவேன்."

"மற்றவர்களுக்கு, நான் இனி சுமையாக இருக்க வேண்டியதில்லை" என்ற நினைவே அவளுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது.

அடுத்த இரண்டு நாட்களின் பின் அவள் வேலைக்குப் புறப்பட்டுவிட்டாள்.

"கவனமாக இருந்துக்கோம்மா... உலகம் முன்னே மாதிரி இல்லை. இப்ப ரொம்பவும் முன்னேறிட்டிது. முகத்தைப் பார்த்து, செயல்முறைகளைப் பார்த்து யாரையுமே நம்பிவிடாதே... பெண் மனம்தான் ஆழமான கடல் என்று சொல்லுவாங்க... உண்மையாக பார்க்கப்போனால் ஒவ்வொரு மனமுமே ஒவ்வொரு கடல்தான். அதுவும் பெண்கள் விஷயத்தில் ஆண்களுடைய மனம் மிகப் பெரிய கடல்... அந்த மனம் இப்படிப்பட்டதுதான் என்று இலகுவில் ஆழம்காண முடியாது."

சிவராமனின் மனைவி சங்கரி இப்படித்தான் சொல்லி முதன்முதலில் பிரீதாவை வேலைக்கு அனுப்பிவைத்தாள்.

புன்னகையோடு அனைத்தையும் கேட்டுக்கொண்டு அவளை முத்தமிட்டுவிட்டுப் புறப்பட்டாள் பிரீதா.

"நாம் தைரியமாக இருந்தால் நம்மையும்மீறி என்னதான் நடந்துவிடப்போகிறது?"

தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொண்டாள் அவள்...

அவளது அடக்கமான சுபாவம், இனிமையான குரல், பணிகளில் காட்டிய உற்சாகம்—

கம்பனியில் அவளுக்கு நல்ல பெயரையும், அங்கு வேலை பார்க்கும் ஆண்கள், பெண்கள் பால் ஒரு நல்ல அபிப்பிராயத்தையும் ஏற்படுத்திவிட்டிருந்தது.

“எவ்வளவு இனிமையான உலகம்... எவ்வளவு நல்ல மனிதர்கள்... ஓ... இந்த உலகத்தில் எல்லாமே இனிமைதான்.”

பிரீதாவால் அப்போது அப்படித்தான் உணரமுடிந்தது. உலகானுபவம் என்ற பள்ளியின் ஆரம்ப மாணவி அவள்.

மூலையைக் குழப்பும் ‘பரீட்சை’களை அவள் கனவிலும் தினைத்ததில்லை.

மேலும் பத்து மாதங்கள் பறந்தன. அந்த இடைக்காலத்துக்குள்ள்தான் எத்தனை மாற்றங்கள்.

பிரீதா தன் தோழி ஒருத்தியின் உதவியுடன் வேறு ஒரு வீட்டிற்கு மாறிக்கொண்டாள்.

சிவராமனின் குடும்பத்திற்குள் ஏதேனோ பூசல்கள், குழப்பங்கள், அவற்றிற்குள் தானும் சிக்கியிருந்து அவர்களது பிணக்குகளைத் தீர்க்க முடியாத நிலையிலேயே பிரீதாவும் அப்படி ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள்.

அவள் சிவராமனின் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டபோது சங்கரி கண்ணீர்விட்டு அழுதாள்.

சங்கரியின் எட்டுக் குழந்தைகளும் அவளைக் கட்டிக் கொண்டு, “அக்கா! அக்கா!” என்று துயரக்குரல் கொடுத்தன.

“எங்களை விட்டுப் போகாதே அக்கா... எங்களோடேயே இருந்துவிடு அக்கா...” என்று அடம்பிடித்து மன்றாடின.

அவர்களை எல்லாம் சமாதானப்படுத்தி, தேறுதலளித்து, அவர்களிடம் விடைபெறுவதற்குள் மேலும் ஒருநாள் சுழிந்துபோய்விட்டது.

“உனக்கு நான் செய்யக்கூடிய கடமையைச் சரிவரச் செய்துவிட்டேன். உனக்கு இப்போது உலகம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் புரிபடத் தொடங்கியிருக்கும்... உன் இஷ்டப்படியே நீ வாழலாம்... ஆனால்... நீ எங்கேயிருந்தாலும் எங்களை மறந்துவிடாதே... உனக்காக இந்த வீட்டின் கதவு எப்பவும் திறந்தே கிடக்கும்.”

சிவராமன் அதற்குமேல் எதுவும் பேசவில்லை!

பிரீதா புறப்பட்டுவிட்டாள்.

“தனி ஒருத்தியாக இந்த உலகத்தில் வாழப்போகிறேன்... ஒரு துணை கிடைக்கும் வரை மனத்தையிட்டுத் தோடு காலத்தை விரட்டவேண்டியதுதான்.”

அவள் தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டாள்.

இப்படித்தான் வாழவேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கும் எல்லோரும் அப்படியே வாழ்ந்துவிடுவது இல்லை.

மனம் ஒன்று நினைக்கும். இயற்கையோ வேறு ஒன்றை வகுக்கும்.

சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் மாறும்போது, அந்த மாற்றங்களுக்கேற்ப பலருடைய வாழ்வும் தடம் புரண்டு விடுகிறது. திசைமாறி சீரழிந்துவிடுகிறது.

“என் அம்மா தன் இறுதிமூச்சு இருந்த வரைக்கும் மானத்தோடு வாழ்ந்தாள்... பண்புகள் நிறைந்தசெயல்களுடன் உறவாடி அவள் தன் பயணத்தை முடித்துக் கொண்டாள். அவளைப் போன்ற ஒரு உத்தமியாகவே நானும் இந்த உலகத்தில் வாழ்ந்தாக வேண்டும்.”

பிரீதா அப்படித்தான் தன்னுடைய குறிக்கோளை அமைத்துக் கொண்டாள்.

ஆனால் விதி.....?

அது அவளை வேறு ஒரு வடிவத்தில் பார்க்க ஆசைப்பட்டது போலும்!

வாழ்வில் நிகழ்கின்ற சில செயல்களுக்கு— ஏன்? எப்படி? எதுக்காக? என்பதற்கான காரண காரியங்களைக் கூறுவது கடினம்தான்.

பிரீதா தன் கற்பிழந்தாள்.

வாணிபத் துடிப்பு, அல்லது வறுமை... அல்லது மனதில் ஏற்படுகின்ற ஏதோவொரு திருப்தியின்மை—

ஒரு பெண் சுற்பிழந்து போவதற்கு இம்மூன்று காரணங்களில் ஏதோ ஒன்றுதான் அடிப்படைக் காரணமாக இருக்கவேண்டும்.

ஆனால்—

பிரீதா சுற்பிழந்து போனதற்கு, இந்தக் காரணங்களில் எதுமே சரியானதாக அமையவில்லை.

பிரீதா தானாக வழி தவறியதில்லை. அவள் கெட்டுப் போகவில்லை.

கெடுக்கப்பட்டாள்.

15.

“உனக்கு நல்லதொரு வாழ்க்கையை அமைத்துத் தருகிறேன்” என்று அவளுக்கு என்றோ ஒருநாள் ஆறுதல் அளித்துவந்த சிவராமன், அவளது மானம் அழிந்துபோவதற்கும் மூலகாரணமாக இருந்தான்.

ஒரு நாள் ஒரு பெரிய மனிதரைப் பற்றி அவளுக்கு எடுத்துரைத்தான் சிவராமன்.

“நல்ல மனிதர்... நேர்மையானவர்... என் வாழ்வில் நல்லது கெட்டதுகளில் அதிகமான அக்கறை காட்டுபவர்... அவருக்கு ஒரே மகன். இப்போது லண்டனில் இருக்கிறான். கூடிய சீக்கிரமே திரும்பிவந்துவிடுவானும்.

உன்னுடைய கம்பனிக்கு ஒரு நாள் அவர் வந்திருந்தாராம். உன் அழகும், பண்பும் அவரைக் கவர்ந்து விட்டதாம். அப்போதே தன் மகனுக்கேற்ற துணைவியை நீதான் என்று அவர் தீர்மானித்துவிட்டாராம். உன்னுடைய இஷ்டத்தைச் சொன்னால் சரி.”

சிவராமனின் வார்த்தைகளை பிரீதாவினால் நம்பமுடியவில்லை. நம்பாமலும் இருக்கமுடியவில்லை.

“பெரிய இடத்துத் தொடர்புகள் நமக்கு வேண்டாம் சித்தப்பா” என்று சிவராமனிடம் சொல்லிப் பார்த்தாள் அவள்.

“வீட்டுக்கு வருகிற செல்வத்தை வேண்டாமென்று தள்ளிவிட்டால் பிறகு தெருத்தெருவாக அலைய வேண்டியதுதான்.”

புறுபுறுத்தான் சிவராமன்.

அவன் சொல்வதிலும் ஒருவகையில் நியாயம் இருப்பதாகவே பட்டது அவளுக்கு.

ஒருநாள் மாலை, திடீரென்று அந்தப் பெரிய மனிதரிடமிருந்து அவளுக்கு டெலிபோன் அழைப்பு வந்தது.

“என் மகன் லண்டனிலிருந்து திரும்பி வந்துவிட்டான், உன்னை அவனுக்கு அறிமுகப்படுத்த விரும்புகிறேன். புறப்பட்டு வருகிறாயா?”

அவளால் சட்டென எதுவும் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

“என்ன வருகிறாயா?”

“சரி” என்றாள் அவள்.

“என்னுடைய காரை அனுப்பிவைக்கிறேன்.” என்றவர் தன்னுடைய காரின் இலக்கத்தையும் குறிப்பிட்டு சொன்னார்.

அவர் குறிப்பிட்டபடியே சரியாக ஆறுமணிக்கு கார் வந்தது.

அவள் ஏறிக்கொண்டாள்.

அந்தப் பெரிய மனிதரின் அழகான பங்களாவினுள் அவளுக்கு ஏகப்பட்ட உபசாரங்கள்—

அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை... இரண்டு வேலைக்காரப் பெண்கள் ஓடியோடி உபசரித்தார்கள்.

அவளுக்கு எதிர்ப்புறமிருந்த சீட்டில் சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்த அந்தப் பெரிய மனிதர், பிரீதாவின் நடை உடை பாவனைகளை எடைபோட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

“என் மகனுக்கேற்ற மனைவியாகும் குணநல இயல்புகள் இவளிடம் இருக்குமா?” என்று தேடுவதுபோல் அமைந்த அவரது பார்வையில்—

பிரீதா சிக்கிக்கொண்டு இருந்தாள்.

குளிர்பானம் வந்தது.

“குடிமகளே” என்றார் அவர்.

அவளுக்குக் கூச்சமாயிருந்தது!

“இது உன் வீடுமாதிரி... கூச்சப்படாதே!” அவரது வார்த்தைகளில் இழைந்திருந்த அன்பில் அவள் குழந்தையானாள்.

குளிர்பானம் அவளது வயிற்றில் இறங்கியது கொஞ்சம்தான்... ஆனால்—

அவள் தலைசுற்றுவதுபோல் உணர்ந்தாள். சமாளித்துக்கொள்ள முயன்றாள்... முடியவில்லை.

ஒரு மயக்கம்போல்... அவள் சரிந்துகொண்டிருந்தாள்.

“என்ன மகளே?”

அந்தப் பெரிய மனிதர் பதைபதைத்தவராய் அவளருகே வந்தார்.

“ஒன்றுமில்லை.”

அவளது குரல் அவளுக்கே கேட்கவில்லை. யாரோ அவளை அணைத்துத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் படுக்கையில் கிடத்தியது கனவு போலத் தெரிந்தது அவளுக்கு.

சிறிது சிறிதாக உணர்வு வந்தபோது, அவள் மேனி வலித்துக்கொண்டிருந்தது.

இரண்டு வலிமையான கரங்கள் அவளது முதுகை இறுக்கிக்கொண்டிருந்தன.

“நான்... நான்... நான்...” அவள் திமிறினாள்.

“எனக்கு என்ன நடந்துகொண்டிருக்கிறது..... என் ஆடைகள்...?”

அவள் துடித்தாள், துவண்டாள்.

அவள் பெண்மை பறிபோய்க்கொண்டிருந்தது.

“விடு... விடு... என்னை விடு...” அவள் வெறிகொண்டவளாய்க் கத்தினாள்.

தன் தேவை முடிந்து அந்தப் பெரிய மனிதர் அவளை விட்டார். அவள் படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருக்க முயன்றாள். உடலெல்லாம் புண்ணாய் வலித்தது.

தன் கைகளினால் அருகே கிடக்கும் அந்தப் பெரிய மனிதரின் கழுத்தை நெரித்துவிடவேண்டும் போன்ற ஆவேசம். ஆனால், கைகளை உயரத் தூக்கவே முடியவில்லை.

அவர் படுக்கையில் இருந்து எழுந்தார்.

“வேலைக்காரி வெந்நீர் போட்டு வைத்திருப்பாள். உனக்காகப் புதிய உடைகள் வாங்கி அதோ அந்த மேஜைமீது வைத்திருக்கிறேன்! குளித்துவிட்டு உடுத்திக் கொண்டு வா.”

ஒரு மனைவிக்குக் கட்டளையிடும் கணவனின் வார்த்தைகள் போல்!

“உலகத்தில் இப்படியும் மனிதர்களா?” அவள் குமுறிக் குமுறி அழுதாள்.

அவளது எதிர்காலத்தைப் பற்றி அவள் கொண்டிருந்த கனவுகள், நம்பிக்கைகள், கற்பனைகள் அனைத்துமே நாசமாகிவிட்டன.

“இனி.....?”

அவள் தானே ஒருகேள்விக்குறியாகிவிட்டதாக நினைத்தாள்.

கம்பனியில் அவளுக்கு வேலையும் போய்விட்டது.

சிவராமனின் முகத்தில் விழிக்கவே அவளுக்கு அருவருப்பாக இருந்தது.

பலி ஆட்டுக்குப் பூமாலை சாத்துவது போல் தன்னை அவன் ஆதரித்தது, பாசம் காட்டியது எல்லாமே அவளது பெண்மையைப் பணத்துக்கு விலைபேசத்தானா?

உலகமே இருண்டுவிட்டாற் போன்ற நிலையில் அவள் தடுமாறினாள்!

அந்த நிலையில், அவளுக்கு ஆறுதலளிக்க முயன்றாள் ஒரு தோழி.

“கலங்காதே... பிரீதா... இப்போது என்ன நடந்து போய்விட்டது. உலகத்தில் நடக்காத ஒன்றும் இப்போது நடந்துபோய்விடவில்லையே... மனித வாழ்வில் எத்தனையோ தவறுகள் நடந்துமுடிகின்றன. ஒவ்வொரு தவறுக்கும் ஒருவரின் முடிவு சாவுதான் என்றால் இந்த உலகம் எப்போதோ அழிந்துபோயிருக்கும். வாழ்க்கை ஒரு போராட்டம்தான். அதில் வெற்றிகாண்பதுதான் சிறப்பு. தோற்றுப்போய் மடிவதில் அர்த்தமேயில்லை. எதையுமே நாகரீகக் கண்கொண்டு பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டால் பிறகு மகிழ்ச்சிக்குக் குறைவே இருக்காது. என்னை உனது சகோதரியாக நினைத்துக்கொள்... உனது வாழ்வில் ஒரு மலர்ச்சியை நான் உருவாக்குகிறேன்.”

பிரீதாவுக்கு இப்படியெல்லாம் ஆறுதல் அளித்து அவளைத் தன் பக்கம் இழுத்துக்கொண்டாள். அவளது தோழி கனகா.

“எப்படியும் வாழ்ந்தாக வேண்டும்.”

“எப்படியும் என்றால் எப்படி?”

“அதற்கு நான் ஒரு வழிகாட்டுகிறேன்” என்றாள் கனகா.

இச்சையைத் தீர்ப்பதற்காய் கையில் நோட்டுக்களை வைத்துக்கொண்டு, பெண் வேட்டையாடும் சிலர் கண்களில் அவள் பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டாள்.

“சரியா? தவறு?” அவளால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. சிந்திக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பமோ, சிந்திக்கவேண்டிய அவசியமோ அவளுக்குக் கிட்டாமலேயே போய்விட்டது போலும்.

சில மாதங்கள் வாழ்த்து பார்க்கலாம். வசதி வந்ததும் ஏதாவது ஒரு வகையில் செய்த பாவங்களுக்குப் பிராயச் சித்தம் தேடிக்கொள்ளலாம்.

இயந்திரமாக மாறினாள் அவள்...

ஆண்கள்....

எல்லாம் ஒரேவிதமான வெறி... அது தணிந்ததும், இருட்டறையில் இருந்து வெளியே வந்து, "அங்கே ஒரு வேசை இருக்கிறான்" என்று சொல்லிவிட்டு சிரிப்பதிலும் அதே வெறி... சில மாதங்கள் வரையில், அந்த இயந்திர மயமான நிமிடங்கள் அவள் வாழ்வில் பங்குபெற்றன.

பிரீதாவின் முன்னேற்றம் கண்டு கணகா சிரித்தாள். காலமும் சிரித்தது.

ஆனால் பிரீதா...?

அவள் தனக்குள் அழுதுகொண்டே இருந்தாள்.

16.

"வா ம்மா உள்ளேவா...!"

எனக்குப் பின்னால் நின்றிருந்த பிரீதாவைப் பாசக் குரல் கொடுத்து வரவேற்றான் பெரியம்மா!"

"இனி உனக்கு மாமா, மாமி எல்லாமே என் பெரியம்மாதான். சந்தோஷமாக உள்ளே போ பிரீதா."

சில வினாடிகள் வரை பிரீதா தயங்கி நின்றாள். ஏனோ அவளது கண்கள் கலங்கின.

"இது இனி உன் வீடு... தைரியமாகப் போ."

அவள் மௌனமாக வீட்டினுள் காலடி எடுத்துவைத்தாள்.

"உடுப்பை மாற்றிக்கொண்டு வா. நாம் போய்குளித்துவிட்டு வரலாம்."

"வந்த பிள்ளை கொஞ்சம் களைப்பாறட்டுமே! அதுக்குள்ளே அவசரமாகக் குளிப்பு என்னடாவேண்டிக்கிடக்கு குளிப்பு."

பெரியம்மா என்னைச் செல்லமாகக் கோபித்துக் கொண்டாள்.

"நீ போம்மா...! போய் உடுப்பை மாத்திக்க, நான் தேத்தண்ணி கொண்டு வரறேன்."

பிரீதாவிடம் சொன்ன பெரியம்மா, “என்னுடன் வாடா” என்பதை மறைமுகமாகத் தன் பார்வையால் எனக்குப் புரியவைத்துவிட்டு, சமையலறையை நோக்கி நடந்தாள்.

நான் பெரியம்மாவைத் தொடர்ந்தேன்.

“என்னடா இது...? திடுதிப்பெண்டு ஆரோ ஒரு பெட்டையை இழுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறாய்...?”

பெரியம்மா இரகசியமாக என்னிடம் கண்டனம் தெரிவித்தாள்.

அவளது கேள்விக்கு பதில் அளிக்காமல்—

“உனக்கு அவளைப் பிடித்திருக்கிறதா பெரியம்மா?” என்று கேட்டேன்.

“மூக்கும் முழியுமா பெட்டை லட்சணமாகத்தான் இருக்கு... ஆஹ...?”

“நீ என்ன சொல்லப் போகிறாய் என்பது எனக்குப் புரியுது பெரியம்மா. ஒன்றை மட்டும் நல்லா நினைவில் வைத்துக்கொள். பெரியம்மா நான் உன்னுடையபிள்ளை. உன்னுடைய மனதுக்குப் பிடிக்காத எந்த ஒரு காரியத்தையும் நான் செய்யமாட்டேன்.”

பெரியம்மா கண்ணீர்விட்டாள்.

“நான் பத்துமாதம் என் வயத்திலேயே சுமந்து பெத்த பிள்ளையாக இருந்தா நீ இப்படிச் செய்வியா...? என்னை ஒரு வார்த்தைகூடக் கேட்காமல் எங்கையோ இருந்து எவனையோ ஒருத்தியைத் திடீர் எண்டு கூட்டிக் கொண்டு வந்திற்றை.”

“பெரியம்மா உன்னை என்னுடைய தாயாக மதிக்கா விட்டால் நான் இந்த ஊருக்கே வந்திருக்கமாட்டேன். என்னுடைய கல்யாணத்தைப் பார்க்கவும், என்னை ஆசிர வதிக்கவும் நீ எவ்வளவு ஆசைப்பட்டாய் என்பது எனக்குத்தான் தெரியும்... இவளை நான் கனியாணம் செய்து கொள்வதை நீ விரும்பாவிட்டால் சொல்லு... இப்பவே நான் இவளை அனுப்பிவிடுகிறேன்.”

பெரியம்மா அழைப்பைப் போனாள்.

“என்றை ராசா... உனக்குப் பிடிச்ச ஒண்டை எனக் காக நீ வீட்டுவிட வேண்டாமடா... நீ சந்தோஷமாக இருந்தால் அது ஒண்டே எனக்குப் போதும்.”

பெரியம்மாவோடு பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே பிரீதா உள்ளே வந்தாள்.

“மருமகள் வந்துவிட்டாள். இனி மாமியும், மருமகனும் பட்டபாடு... நான் போகிறேன்.”

பெரியம்மாவும், பிரீதாவும் ஒரு வரை யொருவர் பார்த்து சிரித்துக்கொண்டார்கள்.

சமையல் அறையில் அவர்களை விட்டுவிட்டு வெளியே வந்தேன் நான்.

17.

மாலைத் தென்றலின் தழுவலில் தென்னங்கீற்றுக் கள் இன்னிசை பாடிக்கொண்டிருந்தன. என்னுடன் கை கோர்த்தவாறு அந்த அழகிய தென்னஞ்சோலையினூடாக தொலைவில் தெரியும் கடற்கரையை நாடி நடந்துகொண்டிருந்தாள் பிரீதா.

இதுவரை காலமும் நான் அவளோடு இணைந்திருந்த போது காண முடியாத ஒரு மகிழ்ச்சி-மலர்ச்சி அவளது முகத்தில் நிலவிக் கிடந்ததைக் கண்டேன்.

“உங்கள் ஊர் இவ்வளவு அழகாக இருக்குமென்று நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை” என்றாள் பிரீதா.

நான் மெல்ல முறுவலித்தேன்.

என் இதழ்களில் தவழ்ந்த சிரிப்பின் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொள்ள விரும்பியவள் போல், பிரீதா என்னிடம் கேட்டாள்—

“என்ன சிரிப்பு வருகிறது?” என்று கேட்டாள் பிரீதா.

“ஒன்றுமில்லை பிரீதா! என்னுடைய இளவயதுக் கனவு ஒன்றை இப்போது நினைத்துக்கொண்டேன். சிரிப்பு வந்துவிட்டது.”

“இளவயதுக் கன்வா?”

“உம்... இளமை முறுக்கு என் உடம்புக்கு வலு வேறத் தொடங்கிய அந்த ஆரம்பகாலம்... இந்தத் தென்னஞ் சோலைக்குள் வரும்போதெல்லாம் என்னோடு ஒரு அழகான கன்னி இந்தச் சோலைக்குள் வரவேண்டும். நானும், அவளும் தனிமையில்.... இந்த அழகை ரசிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் தற்பனை செய்வேன். நான் கற்பனை செய்ததெல்லாம் காலப்போக்கில் மறந்துபோய் விட்டது. நான் நினைக்காத, எதிர்பார்க்காத நேரத்தில் ஒரு அழகி என்னோடு இணைந்து கொண்டிருக்கிறாள்.”

பிரீதா தன் கனி இதழ்களை மலர்த்தி சிரித்தாள்.

“அப்படியென்றால் உங்களுடைய சின்ன வயசிலேயே உங்களுக்கு...”

அவள் வார்த்தைகளை முடிக்காமல் ஞாழும்புப் பார்வை ஒன்றை வீசிஞள்.

“உம். சின்ன வயதிலேயே பெண்மையை நான் நேசித்தேன். ஆனால் அதை அனுபவிக்கவேண்டுமென்ற துடிப்போ, வேகமோ எனக்கு இருந்ததில்லை.”

“உங்கள் வாழ்வில் நீங்கள் யாரையுமே நேசித்த தில்லையா தேவ்?”

“யாரையுமென்றால்... நீ பெண்களைப் பற்றித்தானே கேட்கிறாய். உம். இதே ஊரில் ஒரு கன்னிப் பெண் இருந்தாள். அவளது பார்வை... அவளது பேச்சுக்கள்... அவள் என்னோடு நடந்துகொண்ட விதம்... இவையெல்லாம் அவள் என்னை நேசிப்பதாகவே எனக்கு உணர்த்தின.”

“நீங்களும் அவளை நேசித்தீர்களா?”

“உன்னுடைய இந்தக் கேள்விக்கு எப்படிப் பதில் சொல்வதென்று எனக்குப் புரியவில்லை... நான் வாலிப னாகிக் கொண்டிருந்ததான உணர்வு என்னையே சரியாக ஆட்கொள்ளத் தவறிவிட்ட அந்த இளமைப் பருவத்தில் அவளையும், என்னையும் இணைத்து ஊரிலுள்ளவர்கள் கதை

பேசியபோது, என் நினைவு அவனைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள முயன்றது. அவள் அழகாக இருந்தாள் என்பதைத் தவிர வேறு எந்த விபரமும் அவனைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாது. உண்மையில் அவனைப் போன்ற ஒரு அழகிய கன்னியை வெறுப்பதற்கு யாருக்குமே மனம்வராது. அவனைப் போன்ற ஒரு பெண் என்னை நேசிக்கும் பட்சத்தில் நான் அவளை மணம் புரிந்து கொள்வதற்கு விரும்பினேன். ஆனால், நான் அவளைக் காதலித்தேனா? அது எனக்குத் தெரியாது. அந்தக் காலம் காதலென்றால் எனக்குப் பொருள் புரியாத காலம்.

இருவரும் கடற்கரையை நெருங்கினோம். மேடாக உயர்ந்திருந்த மணந்திட்டின்மீது உட்கார்ந்து கொண்டோம்.

“இப்போது அவள் எங்கே தேவ்?”

கவாரஸ்யத்தோடு கதை கேட்கும் தோரணையில் கேட்டாள் பிரீதா.

“அவனைப் பற்றி அறிவதில் உனக்கென்ன அவ்வளவு அக்கறை? உனக்குச் சொந்தமாகிவிட்ட என்னை அவள் பறித்துக்கொண்டு விடுவாள் என்ற அச்சமா? பயப்படாதே! அவள் இப்போது இந்த உலகத்திலேயே இல்லை”

“ஐயோ பாவம்!”

அனுதாபப்பட்டாள் பிரீதா.

“இருக்கின்றவர்களுக்காகப் பிரிதாபப்படு பிரீதா, இறந்தவர்களுக்காக அனுதாபப்படுவதில் பயனேதுமில்லை”

“அவள் உங்களை விரும்பியபோது அவளையே நீங்கள் கல்யாணம் செய்து கொண்டிருக்கலாமே தேவ்”

“ஏனோ அப்படியொரு சந்தர்ப்பம் ஏற்படாமலே போய் விட்டது. ஆனால், அவள் இறந்தபோதும் கன்னியாகச் சாகவில்லையே! ஒருவனுடன் ஊரைவிட்டு ஓடிப் போனவள் நான்கு சூழ்ந்தைகளுக்குத் தாயான பிறகு தான் இறந்தாள்”

பிர்தாவின் கண்களில் ஆச்சரியம்.

“அவளுக்குக் கல்யாணமும் நடந்ததா? உங்களைக் காதலித்ததாகச் சொல்லப்பட்ட கதையில் உண்மை இல்லையா?”

“அவள் என்னைக் காதலித்தாள் என்பது உண்மையாக இருக்கலாம். அல்லது அதில் உண்மை இல்லாமலும் இருக்கலாம். ஆனால், காதல் என்ற அந்த உணர்வுக்கு அந்தக் கன்னிப் பெண் எத்தகைய அர்த்தம் கொண்டிருந்தாள் என்பதுதான் வேடிக்கை...”

“அது காதலாகவே இருக்க முடியாது தேவ். புரியாத பருவத்தில் இளம் உள்ளங்களில் விளையக்கூடிய மேலோட்டமான ஆசையின் உந்துதல்தான் அதுவாக இருந்திருக்கலாம்”

நான் வியப்புடன் பிர்தாவைப் பார்த்தேன். அவள் என்ன நினைத்துக்கொண்டாளோ.....தலையைக் குனிந்து கொண்டு கடைக் கண்களால் என்னை நோக்கினாள்.

என்னை மயக்கி அவள் மடியில் என்னைச் சாயவைக்கக் கூடிய ஒரு பெரும் சக்தி அவளது அந்தக் கடைக்கண் பார்வைக்கு எப்போதுமே உண்டு.

அடுத்த சில நிமிடங்கள் வரை அங்கே அமைதி நிலவிற்று. பிர்தா ஏதோவொரு கடுமையான யோசனையில் ஆழ்ந்திருப்பவளாய்த் தோன்றினாள்.

அவள் கன்னத்தைக் கிள்ளினேன்.

“என்ன கடுமையான யோசனை?”

“ஒன்றுமில்லை!”—என்றாள் அவள்.

சற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். எங்கள் தனிமையைக் கலைக்கக்கூடியவர்கள்—கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம்வரையில் யாருமே இல்லை.

சட்டென அவளை என் மடியீது சாய்த்து—அவளது பட்டுக் கன்னத்தைச் சுவைத்தேன். அவளுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

“உங்களுக்கு ஒரு நேரம் காலமே தெரிவதில்லை”

நான் அவளை இறக அணைத்துக் கொண்டேன்.

“உன்னருகே இருக்கும்போது என்னையே நான் மறந்து விடுகிறேன். நேரம் காலமா நினைவில் இருக்கப் போகிறது?”

“போதுமே” என்றாள் அவள்.

“எனக்குப் போதாது!”

நான் கண்களைச் சிமிட்டினேன். அவளது மேனியில் ஊர்ந்த என் கைவிரல்களை விலக்க முயன்ற அவளது கைகள்.....தாமாகவே தமது தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டன.

என் கண்களில் மின்னிய போதையில்—என் விரல்களின் அசைவில் இணைந்த வேகத்தில்.....பிரீதா மௌன மாணாள்.

வார்த்தைகள் இன்றி.....உணர்வுகளே வார்த்தைகளாய்.....அவள் என் மடியில் மயங்கிக் கிடந்தாள்.

அவளது மார்பில் முகம் புதைத்துக் கொண்டேன்.

“தேவ்!.....”

“சொல்லு பிரீதா!”

“உங்கள் அன்பு என் வாழ்நாள் பூராவும் எனக்குக் கிடைக்குமா தேவ்?”

“அதிலென்ன சந்தேகம் பிரீதா?”

“தேவ்!”

அவளது கண்கள் கலங்கியிருந்தன. நீண்ட பெரு மூச்சோடு வெளிப்பட்ட அவளது குரல், அவள் மிகவும் உணர்ச்சி வசப்பட்டிருந்ததை எனக்கு உணர்த்தியது.

அவளது மென் விரல்கள் என் தலையை ஆதரவாக—ஆசையாக வருடிக் கொடுத்தன.

“தேவ்.....நீங்கள் மனிதரேயல்ல.....தெய்வம். என் வாழ்வுக்கு ஒளியூட்ட வந்த தெய்வம்”

“போதும் பிரீதா!.....உன்னுடைய நன்றியை வெளிக்காட்ட வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தாதே. உன் அன்பு ஒன்றே எனக்குப் போதும்!”

மெளனத்தில் மறுபடி சில நிமிடங்கள் கரைந்தன
 “விட்டுக்குப் போகலாமா பிரீதா? நேரமாகி
 விட்டது”.

“உம்!”—என்றாள் பிரீதா.

எழுந்தோம்.

“தேவ்!”

அழைப்புக்குரல் கேட்டது.

“யாராக இருக்கும்?”

பின்புறமாகத் திரும்பினேன்; பிரீதாவும் திரும்பினாள்.

18.

அழைப்புக் குரல் கொடுத்தவன் ஷியாம்!

சிரித்துக்கொண்டே அவன் எங்களை நோக்கி வந்தான்.

“கொழும்பிலிருந்து வந்துவிட்டாயென்று கேள்விப்
 பட்டேன். ஒரு பெண்ணையும் அழைத்து வந்திருப்பதாகச்
 சொன்னார்கள். அது இவளாகத்தான் இருக்க வேண்டு
 மென்று நினைத்தேன். பாதகமிஸ்சை. இங்கும் கொஞ்ச
 நாள் வைத்திருந்து பார்க்கலாம் என்று ஆசைப்பட்டாய்
 போலிருக்கிறது. நாடகத்தை நடத்து. யார் வேண்டா
 மென்றார்கள்!”

ஷியாம் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டேயிருந்தான்.

“ஷியாம்!”

நான் *த்தினேன். அவனை நெருங்குகின்றேன்.

“பிளீஸ், உன்னுடைய வார்த்தைகளைக் குறைத்துக்
 கொள். ஒரு நண்பனுடைய மனைவி என்று அவளுக்கு
 மரியாதை கொடு!”

ஷியாம் திகைத்துப் போனான்.

சில வினாடிகள் வரை என்னை வெறித்துப் பார்த்தான்.

“நண்பனுடைய மனைவியா?”

அவன் உதடுகள் மெல்ல முணுமுணுத்தன.

“தேவ்! நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? இவளை மணந்து கொள்வது என்ற முடிவுக்கே நீ வந்து விட்டாயா?”

“முடிவுக்கு வருவதென்ன ஷியாம்..... என்னைப் பொறுத்தவரை இவளை நான் எப்போதோ மணந்து கொண்டு விட்டேன். இனி இவள் கழுத்தில் நான் போடப் போகும் மூன்று முடிச்சுக்கள் இவள் என் மனைவியே என்ற உண்மையை சம்பிரதாயபூர்வமாக நனை நாட்டத்தான்!”

“தேவ்! உனக்கு மனை குழம்பிப்போய் விட்டதா என்ன?”

ஷியாமின் குரலில் ஒரு கடுமை இணைந்தது.

“சிலருடைய நல்ல முடிவுகள் பலருக்குப் பைத்தியகாரத்தனமாகத்தான் தெரியும்”

என்னுடைய பதில் ஷியாமின் சினத்தை அதிகரிக்கச் செய்துவிட்டது போலும்.

“தேவ்! நீ என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்! ஆனால், இந்த வேசையை?”.....

அவன் முடிக்கவில்லை. என்னுள் ஏதோ பெரு நெருப்பாக மூண்டதுபோல் உணர்ந்தேன் நான்.

அடுத்த நிமிடம்--வேகத்தோடு விசிய என்னை-- அவன் கன்னத்தில் நிகைத்து மீண்டது.

அவன் அதை எதிர்பார்த்திருக்க முடியாது.

“இவளைப்பற்றிக் கேவலமாகப் பேசுவதற்கு நீ யார்? உனக்கென்ன உரிமையிருக்கிறது?”

ஷியாம் அப்போதும் சிரித்தான்.

அடிப்பட்ட தன் கன்னத்தைத் துடைத்து விட்டுக் கொண்டான்.

“எனக்கு உரிமையில்லைதான் தேவ்! ஏன் தெரியுமா? பணம் கொடுத்துத்தான் ஒரு இரவை இவளோடு நான் செலவிட்டேன். ஆனால், நீ அந்த அழகுகையே அள்ளிக் கட்டிக்கொண்டு வருவாயென்று நான் எதிர்பாரிக்கவே இல்லை!”

“ஷியாம்!”—என்று நான் கத்திய அதே வேளை—
பேயறைந்தாற் போன்ற அதிர்ச்சிக்கு ஆளாகி விட்ட
பிரீதா மயங்கி மண்ணில் சாயப் போனாள்.

ஒடிச்சென்று அவளைத் தாவிடிக் கொண்டேன்.

19.

வெளியே நிலவு காய்ந்து கொண்டிருந்தது.

உறக்கத்தின்போது, பெரியம்மா மெல்லிய குறட்டை
ஒலி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

அதைத் தவிர, வீட்டினுள் வேறெந்த விதமான ஒசை
யும் இல்லை. ஊர் முழுவதும் மயான அமைதியில் உறங்கிக்
கிடந்தது போலும்.

என் படுக்கைக்குச் சற்றுத் தொலைவில்—பிரீதா கண்
மூடிக் கிடந்தாள்.

அவள் வெறுமனே கண்களை மூடிக் கொண்டிருக்க
வேண்டுமே ஒழிய நிச்சயமாக அவள் உறக்கத்தில்
ஆழ்ந்திருக்க முடியாது என்பது எனக்குத் தெளிவாகப்
புரிந்தது.

மாலையில் கடற்கரை அருகே நிகழ்ந்த ஷியாமின் சந்
திப்பையும், அதைத் தொடர்ந்த சம்பவங்களையும்
மனதில் வரிசைப்படுத்திப் பார்த்தேன்.

தனக்குள் மூடி மூடி வைத்திருந்த ஒரு பெரும் இர
கசியத்தைப் ‘பட்’டெனப் போட்டுடைத்து விட்டான்
ஷியாம்.

அமைதியும், பண்பும் நிறைந்த ஷியாம்—ஒழுக்கத்
தையும், சுற்பையும் உபதேசம் செய்யும் ஷியாம்—
பிரீதாவுடன் இப்படியொரு தொடர்பினை எப்படி உரு
வாக்கிக் கொண்டான்?

மனதில் ஏதோ ஒரு புதிய சுவை அழுத்திக் கொள்ளத் தொடங்கி விட்டாற்போன்ற வேதனைக்கு நான் இலக் காகியிருந்தேன்.

எந்தத் துணிவில் நான் பிரீதாவைக் கொழும்பிலிருந்து அழைத்து வந்தேனோ அந்தத் துணிவு என்னிடம் இருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கரைந்து கொண்டிருந்ததுவோ!

நான் பலவீனனாகி விட்டேனோ?

ஒரு அன்புள்ள—நம்பிக்கைக்குரிய இதயத்தை—என்னையே கதியென்று நம்பி வந்தவளை நான் உதறித் தள்ளிவிடப் போகிறேனா?

என் தியாகம்—என் இலட்சியம்—என்று நான் எனக்குள் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டதெல்லாம்—வெறும் பிரமை தட்டும் உணர்வின் உந்துதல்தானா?

“என்னை அனுப்பிவிடுகிறீர்கள் தேவ். எனக்காக உங்கள் வாழ்க்கையை நாசமாக்காதீர்கள். இனி யும் என்னை மணந்து கொள்ள விரும்பினால் அது தியாகமாக இருக்காது தேவ். உங்களை நீங்களே சித்திரவதை செய்து கொள்வதாகத்தான் இருக்கும். எனக்காக உங்கள் மன நிம்மதியை அழித்துக் கொள்ளாதீர்கள் தேவீ!”

மாலையில் பிரீதா தழுதழுத்த குரலில் விம்மலுடன் வெளியிட்ட வார்த்தைகள் இப்போதும் என்காதருகே எதிரொலித்தன.

அவள் சொன்னதுபோல் அவளை நான் மணந்து கொண்டால் நான் என் நிம்மதியை இழந்து விடுவேனா? என்னைப்பற்றிப் பரவாயில்லை. ஆனால் பிரீதா?.....

நான் அவளுக்குத் தரப்போகும் புதிய வாழ்க்கை அவளுக்கு மிகப் பெரியதொரு சித்திரவதையாக அமைந்து விடுமோ? நான் அவளை மணந்து கொண்டால்—கடத்த காலங்களை எண்ணி எண்ணிக் கலங்கத்தான் அவளுக்கு நேரம் சரியாக இருக்குமே தவிர, என்னோடு

அவள் தனது தாய வாழ்நவத் தொடர முடியாமல் போய் விடுமோ?

நினைவுத் தொடர் நிண்டு கொண்டே போயிற்று.

அதற்கு ஒரு முடிவு?..... முடிவு?.....என்ன முடிவுக்கு என்னால் வரமுடியும்?

பிரீதா படுக்கையில் அசைந்தாள். கண்களை அவள் பக்கம் திருப்பினேன். அவள் படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பது இருளில் நிழலாய்த் தெரிந்தது. குறைக் கண்களால் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவள் மெல்ல எழுந்து கொண்டாள்.

ஓசையிடாமல் நடந்து--மெதுவாக அவளைத் தொடர்ந்தேன். சேறும், சுகதியும், மழை நீரும் நிறைந்திருந்தது. பாடும் கிணற்றருகே சென்று அவள் நின்றாள். வேகமாக அவளை நெருங்கி அவள் தோள் மீது கையை வைத்தேன்.

“பிரீதா!”—என்றேன்.

அவள் அதிர்ச்சியுடன் திரும்பினாள்.

“நீ இவ்வளவு கோழையாக இருப்பாயென்று நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை பிரீதா. உனக்கு வாழ்வளிக்க வேண்டும் என்றுதான் உன்னை என்னோடு அழைத்து வந்தேனே தவிர, உன்னுடைய உயிரை அழிக்க அல்ல. எத்தனையோ சோதனைகள் ஏற்பட்டபோதும் வாழ வேண்டுமென்றே துடித்தவள் வாழ்வு மலரப்போகும்படி நேரத்தில் தன்னை அழித்துக்கொள்ள நினைப்பது எவ்வளவு பெரிய பைத்தியக்காரத்தனம்”

பிரீதா ளிம்மினாள். கண்களில் நீர்மழை பொழிந்தது.

“வாழ்க்கையை நான் கலபமானதாக எண்ணி விட்டேன் தேவீ அது எவ்வளவு பெரிய போராட்டம் என்பதை இப்போதுதான் என்னால் உணர முடிகிறது. நினைத்தபடியெல்லாம் வாழ்கின்ற வாழ்க்கையில் இன்பம் இல்லை. கட்டுப்பாடுகளோடு வாழ்கின்ற வாழ்க்கையில் மன சிமைதியில்லை. அதை இப்போது நான் நன்றாகப்

புரிந்து கொண்டு விட்டேன். இனி என்னால் வாழ முடியாது தேவ்! எப்படி நான் வாழ்ந்தாலும் அந்த வாழ்க்கை, வாழ்க்கையாக இருக்காது. நான் சாவதுதான் சரியான காரியம். சாவைத் தவிர வேறு எதுவுமே எனக்கு நிம்மதியைத் தராது. என்னைச் சாகவிடுங்கள். என்னைச் சாகவிடுங்கள் தேவ்!"

அவளை எப்படிச் சமாதானப்படுத்துவது என்றே புரியாமல் தடுமாறி நின்றேன் நான்.

என்னைக் கைகளால் கட்டிக் கொண்டு என் மார்பில் முகம் புதைத்துக் குமுறிக் குமுறி அழுதாள் பிரீதா.

சில நிமிடங்கள் துயர் படிந்தவைகளாய்க் கரைந்தன.

"முதலில் வீட்டுக்கு நட பிரீதா! மற்றவைகளை எல்லாம் பிறகு பேசிக் கொள்ளலாம். சொல்வதைக் கேள்.....நட"

அவளை வற்புறுத்தி அழைத்து வந்து படுக்கையில் சாய்த்தேன்.

அதுவரையில் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த பெரியம்மா ஆரவாரம் கேட்டு விழித்துக் கொண்டாள் போலும்.

கைவிளக்கை ஏற்றி வைத்துவிட்டுச், சுருட்டுப் புகைக்கத் தொடங்கினாள் அவள்.

"என்னடா! இன்னும் உனக்குத் தூக்கம் வரேல்லையா?"—என்று கேட்டாள் பெரியம்மா.

"வந்து விடும் பெரியம்மா!"—சொல்லிக் கொண்டே கண்களை மூடினேன்.

இமைகளை மூடிக் கொள்வதுபோல் இதயத் தைப் பீடித்துள்ள சுவலைகளையும் மூடிக்கொள்ள முடிந்தால் எவ்வளவு நிம்மதியாக இருக்கும்.

நேரம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. எங்கோ தொலைவிலிருந்து ஒரு சாமக்கோழி குரல் கொடுத்தது.

பெரியம்மா விளக்கை அணைத்தாள். அதே சமயம்—முற்றத்துப் பக்கமிருந்து அழைப்புச் குரல் கேட்டது.

"கேள்!...கேள்!...கேள்!"

குரலிலிருந்து அடையாளம் கண்டு கொண்டேன்.

வந்திருப்பவன் ஷியாம்! இந்த நேரத்தில் எதற்காக வந்தான் அவன்?

“யாரப்பா அது?”—கேட்டுக்கொண்டே கைவிளக்கை ஏற்றினாள் பெரியம்மா!

“நீ இரு பெரியம்மா! நான் பார்க்கிறேன்”

படுக்கையிலிருந்து எழுந்து முற்றத்துக்கு வந்தேன். அதற்குள் பெரியம்மா விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு என்னருகே வந்து விட்டாள். ஷியாமை அடையாளம் கண்டு கொண்டாள்.

“என்னப்பா ஷியாம்.....இந்த நேரத்திலே?”

ஷியாம் பதிலேதும் பேசவில்லை.

“ஏதாவது முக்கியமான அலுவலாக இருக்கும். நீ போ பெரியம்மா, நான் அவனுடன் பேசி விட்டு வருகிறேன்”

“என்னவோடாப்பா! இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளுக்கு ஏகப்பட்ட இரகசியங்கள்”

முணுமுணுத்தவளாய்த் திரும்பினாள் பெரியம்மா.

“என்ன ஷியாம்! இந்த நேரத்தில்?”

அவன் தோளைப் பற்றினேன்.

“உன்னோடு கொஞ்சம் பேசவேண்டும். என்னோடு வருகிறாயா?”

ஷியாம் கேட்டான். அவன் வார்த்தைகளோடு வெளியே வந்த மதுவின் நாற்றம் எனக்கு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. ஷியாம் குடித்திருக்கிறான்.

“ஷியாமா இவன்?”

“ஷியாம்! நீ குடித்திருக்கிறாயா?”

“அதைப்பற்றி நீ கவலைப்படக் தேவையில்லை. இப்போது நீ என்னுடன் வருகிறாயா இல்லையா?”

“எங்கே?”

“எங்கேயென்றால் நான் உனக்கென்ன? நான் கூப்பிடும் இடத்துக்கு நீ வந்துதான் ஆகவேண்டும்”

சில வினாடிகள் சிந்தித்தேன்.

“சரி நட!”

இருவரும் நடந்தோம். தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து கொண்டிருந்தான் ஷியாம்.

இத்தனை காலம் இல்லாமல்—திடீர் திடீரென்று அவனைப்பற்றி நான், புதிது புதிதாகத் தெரிந்து கொள்ளும் விஷயங்கள்—என் மனதை முள்ளாக உறுத்திக் கொண்டிருந்தன.

20.

அன்பால் இதயங்கள் பிணைக்கப்படலாம்.

ஆனால்?—

தாய்—பிள்ளை—என்றாலும்—

உள்ளங்கள் எங்கெங்கோ எட்டாத தொலைவில் தான் நிலை கொண்டிருக்கின்றன. இதயங்களைப் பிணைக்கும் அன்பினால்..... இதயங்களை ஒட்டவைக்க முடிவதில்லை.

ஒவ்வொருவர்க்கென்று ஒவ்வொரு உள்ளம். உயிர் கலந்து, மனம் கலந்து பழகுவதால் ஒருவருடைய மனதை மற்றவர் புரிந்து கொள்ள முடியும் என்று நினைக்கின்ற நினைப்பு—எவ்வளவு பேதமையானது.

ஷியாம்!

அவன் என் உயிர் நண்பன்தான். என்னை உயிர் கலந்து பழகியவன்தான்!

ஆனால்—

மன உணர்வினைப் பொறுத்தவரை—அவன் என்னிடமிருந்து—எட்டாத தொலைவுக்குப் போய் விட்டான்.

உள்ளத்தை உள்ளுக்குள்ளேயே புதைத்து வைத்த இயற்கை—மனித உணர்வுகளை நன்றாகத்தான் ஆராய்ந்து வைத்திருக்கிறது.

ஷியாம்!

பல நாட்கள்—பல மாதங்கள்—என்னருகே இருந்த வன். ஒன்றாக—உண்டு, ஒன்றாக—உடுத்து, ஒன்றாக—உறங்கி வாழ்ந்தவர்கள் நாம்.

ஆனால்—

அவன் என்னுடன் பேசியது, பழகியது எல்லாமே உண்மையேயற்ற வெறும் போலித்தனமான நட்புத்தானா?

“அப்படியும் இருக்குமா?”

“இருக்குமா” என்ற கேள்விக்கே என் மனதில் இடம் இல்லை. இருக்காது; அப்படி இருக்க முடியாது! ஷியாமின் நட்பில் கடுகளவேனும் பொய்மையில்லை.

ஆனால்—

அவன் என்னிடமிருந்து தன்னைப்பற்றிய எத்தனையோ விஷயங்களை மறைத்திருக்கிறானே, அது ஏன்? அதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை.

என் வாழ்வைச் சீர்ப்படுத்தத் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு தல்ல நண்பனாக இருந்த ஷியாம் தன்னுடைய வாழ்க்கையை எப்படி எல்லாம் நாசமாக்கிக் கொண்டான்.

“தேவ்! உன்னிடமிருந்து என்னைப்பற்றிய உண்மைகளில் சுவற்றை மறைத்தேன். நீயும் எங்கே என்னை வெறுத்து விடுவாயோ என்ற பயம்தான் காரணம். என்னுடைய பலவினத்தால் என்னுடைய வாழ்க்கையை நான் பாழ்படுத்திக் கொண்டேன். பெண்கள் விஷயத்தில் பல ஆண்களுக்கு ஏதாவது ஒரு மனப் பலவினம் வந்து விடுவது தவிர்க்க முடியாதது. உனக்கும் ஒரு பலவினம் வந்து விட்டது. அந்தப் பலவினம் வரக்கூடாதது தேவ். தயவுசெய்து நான் சொல்வதைக் கேள். நீ பிரிந்தாவை மறந்து விடு. அவளை அனுப்பி வைத்து விடு”

ஷியாம் என் தோள்களைப் பற்றிக்கொண்டு புலம்பினான்.

அவனைப் பார்த்தபோது அவன் மீது எனக்குக் கோபமோ, அருவருப்போ உண்டாகவில்லை.

மாறாக—

ஒருவித இரக்கமும், பச்சாதாபமுமே ஏற்பட்டன.

இரவு நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

ஷியாமிடமிருந்து மது போதை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து அவன் ஒரு நிதானத்துக்கு வந்து கொண்டிருந்தான்.

“தேவ்! என் மனதிலுள்ள சுமைகளையெல்லாம் உன் விடம் கொட்டித் தீர்த்து விட்டேன். என்னைப்பற்றி நீ எப்படியெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டாலும் அதற்காக நான் கவலைப்படமாட்டேன். உன் உள்ளம் எப்படிப்பட்டது என்பது எனக்கு மிக நன்றாகவே தெரியும். அதனால்தான் என்னால் அமைதியாக இருக்க முடிகிறது”

“ஷியாம்! இப்போதாவது என்னை உன் உற்ற நண்பனாக மதித்து உன்னைப்பற்றிய விஷயங்களை யெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறாயே. அதற்காக நான் பெருமைப்படுகிறேன். என் வாழ்வில் நீ காட்டுகின்ற அக்கறையை உன் வாழ்வில் நான் காட்ட வேண்டாமா? நேரமாகிறது. வா போகலாம்”

வானத்தில் நிலவு காயும் நேரமாகி விட்டது.

கடற்கரையை அடுத்திருந்த அந்தக்கோவில் மண்டபத்திலிருந்து இருவரும் வெளியே வந்தோம். வெளியே வந்ததும் ஷியாம் கேட்டான்.

“என்னை எங்கே கூப்பிடுகிறாய் தேவ்?”

“உன் வீட்டுக்கு!”

“என் வீட்டுக்கா? அங்கே எனக்கென்று யார் இருக்கிறார்கள் தேவ்?”

ஷியாமின் கேள்வியில் துயரம் இருந்தது.

“என்ன கேள்வி இது ஷியாம்! சற்று முன்புதானே நீ உன் மனைவியைப்பற்றிச் சொன்னாய் அவள் உனக்காகக் காத்திருக்கமாட்டாளா?”

என் வார்த்தைகளைக்கேட்டு ஷியாம் சிரிக்கத் தொடங்கினான். துன்பங்களையெல்லாம் மனதிற்குள் புதைத்து வெளிக்கிளம்பும் சிரிப்பின் ஒலியாக இருந்தது அது.

“என் வீட்டில் என் மனைவி கிடக்கிறாள் என்றால் சொன்னாய்? இல்லை தேவ்! இல்லை. அங்கே என் மனைவி இல்லை. ஒரு மனநோயாளி இருக்கிறாள்”

“ஷியாம்!”

“உண்மைதான் தேவ்! என் மனைவிக்குப் பைத்தியம் பிடிந்து விட்டது!”

“என்ன சொல்கிறாய் ஷியாம்?”

படபடப்புடன் கேட்டேன் நான்.

“கடந்த மாதம் திடீரென்று கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்தேனே, ஏன் வந்தேன் என்பதை உனக்கு நான் தெரியப்படுத்தவேயில்லை. இல்லையா தேவ்? இப்போதாவது தெரிந்து கொள் தேவ்! அன்றைக்கு எனக்கு வந்த தந்தி, என் மனைவியைப்பற்றியது. என் மனைவிக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விட்டது என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லவந்த தந்திதான் அது”

“ஷியாம்!”

நான் சிஸ்யாகி நின்றேன். ஷியாமின் வாழ்வில்—எனக்குத் தெரியாமல்—இப்படியும் ஒரு துயர் படிந்த அத்தியாயமா?

21.

ஷியாம் சொன்னான்:

“என் மனைவிக்குச் சித்தப்பிரமை! அது எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால்—அவளுக்கு அப்படியொரு நிலைமை உருவானதற்கு அடிப்படைக் காரணம் எது என்பது யாருக்குமே தெரியாது. நான்தான் காரணம் தேவ்! என் உள்ளத்தைப் பீடித்துக் கொண்டிருந்த பல வினாமான எண்ணங்கள்தான் காரணம்!”

ஷியாம் சில விநாடிகள் அமைதியாக இருந்தான்.

“திருமணங்கள் சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்படுகின்றன” என்பது எவ்வளவு பொருள் பொதிந்த வார்த்தை. ஆனால்—நிகழ்ந்த திருமண வாழ்வு நரகமாக மாறிப்போய் விடுகிறதென்றால் அதற்கு யார் காரணம்? இல்லறத்தைப் பற்றிய முழுமையான விளக்கத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமலேயே திருமணம் புரிந்து கொள்ளுகிறவர்கள்தான் காரணம்.

திருமணம் என்ற ஒன்றையே நான் வெறுத்தேன். என் ஆன்மையில் குறையிருக்கிறது என்ற என் மனதின் பயம்தான் அதற்குக் காரணம். அப்படி ஒரு எண்ணம் எனக்கு ஏன் ஏற்பட்டது என்பது எனக்கே தெரியாது.

ஆனால்—

உடலுறவில் எந்த ஒரு பெண்ணையும் திருப்திப்படுத்தக் கூடிய சக்தி எனக்குக் கிடையாது என்ற உறுதியான நினைவு என்னை அளவுக்கதிகமாகவே பற்றிக்கொண்டிருந்தது.

இந்த நிலையில்—திடீரென—என் அனுமதி இல்லாமலேயே என் பெற்றோர் எனக்குத் திருமணத்தை நிச்சயித்து விட்டார்கள்!

“சரி” என்று ஒத்துக் கொள்வதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழியே தெரியவில்லை.

முகல் இரவு வந்தது!

என்னிடம் இருப்பதாக நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்த பலவீனம் அந்த நேரத்தில் புலமடங்கு பெருகி விட்டதாக ஒரு பிரமை எனக்கு.

என்னைக் கணவனாக ஏற்றுக் கொண்டு—என்னிடம் தன்னையே ஒப்படைத்து விட்டவளாய்—நனக்கு வேண்டிய “அனைத்தையும்” தரப்போகின்ற “தெய்வமாக” என்னைக் “கற்பனை” பண்ணிக்கொண்டவளுக்கு—என்புத்தம் புது மனைவிக்கு—சுவர்னாவுக்கு நான் “கொடுக்க வேண்டியதை” எப்படியும் கொடுத்துத்தான் ஆக வேண்டும்.

அவளது உடலை அள்ளி எடுத்தேன்.

ஆனால்—

என் “பலவினம்” என்னை வென்று விட்டது.

“நான் தோற்றுப்போய் விட்டேனா?”

“திருப்திதானாகவாரா?” என்று ஒரு கேள்வியை என் மனைவியிடமே கேட்க வேண்டிய பரிதாபமான நிலை!

“திருப்திதான்”

சிரித்துக் கொண்டே சொன்னவள் நாணத்தோடு கைகளினால் தன் அழகு முகத்தை மூடிக்கொண்டாள்.

“என்மீது எனக்கே நம்பிக்கையில்லை”

ஆனால், அவள்?.....

என்னால், தான் திருப்தி அடைந்து விட்டதாகச் சொல்கிறாளே. அவள் உண்மையைச் சொல்கிறாளா? அல்லது—

என் அன்பை முழுமையாகப் பெறுவதற்காக—உண்மையை மறைத்து எனக்கு அவள் பொய் சொல்கிறாளா?

என்னால் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை! இரவுகள் தொடர்ந்தன.....ஆனால்?

உடலுறவில் ஒரு திருப்தியின்மையை நான் உணர்ந்தேன்.

“நான் ஆண்மையில்லாதவன்.....நான் ஆண்மையில்லாதவன்”

அந்த நினைவு என்னுள் உறுதிப்பட்டது.

வினைவு—

என் பலவினமான நினைவு என்னைப் பாதிப்பதற்கு அதிகமாக, அவளையே பாதித்தது! அவள் என் பலவினத்தால் மனவருத்தப்படுவதற்குப் பதிலாகச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்படி என்றால்.....

“அவளுக்கு வேறு ஒரு ஆண் துணை இருந்தாகத்தானே வேண்டும்”

என் பலவினம் திசை திருப்பப்பட்டது!

எந்த ஒரு கணவனுக்கும் வரக்கூடாத கொடிய வியாதிக்கு—சந்தேகத்துக்கு—நான் இலக்காகினைன்.

என் பலவீனம்—

களங்கமற்ற—எடுத்ததற்கெல்லாம் குழந்தைத் தனமாகச் சிரித்துக் கொண்டிருந்த—என் மனைவியையே சித்திரவதை செய்யத் தூண்டிற்று!.....

எல்லோருக்கும் நல்லவனாக இருந்த நான் என் மனைவியைப் பொறுத்தவரை மிருகமாக மாறியிருந்தேன்.....

இரவுகள்தோறும்—அவளை நிர்வாணமாக நிறுத்தி வைத்துச் சித்திரவதை செய்தேன். தான் ஒலமிட்டு அழுவதால்—குடும்ப மானம் கப்பலேறி விடும் என்று பயந்த அவள்—வாயைத் தன் இரு கைகளினாலும் பொத்திக் கொண்டு தடிப்பதே வழக்கமாகி விட்டது!

ஆனால்—

அப்போதும் என் வெறி தணியவில்லை!

“எத்தனை கல் நெஞ்சக்காரி இவள்?”—என்று அதிகரித்த கோபத்தால் ஒரு மிருகத்திலும் மோசமான மிருகமாக மாறினேன்.

திருமணம் முடிந்து—ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு—
திடீரென ஒருநாள்—

யாரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமலேயே கொழும்புக்குப் புறப்பட்டு விட்டேன்! என்னருகே இருந்த நண்பனான உன்னிடம்கூட என் உண்மைகள் சிலவற்றை மறைத்தேன்!

நாளாக ஆக—

என்னைப்பற்றி நான் மிக அதிகமாகச் சிந்திக்கத் தொடங்கினேன்.

“குற்றவாளி நானா?.....அல்லது அவளா?”.....

என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை!

“என்னில் குறையிருப்பது உண்மைதானா?”.....

“டாக்டர் ஒருவரிடம் ஆலோசனை கேட்டுப்பார்த்தால் என்ன?” என்று முதன் முறையாக இப்போதுதான் நினைத்தேன்.

“உடலுறவுக்கு நீங்கள் நினைப்பதுபோல் உடல் சக்தி அதிகமாக இருக்க வேண்டுமென்பது அவசியமில்லை. உடலை விட உள்ளத்தின் சக்தியே அதிகமாக இருக்க வேண்டும். முதலில் உங்கள் மனதிலுள்ள பலவீனங்களை—பயங்களைத் தவிர்த்துக் கொள்ளுங்கள்.....நம்பிக்கையோடு, உற்சாகத்தோடு உடலுறவில் ஈடுபடுங்கள், வெற்றி உங்களுடையதுதான்”

நான் அமைதியாகச் சிந்தித்தேன்.

டாக்டர் சொல்வதிலும் உண்மை இருக்கத்தான் வேண்டும். அவர் சொன்னதுபோல்—உடலுறவுக்கு மனம் தான் காரணமா?

“பரீட்சித்துப் பார்த்தால் என்ன?”

“பரீட்சிப்பது என்றால் எப்படி?”

என் மனைவியிடம்தான் போக வேண்டும்.

மீண்டும் குறை ஏற்பட்டு விட்டால்? வேண்டாம்!

இப்போது எனக்கு ஒரு பெண்தானே வேண்டும்.....

இங்கேயே பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான்.....

எனக்கு அறிமுகமான ஒரு பெண். கனகா என்று பெயர். அவளைச் சந்திப்பதற்காகப் போனேன்.

அவள் மூலம் ஒரு பெண்ணை என் தேவைக்குப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியும் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

“என்ன வேண்டும்...?” கேட்டவள் கனகா.

“எனக்கு ஒரு பெண் வேண்டும்.”

கனகா ஆச்சரியத்தோடு என்னைப் பார்த்தாள்.

“இளைஞர்கள் பலர் இங்கே வருகிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் திருமணமாகாதவர்கள். அதனால் அவர்கள் எதையோ புரிந்துகொள்ளும் ஆவலுடன் இங்கே வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு ஆசைகள் அதிகம்... பொறுப்புகள் குறைவு. அவர்கள் எங்களைத் தேடிவருவதில் தவறேதும் இல்லை. ஆனால், திருமணமான நீங்களும் இங்கே எல்லாம் தேடிவரவேண்டும்... உங்கள் மனைவிக்கு நீங்கள் துரோகம் செய்யலாமா விரியாமின்”

கனகாவின் வார்த்தைகள் எனக்கு எரிச்சலை உண்டாக்கின.

“எனக்குத் தேவை ஒரு பெண்தான்.”

நான் கத்தினேன். கனகா மிரண்டுபோனாள்.

சட்டென அறைக் கதவைத் திறந்தாள்.

“உள்ளே போங்கள்...”

வேகமாக உள்ளே நுழைந்தேன்.

அரைகுறை ஆடையுடன் கவர்ச்சிப் பார்வையை வீசியவாறு நின்றிருந்த இளம் பெண்ணொருத்தி என்றனருகே வந்தாள்.

என் கைகளைப் பற்றினாள். “வாருங்கள்” என்றாள். படுக்கையின் மீது உட்கார்ந்தேன்.

“வெறியைத் தணித்துக்கொள்ள நான் இங்கே வரவில்லை... எனக்கு ஒரு விளக்கம் வேண்டும்.”

“எதைப் பற்றி?”

“நான் ஆண்மை இழந்தவனானால் சக்தி மிகுந்தவனானால் என்பதைப் பற்றி.”

அவள் வியப்புடன் என்னைப் பார்த்தாள்.

பண நோட்டுக்களை எடுத்து அவள் கைககளில் வைத்தேன். அவள் எண்ணிப் பார்க்காமல் தலைமாட்டில் வைத்தாள்.

படுக்கையில் சாய்ந்துகொண்டு விளக்கை அணைத்தாள்.

“பெட் லேட்” டிஸ்நீல ஒளியில், அவளது உடல் புது எழில் காட்டிற்று.

ஒரு புதிய அனுபவத்திற்கு அவள் என்னை இழுத்து அணைத்துக்கொண்டாள்.

மறுபடி விளக்கு எரிந்தது!

மண் கூலாவிலிருந்து குளிர்ந்த நீரை எடுத்து வந்து அவள் என்னைடம் நீட்டினாள்.

குடித்தேன்! என்னருகே உட்கார்ந்தாள்!

“உங்கள் ஆண்மையில் குறைசொன்னது யார்? உங்கள் மனைவியா?”

அவள் கேட்டாள். நான் பதில் சொல்லவில்லை, கேள்வி எழுப்பினேன்.

“உன் முடிவு என்ன?”

“நீங்கள் எத்தனை பெண்களை வேண்டுமானாலும் கலியாணம் செய்துகொள்ளலாம்.”

அவள் புன்னகைத்தாள்.

“உண்மையாக!”

“சத்தியமாக!”

அவளிடமிருந்து விடைபெற்ற போது... அவள் என்னருகே வந்தாள்.

“உங்களுக்குக் கல்யாணமாகிவிட்டது இல்லையா?”

நான் அதை அவளிடம் மறைக்கவில்லை.

“உங்களையே நம்பிக்கொண்டிருக்கும் அந்த அபலைப் பெண்ணுக்கு நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்யாதீர்கள்.”

அவள், நான் கொடுத்த பணத்தில் பாதியை என் னிடமே திருப்பித்தந்தாள்.

“ஒரு தடவை உங்கள் ஊருக்குப் போய் உங்கள் மனைவியைப் பாருங்கள்.”

“இப்படியும் ஒரு பெண்ணா?”

என் கண்கள் கலங்கின. பணத்துடன் நீண்ட அவ ளது கையைப் பற்றி முத்தமிட்டேன்.

“போய் வருகிறேன்.”

“போய் வாருங்கள்! ஆனால் மறுபடி வரும்போது ‘இதற்காக’ வராதீர்கள்.”

வாசல் கதவைத் திறந்தவள் நின்று திரும்பினேன். அவள் என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“உன் பெயர் என்ன என்று நான் தெரிந்துகொள்ள லாமா?”

“பிரீதா...” என்றாள் அவள்.

“நீங்கள்...?”

“என் பெயர் ஷியாம்.” சொல்லிவிட்டு நான் நடந்

22.

ஷியாம் தன் கதையை நிறுத்தினான். அண்ணார்ந்து வானத்தைப் பார்த்தான். இரண்டு கைகளினாலும் முகத்தை ஒரு தடவை அழுத்தித் துடைத்துக்கொண்டான். நீண்டதொரு பெருமூச்சு விட்டான்.

“பிரீதா என்னைப்பற்றி எனக்கு அளித்த நம்பிக்கை என்னை என் மனைவியிடம் போகத் தூண்டிற்று.

அடுத்த சில தினங்களுக்குப் பிறகு, ஒரு வார லீவில் ஊருக்குத் திரும்பினேன்.

நடந்து முடிந்துபோய்விட்ட தவறுகளுக்காக, நான் அவளுக்குப் புரிந்த கொடுமைகளுக்காக, நான் அவளை அன்புடன் பராமரிப்பதே சரியான பிராயச்சித்தமாகத் தோன்றிற்று.

ஆனால், சுவர்ணா?

அவள் மாறிப்போயிருந்தாள்.

இரவு வந்தபோது, அவளுடன் உறவாடத்துடித்த என் உள்ளத்தைப் புரிந்துகொள்ளாமல் அவள் ஒதுங்கினாள்.

முன்பே நான் காட்டிய வெறுப்பால், அவள் உள்ளத்தில் எத்தகைய பயம் வளர்ந்துவிட்டிருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து நான் துடித்தேன்.

அவளை ஆசையுடன் நெருங்கினேன். அவள் மிரண்டு ஒதுங்கினாள்.

“என்னைத் தொடாதீர்கள்... தயவுசெய்து என்னைத் தொடாதீர்கள்... நான் உங்களுக்கேற்ற மனைவியில்லை... நான் உங்களுக்கேற்ற மனைவியில்லை... போனிகள்... என்னை விட்டுப் போய்விடுங்கள்...”

அவள் கையெடுத்து என்னைக் கும்பிட்டு மன்னாடினாள். நான் துடித்தேன்.

“சுவர்ணா... இனி நான் உன்னைக் கொடுமைப்படுத்த மாட்டேன். நான் இல்லை சுவர்ணா...”

மனம் திருந்திவிட்ட புதிய ஷியாம்..... என்னை நம்பு
சுவர்ணா!"

அவளுக்குத் தைரியமளிக்க முயன்றேன் நான்.

இவள் இணங்கவில்லை.

நானும் அவள் இஷ்டம்போல் அவளை விட்டுவிட்
டேன்.

அதற்குப் பிறகு, எந்தப் பெண்களையும் தொடுவதில்லை
என்று உறுதியான முடிவுக்கு வந்தேன்.

உள்ளத்தால், ஒரு பிரமச்சாரியாகி என் மனஇச்சை
களுக்கு கட்டுப்பாடு விதித்தேன்.

என்றுவது ஒருநாள் என் சுவர்ணா என்னைப் புரிந்து
கொள்வாள். என் அன்பில் கலந்துகொள்வாள் என்று
உறுதியாக நம்பினேன்.

ஆனால்... அவளை?

கடைசி வரை என்னைப் புரிந்துகொள்ளவே இல்லை...
அவளது பயம் அவளைச் சித்தப்பிரமை பிடித்தவளாய்
மாற்றியதுதான் மிகுதியாயிற்று.

ஷியாம் மௌனமானான்.

இழந்துவிட்ட தன் இல்லற வாழ்வுக்காக அவன் என்
வளவுதாரம் ஏன்கியிருப்பான் என்பதை நினைத்துப்
பார்த்தபோது, அவனுக்காக என் மனம் துயரில் ஆழ்ந்
தது.

"ஷியாம்... உன் தாம்பத்திய வாழ்வில் இத்தனை
பயங்கரமான துன்ப அனுபவங்கள் சலந்திருக்குமென்
பதை என்னால் கற்பனைகூடச் செய்துபார்க்க முடிய
வில்லை... வருத்தப்படாதே... எப்படியாவது சுவர்ணாவின்
மனநோயைக் குணப்படுத்திவிடலாம்."

விரக்தியாக சிரித்தான் ஷியாம்!

"அது மட்டும் இனி நடக்காது தேவ்... அவளைக்
குணப்படுத்தக்கூடிய ஒரு மருந்து இனி இந்த உலகத்தி
லிருப்பதாக இருந்தால், அது அவளுடைய மரணமாகத்
தான் இருக்கும்" என்று சொல்லிவிட்ட அவளைக் குணப்படுத்த

தக் கூடிய எந்த மருந்தும் இந்த உலகத்தில் கிடையாது தேவ்..."

அவள் குரல் துவரீல் கரைந்தது.

அவனுக்கு எந்த வகையிலும் ஆறுதல்தர முடியாது என்பது மட்டும் எனக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது.

கிமிரென்று ஷியாம் என்னிடம் கேட்டான்.

"தேவ்... நீ என மனைவியைப் பார்த்ததேயில்லை இல்லையா?"

"இல்லை" என்றேன்.

"போகலாம் வா!" அழைத்தான் அவன்.

"எங்கே...?"

"என் வீட்டுக்கு!"

சற்று முன்பு, "வீட்டுக்கு வரவே மாட்டேன்" என்று தயங்கி நின்ற அதே ஷியாமா இவன்?

ஷியாம் முன்னேக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான். என்னை என் வீட்டிலிருந்து அழைத்து வந்த போது, அவன் நடையில் இருந்த தள்ளாட்டம் இப்போது இல்லை. அதில் ஒரு நிதானம் இருந்தது.

23.

"இவள்தான் என் மனைவி!"

அறை ஒன்றின் ஜன்னல் கதவுகளைத் திறந்த ஷியாம், உள்ளே சுட்டிக்காட்டினான்.

பார்த்தேன்—

மேஜை மீது விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. மேஜையின் மீது தலையணை ஒன்றைச் சாய்த்து, அதை இரு கரங்களினாலும் அணைத்து, முகம் புதைத்து, நாற்காலியில் உட்கார்ந்தபடியே உறங்கிக்கொண்டிருந்தான் ஒரு இளம் பெண்.

தாயின் மடியில் தலைவைத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு குழந்தையின் முகத்தில் தோன்றுகின்ற கள்ளமற்ற ஒரு அமைதி, அவள் முகத்தில் தெரிந்தது.

இவளையா ஷியாம் 'பைத்தியக்காரி' என்கிறான்?

"இவளுக்குப் பைத்தியமா?" அவளை இப்போது சந்திக்கும் எவருக்கும் அப்படி ஒரு உண்மையை தம்புவதே கிரமமாக இருக்கும்.

அந்தளவுக்கு அவள் முகத்தில் தெளிவிருந்தது, உடலில் தாய்மை இருந்தது. அலங்காரத்தில் அழகு இருந்தது. மொத்தத்தில் அவள் அமைதி என்பதன் மறுவடிவமாக இருந்தாள்.

"என்னால் நம்ப முடியவில்லை ஷியாம்."

"என்ன சொல்கிறாய் தேவ்?"

"உன் மனைவிக்குப் பைத்தியம் என்று சொன்னால் சொல்பவர்களுக்குத்தான் பைத்தியம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது."

ஷியாம் சொன்னான்.

"அவள் பைத்தியம்தான் என்பதை உன்னால் நம்ப முடியவில்லை. அப்படித்தானே தேவ்.... முதலில் என்னும்தான் நம்ப முடியவில்லை... என் சுவர்ணாவுக்கு இப்படி ஒரு இருள்மயமான எதிர்காலம் வந்துவிடுமென்று நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை தேவ்..."

ஷியாம் கலகலிஞன்.

தனக்குத்தானே தேறுதல் அளித்துக்கொண்டவராய், என் கைகளைப் பற்றினான்.

"சிறிது நேரம் நீ இங்கேயே நின்றுகொள்... தேவ் நான் உள்ளே போய் அவளை எழுப்புகிறேன்."

"வேண்டாம்... ஷியாம்... அவள் ஆழ்ந்து தூங்குகிறாள்..... அவள் தூக்கத்தைக் கெடுக்காதே!"

"தூக்கமா? தூக்கமும், விழிப்பும் அவளுக்கு இப்போது ஒன்றுதானே தேவ்?"

சொல்லிக்கொண்டே ஷியாம், அருகிலிருந்த கதவைத் திறந்தான். Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

நான் அவனைத் தடுக்கவில்லை. ஜன்னலின் அருகிலேயே நின்றுகொண்டிருந்தேன் நான். என் பார்வை மட்டும் அறையினுள் இருந்தது.

மேஜைமீதிருந்த விளக்கை ஒரு புறமாக நகர்த்தி வைத்தான் வியாம். ஆதரவாக—சுவர்ணாவின் தலையை தன் விரல்களினால் வருடினான்.

“சுவர்ணா...” மெதுவாக அழைத்தான் வியாம்.

சுவர்ணா கண்களைத் திறந்தாள். வியாமின் முகத்தைக் கண்டதும் வீரிட்டு அலறினாள்.

“யார் நீங்க... யார் நீங்க...?”

அவளது கண்களில் பயம் அதிகரித்தது. கை, கால்கள் நடுங்கத்தொடங்கின. அணைத்துக்கொண்டிருந்த தலையணையை அவளை நோக்கி வீசினான் அவள்.

“சுவர்ணா...” பரிதாபமாக அழைத்தான் வியாம்.

“சுவர்ணா! என்னைத் தெரியவில்லையா? நான்தான் உன் அத்தான்... உன் வியாம் வந்திருக்கிறேன் சுவர்ணா.”

அவன் அவளை நெருங்கினான்.

அவள் பின்னோக்கி நகர்ந்தாள்.

இரண்டு கைகளையும் முன்னால் நீட்டி விரல்களை வீரித்து அவனைத் தடுத்தாள்.

“நீங்க என் அத்தான் இல்லை. நீங்க என் அத்தான் இல்லை... அவருக்கு என்னைப் பிடிக்காது... அவர் இங்கே வரமாட்டார்.... நீங்க என்னை ஏமாத்தாதீங்க... வராதிங்க... போங்க... போங்க...”

அவள் பின்னோக்கி நடந்து அறையின் மூலையினுள் தஞ்சம் புகுந்துகொண்டாள்.

வியாம் ஜன்னலருகே நின்ற என்பக்கம் திரும்பினான். மனதின் வேதனைகள் அவன் முகத்தில் பிரதிபலித்தன. கண்கள் கலங்கி இருந்தன.

“என் வாழ்வைப் பார்த்தாயா தேவ்?”

அவளது பார்வை அப்படித்தான் என்னிடம் கேட்பது போலத் தோன்றிற்று எனக்கு. அவன்மீண்டும் அவள் பக்கம் திரும்பினான்.

“சுவரீனா... நான் போகிறேன்.”

அவள் சந்தோஷத்தோடு தன் கைகளை தட்டினாள்—
தலையை ஆட்டினாள். ராகம் போட்டுப் பாடினாள்.

“போ... போ... போ... என்னைவிட்டுப் போ... போ...
போ...”

வேதனையோடு திரும்பினாள் ஷியாம். அவன் இரண்டடி வைக்கவில்லை. அவள் தன் கையில் எதையோ மறைத்து எடுத்துக்கொண்டு, அவனுக்குப் பின்னால் ஓடிவந்தாள்.

அந்தச் சிவ வினாடிகளுள், அவள் முகம்தான் எவ்வளவு பயங்கரமாக மாறிப்போய்விட்டது. அவளது கண்களிலே ஒருவித வெறி!

“ஷியாம் அவளைப் பார்!”

நான் என்னை மறந்து கத்திய வேளை— அவள் தன் கையிலிருந்த போத்தலினால் ஒங்கி ஷியாமின் முதுகில் அடித்தாள்.

— தடித்துத் திரும்பிய ஷியாம், மறுபடி அவளை அடிப்பதற்காக போத்தலை ஒங்கிய அவள் கையை இறுகப் பற்றினாள்.

நான் அறைக்குள் ஓடினேன். என்னைக் கண்டதும் அவள் வெகமாகக் செயல்பட்டாள்.

தன் கையைப் பற்றியிருந்த ஷியாமின் கையை பற்களினால் கடித்துக் குதறினாள்.

வலி பொறுக்க முடியாமல் ஷியாம் அவளது கையை விட்டான்.

அடுத்தகணம் அவள் கையிலிருந்த போத்தலை பலம் கொண்டமட்டும் ஒங்கி என்னை நோக்கி விட்டெறிந்தாள்.

பொறி கலங்கிப்போயிற்று எனக்கு.

“ஆம்மா” என்று அவறினேன் நான். என் அடிவயிற்றை இரண்டு கைகளினாலும் பொத்திக்கொண்டேன் நான்.

நிலை தளர்ந்தது அவ்வளவுதான். அதற்குப் பிறகு, நான் என் நினைவை இழந்துவிட்டேன்.

24.

ஏதோ ஒரு கனவுலகிலிருந்து மீண்டு வந்துகொண்டிருப்பது போன்ற உணர்வு.

என் கண்கள் மெதுவாகத் திறந்தன.

என்னைச் சூழ்ந்திருந்த அனைத்தும் வெகு வேகமாகச் சுழல்வதைப் போன்ற நிலை! கண்களை மறுபடி மூடிக்கொண்டேன்.

“தேவ்” கிணற்றுக்குள் இருந்து ஒரு குரல் கேட்கிறதா? எனக்கு மிகவும் பழக்கப்பட்ட குரல்போல் தெரிகிறது.

அழைத்தது யார்?

“பிரீதா!” என் உதடுகள் அசைகின்றன.

“நான் இங்கேதான் இருக்கிறேன் தேவ்... உங்கள் அருகிலேயே இருக்கிறேன். என்னைப் பாருங்கள் தேவ்... கண்களைத் திறந்து என்னைப் பாருங்கள் தேவ்!”

என் பிரீதா, அது பிரீதாவின் கெஞ்சும் குரல்... என் பிரீதா அழுதுகொண்டிருக்கிறாளா?

“என்ன நடந்து போய்விட்டது?”

மறுபடி கண்களைத் திறந்தேன். இப்போது என் கண்களுக்கு எல்லாமே தெரிகின்றன...! தெளிவாகத் தெரிகின்றன.

“பிரீதா...?”

“தேவ்... தேவ்... உங்களுக்கு ஒன்றும் இல்லையே... என் தேவ் என்னைக் கைவிடவில்லை. என் தேவ் என்னை ஏமாற்றிவிடவில்லை... என் தேவ் பிழைத்துவிட்டார்.”

“என் தேவ் பிழைத்துவிட்டார்.” பிரீதா ஆனந்தத் தோடு பிதற்றினாள். என் கைகளைப் பற்றி தன் முகத் தோடு இளைத்துக்கொண்டாள்.

“மாமி... மாமி!” மகிழ்ச்சிப் பரபரப்போடு சூரல் கொடுத்தாள்.

வெளியில் இருந்து பெரியம்மா ஓடோடியும் வந்தாள்.

“தேவ் கண்களைத் திறந்துவிட்டார் மாமி!” பிரீதா தன் மகிழ்ச்சியைப் பெரியம்மாவோடு பகிர்ந்துகொண்டாள்.

பெரியம்மா என்னருகே உட்கார்ந்து கொண்டாள். என் நெற்றியில் முத்தமிட்டார்.

“என் மகனே... எட்டு நாட்களாக என்னை வயித் திலை நெருப்பை மூட்டிவிட்டாயே.” அவள் அழுதாள்.

“எட்டு நாட்களா? பெரியம்மா என்ன சொல்கிறாள்? நான் இப்போது எங்கே இருக்கிறேன்?”

“பிரீதா...” மெல்ல அழைக்கிறேன்.

“நான் இப்போது எங்கே இருக்கிறேன்? எனக்கு என்ன நடந்தது?”

கேள்வியைக் கேட்டபோதே என் கண்கள் நான் இருந்த இடத்தை, விசாலமான அந்த அறையை அளந்தன.

“நீங்கள் இப்போது ஒரு நேர்விங் ஹோமிலிருக்கிறீர்கள் தேவ்.”

நடந்ததை பிரீதா விபரித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

சில சம்பவங்கள் என் நினைவுக்கு மீண்டன.

ஷியாமின் வீட்டில் சுவர்ணினால் தாக்கப்பட்டு, நான் நினைவிழந்து

அதற்குப் பிறகு, நான் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள இந்த பிரைஸ்ட் நேர்னிங் ஹோமிற்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறேன். எட்டுநாட்கள் நினைவில்லாமலேயே கிடந்திருக்கிறேன்.

“ஷியாம் இப்போது எங்கே?”

பெரியம்மா என் கேள்விக்குப் பதில் சொன்னாள்.

“ஷியாம் நேற்றுத்தான் சுவர்ணாவையும் கூட்டிக் கொண்டு கொழும்புக்குப் போயிருக்கிறான்.”

எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“சுவர்ணாவையும் அழைத்துக் கொண்டா? பெரியம்மா நீ என்ன சொல்கிறாய்? சுவர்ணவுக்குப் பைத்திய மில்லையா?”

“அவளுடைய பைத்தியத்தைத் தீர்ப்பதற்காகத்தான் கொண்டுபோயிருக்கிறான். வெளிநாட்டிலே இருந்து யாரோ ஒரு மன வைத்திய நிபுணர் இலங்கைக்கு வந்திருக்கிறாராம்... இன்னும் ஒரு கிழமைக்கு மட்டுந்தான் இங்கே அவர் தங்கியிருப்பாராம். அவரைச் சந்தித்து ஆலோசனை கேட்க அழைத்துக்கொண்டுபோயிருக்கிறான்.”

பெரியம்மா விளக்கம் தந்தாள்.

“பாவம் ஷியாம்!” அனுதாபப்பட்டது என் நெஞ்சம். அன்பு கொண்டவர்களின் துன்பத்தைத் தீர்க்க இயலாத போது, அந்தத் துன்பத்திற்காக அனுதாபப்படுவதைத் தவிர, என்னால் வேறென்ன செய்து விட முடியும்?

தாதி ஒருத்தி உள்ளே வந்தாள். பிரீதாவையும், பெரியம்மாவையும் பார்த்தாள்.

“டாக்டர் வருகிறார்... தயவு செய்து நீங்கள் கொஞ்சம் வெளியில் போய் இருக்கிறீர்களா?”

பெரியம்மாவும், பிரீதாவும் எழுந்து வெளியே போனார்கள்.

டாக்டர் என் அருகில் வந்தார். “உடம்பு எப்படி இருக்கிறது மிஸ்டர் தேவ்?”

நான் படுக்கையிலேயே சற்று நிமிர்ந்து சாய்ந்து உட்கார்ந்துகொண்டேன். “பரவாயில்லை டாக்டர்” என்றேன்.

“எட்டு நாட்களாகவா நான் நினைவு திரும்பாமல் இருந்திருக்கிறேன்..... என்னால் நம்பவே முடியவில்லை டாக்டர்.”

“ஒரு டாக்டர் சொல்லக்கூடாத ஒரு வார்த்தையை இப்போது நான் சொல்கிறேன். மிஸ்டர் தேவ்! நீங்கள் உயிர் பிழைப்பீர்கள் என்பதில் எனக்கும் தான் நம்பிக்கை இருக்கவில்லை.”

நான் வியப்புடன் அவரைப் பார்த்தேன்.

“நீங்கள் பிழைத்துவிட்டீர்கள் மிஸ்டர் தேவ்..... ஆனால்...?”

ஏதோ சொல்லவந்தவர் இடையில் நிறுத்திவிட்டுக் கேட்டார், “உங்களுக்குத் திருமணமாகிவிட்டதா மிஸ்டர் தேவ்?”

நான் புன்னகைத்தேன். “ஆகிவிட்டதுபோலத்தான் டாக்டர். ஆனால்... சம்பிரதாயப்பூர்வமாக இன்னும் ஆகவில்லை.”

“அப்படியானால்... காதலித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள் இல்லையா?”

“காதல்தான்... ஆனால் ஒரு உண்மையைச் சொல்கிறேன் டாக்டர். பெரும்பாலும் காதல் மலர்ந்த பின்பு தான் கல்யாணம், உடலுறவு என்று பலரது வாழ்க்கை தொடர்கிறது. ஆனால், என் காதல் அப்படியல்ல டாக்டர். என் காதலிக்கும், எனக்கும் உடலுறவிருந்துதான் காதலே மலர்ந்தது. சுருக்கமாகச் சொன்னால் நானும் என் காதலியும் மனமொத்த தம்பதிகள், மனமொத்த காதலர்கள்.”

நான் மகிழ்ச்சி நிறைந்த குரலில் சொன்னேன்.

ஆனால் டாக்டர்...?

அவர் சில வினாடிகள் என்னையே வெறித்தார். அவரது விழிகள் என் முகத்தில் பார்வையைப் பதித்த போது—

டாக்டரின் பார்வையில்—

எனக்கென அனுதாபமிருந்தது.

“அவசரப்பட்டுவிட்டீர்கள் மிஸ்டர் தேவ்.”

“டாக்டர்...?”

எனக்கு எதுவும் புரியவில்லை.

“நீங்கள் உங்கள் இல்லறவாழ்வில் தோற்றுப்போய் விட்டீர்கள் மிஸ்டர் தேவ்.” டாக்டர் அமைதியாகப் பதில் சொன்னார்.

“திருமணம்— இனி உங்களுக்குத் தேவையில்லாத சங்கதி. தாம்பத்தியம் உங்களுக்கு இனி அவசியமில்லாத பிரச்சினை.”

எல்லாமே அஸ்தமித்துப் போய்விட்டனவா?

ஒரு நரம்பு அறுந்த வீணை என் நினைவில் தெரிந்தது.

“எனக்கும் அந்த ஒரு நிலைகாணா?” இனி என் வாழ்வில் எனக்கென்றொரு இசை இருக்க முடியாதா?

இப்படியும் ஒரு சோதனை எனக்கென்றால், என் பிரீதா.....?

அவள் கட்டிவைத்த கனவுகள்... என்னோடு இணைந்து கொண்டு தன் புதிய வாழ்வைப்பற்றி அவள் கொண்டிருந்த ஆசைகள்... அனைத்துமே அர்த்தமற்றவைகளாகி விடுமோ?

“இதற்கு மருந்தே கிடையாதா - டாக்டர்?”

டாக்டர் உதட்டைப் பிதுக்கினார்.

தேறுதல் தருபவர்போல் என் தோளைத் தட்டிக் கொடுத்தார்.

“உடலுறவு வாழ்க்கையின் ஒரு அம்சம்தான் மிஸ்டர் தேவ்.. ஆனால், வாழ்வே உடலுறவல்ல.”

“அப்படியானால்... டாக்டர்... என் காதல்...?”

“உங்கள் காதலியை நீங்கள் உயிருக்கு உயிராகக் காதலிக்கிறீர்கள் இல்லையா?”

“நிச்சயமாக...”

“அவளுடைய இனிமையான எதிர்காலமே உங்களுக்கு முக்கியமானதில்லையா?”

“கண்டிப்பாக.”

“அப்படியானால் நீங்கள் செய்யக்கூடியது ஒன்றே ஒன்றுதான்.”

“சொல்லுங்கள் டாக்டர்... நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“மனதைத் தைரியப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள் மிஸ்டர் தேவ...”

“டாக்டர்...?”

“உங்கள் காதலை நீங்கள் தியாகம் செய்தாக வேண்டும்... உங்கள் காதலியை நீங்கள் உண்மையாகவே காதலிப்பவராக இருந்தால்... அவளுடைய எதிர்காலத்துக்காக நீங்கள் செய்யக்கூடிய மிகப் பெரிய தியாகம்... நீங்கள் அவளை மறந்துவிடுவதுதான்.”

“டாக்டர்...?”

“அவள் தன் வழியே வாழட்டும். நீங்கள் உங்கள் வாழ்வை வேறு திசைக்குத் திருப்புகள்.”
நான் சிலையாக இருந்தேன்.

25.

ஒளி நிறைந்த இடத்தில் நிற்கும்போது அந்த ஒளியைப் பற்றி யாரும் சிந்திப்பதில்லை. ஆனால், இருள் சூழ்ந்து விட்டபோது, ஒளியின் தேவை பன்மடங்கு பெருகிவிட்ட உற்போன்றிருக்கிறது.

நேற்று என்ன நடந்தது என்பதைப் பற்றியோ, நாளை என்ன நடக்கப்போகிறது என்பதைப் பற்றியோ யாரும் அதிகமாக அலட்டிக்கொள்வதில்லை.

இன்று இந்த நிமிடத்தில் என்ன நடந்துகொண்டிருக்கிறதோ, “இதுதான் வாழ்க்கை” என்று மனதை அந்தப்

பொழுதிலேயே நினை நிறுத்திக்கொள்வதிலேயே பெரும்பாலான மனிதர்கள் தங்கள் மனதைச் 'சரிக்கட்டிக்' கொள்கிறார்கள்.

என்னைப் பொறுத்தவரை—

நிகழ்ந்து மறைந்த நேற்றைய பொழுதைப்பற்றியோ, நிகழப் போகின்ற நாளைய பொழுதைப்பற்றியோ நான் அதிகமாக அலட்டிக்கொள்ளவில்லை.

அதனால்தான்—

எதிர்காலத்தைப்பற்றிய ஒரு நிச்சயமான—நிர்ணயமான முடிவோடு இன்றைய பொழுதில், என் கடமைகள் சரியானதாக அமைந்துவிட்டால் போதுமென்ற மன உணர்வோடு நான் செயல்பட்டேன்.

பிரீதா...!

அவள் என் னாழ்வில் குறுக்கிட்டாள்.

அந்தச் சந்திப்பு...

"உயிர்களின் பிணைப்புக்குத்தான்" என்று அவள் நினைத்தாள் போலும்.

அவளது மனதில்—

காதல் அரும்பிற்று—

என் மனதிலும்தான்.

மன உணர்வுகள் ஒன்றிக் கலந்ததன்பின் வார்த்தைகளுக்கு இடமில்லாமல் போவதுதான் காதலின் தெய்வீக சக்தி.

காதலாகிக் கசிந்து, கண்ணீர் மலிகி, "என்னை ஏற்றுக்கொள்வீர்களா?" என்று பிரீதா என்னிடம் கேட்ட போது—

"நிச்சயமாக!" என்று அவள் கரத்தைப் பற்றி உறுதி மொழி புகழ்கின்ற அளவுக்கு என் மனதில் தூய காதல் இருந்தது! ஆண்மையும் இருந்தது.

ஆனால்—

எனக்கும் ஒரு சத்தியசோதனை உருவாகக்கூடுமென்று நான் எண்ணியிருக்கவில்லை. இயற்கை சோதனை நிகழ்த்தி விட்டது.

சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டு இமைகளை மூடியபடி ஆழ்ந்த யோசனையில் ஈடுபட்டிருந்த என் அருகே காலடி ஒசை கேட்டது.

விழிகளைத் திறந்து தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தேன். புன்னகையோடு நின்றிருக்கிறாள் பிரீதா.

“பெரியம்மா எங்கே பிரீதா?”

“கோயிலுக்குப் போயிருக்கிறாள்” என்றாள் அவள்.

“என் மகனுக்கு நல்வாழ்வைக் கொடு தாயே என்று அம்மனிடம் வேண்டதல் செய்யப் போயிருக்கிறா போல் இருக்கு.”

“வேண்டதலுக்கு ஒரு பயன் நிச்சயமாக உண்டு தேவ்...”

சொல்லிக்கொண்டே பிரீதா என் நாற்காலியின் அருகாக நிலத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டாள்.

“தெய்வத்தின்மேல் உனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறதா பிரீதா?”

அவள் முகம் நிமிர்த்தி என்னைப் பார்த்தாள்.

“இல்லாமல்...?”

நான் தலையை அசைத்தேன்.

“நான் நம்பிக்கை இழக்கிறேன் பிரீதா.”

“தேவ்... நீங்களா இப்படிப் பேசுகிறீர்கள்? இன்று உங்களுக்கு என்னாயிற்று தேவ்?”

“எதுவுமில்லை” என்கிறேன் நான்.

பெருமூச்சு வெளிப்படுகிறது என்னிடமிருந்து. அவள் என் தொடைமீது தன் தலையைச் சாய்த்துக்கொண்டாள்.

அவள் முகத்தை என் கையினால் தூக்கி நிமிர்த்தினேன். அவளது விழிகள் என் முகத்தில் ஆழப் பதிந்தன.

“பிரீதா! நாம் கொழும்பிலிருந்து புறப்பட்டு இங்கு வந்து எத்தனை நாளாயிற்று?”

“இரண்டு வாரங்கள்.”

“நான் எதற்காக உன்னை அழைத்து வந்தேன்?”

“மணம் புரிந்துகொள்ள...”

“ஆனால்... நடந்தது என்ன பிரீதா?”

பிரீதா பதில் பேசவில்லை.

என் உள்ளத்தில் எரியத் தொடங்கிவிட்ட துன்ப நெருப்பை அணைத்துவிடக் குளிர்ந்த வார்த்தைகள் கிடைக்காமல் அவள் தடுமாறினாளோ?

“பிரீதா! நான் உன்னை ஏமாற்றிவிட்டேன்...”

“தேவ்...?”

“உன் மனதில் ஆசைகளை வளர்த்த நானே அவைகளை அழித்துவிடப் போகிறேன்.”

“இல்லை... இல்லை... இல்லை...”

அவள் திடீரென விம்மத் தொடங்கினாள்.

“நீங்கள் என்னைக் கைவிடமாட்டீர்கள். நீங்கள் என்னைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளத்தான் போகிறீர்கள்... நாம் இரண்டுபேரும் கணவன் மனைவியாக வாழத்தான் போகிறோம்.”

“பிரீதா...”

“தயவுசெய்து என்னை ஏமாற்றிவிடாதீர்கள் தேவ். என்னைத் தனியாக அனுப்பிவைத்துவிடாதீர்கள் தேவ்.” அவளது கண்ணீர்த் துளிகள் என் காலை நனைத்தன.

“என் நிலைமை உனக்குப் புரியவே இல்லையா பிரீதா? நான்...நான்...?”

எனக்கு வார்த்தைகள் வரவில்லை.

“புரிகிறது தேவ்... உங்கள் நிலை எனக்குப் புரிகிறது தேவ். ஆனால், உங்கள்மீது நான் கொண்ட காதல்? அது வெறும் உடலுறவுக்காகத்தானா? இல்லை தேவ். எனக்கு உங்கள் உடல் வேண்டாம். உள்ளத்தைத் தாருங்கள் தேவ். உங்கள் மனைவியாக, உங்கள் அருகிலிருந்து உங்களுக்குப் பணிவிடை செய்யும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தையாவது எனக்குக் கொடுங்கள் தேவ்.”

அவள் அழுது மன்றாடினாள்.

“என்னால் நீ எந்தச் சுகத்தையும் அனுபவிக்க முடியாதே பிரீதா.”

“உங்களால் எனக்கு எத்தச் சுகமும்வேண்டாம். உங்கள் அருகில் இருந்தால் அதுவே என் உயிருக்கு நீர்மதி கிடைத்ததுபோலிருக்கும். என்னைத் தனியே பிரித்துவிடா தீர்கள் தேவ்.”

அவளது துயரம் என்னைச் சுட்டது.

அவளது கண்ணீரைத் துடைத்தேன்.

“இல்லை பிரீதா! இல்லை... நீ இனி எப்போதும் என் அருகேதான் இருக்கப் போகிறாய். என்னுடையவளாகவே.”

அவள் என் கால்மீது தலை வைத்துக் கண்முடிக்க கொண்டாள்.

அவளது முதுகை அன்புடன் வருடிக்கொடுத்தேன்.

இல்லாத பலவினத்தை இருப்பதாகக் கருதிக் கொண்டு தன் வாழ்வையே நாசமாக்கிக் கொண்டாள் என் நண்பன் ஷியாம்.

ஆனால் நானே—

என்மீது சுவர்ணா வீசிய போத்தலினால் அடிபட்டுப் போய்விட்ட என் சக்தியை—பறிபோய்விட்ட ஆண்மையை இன்னும் இருப்பதாகக் கற்பனை பண்ணிக்கொண்டு பிரீதா வுடன் வாழ்வைத் தொடங்கிப்போகிறேன்.

இது—

புது வாழ்வு. உடலால் வாழாமல், உடல்கள் நெருங்கிப் புணராமல் உள்ளத்தால் மட்டுமே வாழப்போகின்ற புதிய வாழ்வு.

முதுமை வராமலேயே நான் கிழவனாகிவிட்டேன். பெண் உடலைத் தழுவி இனி என் கைகள் துடிக்காது. பெண் உடலில் இச்சை கொண்டு என் மனம் இனி அலை பாயப்போவதில்லை.

“திருமணம் செய்யக்கூடிய வாய்ப்பை நீ இழந்து போய்விட்டாய்” என்று கடந்தவாரம் டாக்டர் என் னிடம் சொன்னபோதே உடல் இச்சை பற்றிய என் ஆசைகள் அனைத்தும் சிதறிய்போய்விட்டன.

இல்லற இன்பம் பற்றிய என் கனவுகள் தீய்த்துபோய் விட்டன!

26.

என் மார்பின்மீது தன் மலர்க்கரத்தைப் போட்டு
என்னை அணைத்தவாறு அமைதியாக உறங்கிக்கொண்
டிருக்கிறாள் பிரீதா.

அவள் உறங்கும்வரையில், நான் உறங்குவதாகப்
பாசாங்கு செய்துவிட்டு இருளில் இருளாய்ப் படுக்கை
யில் கிடந்தவாறே விழித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

தியாகம் என்று நான் நினைத்த. ஒன்று— நித்திய
சோதனைக்கு என் பிரீதாவை ஆளாக்கிவிட்டதேயென்ற
வேதனையில் என் மனம் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

சற்று முன்பு நடந்து முடிந்த சம்பவங்கள் மனதில்
புரள்கின்றன.

இந்த இரவு—

எனக்கும் பிரீதாவுக்கும் முதலிரவு.

ஓ...! பிரீதா இப்போது என் மனைவி. ஊராரின்
சந்நிதியில் பிரீதாவை "என் மனைவி" என்ற உரிமை
யுடன் கைப்பிடித்த நாளுக்கு—சம்பிரதாயப்படி நடந்து
முடிந்த சட்டபூர்வமான திருமணம் என்ற சடங்கின் நிய
திப்படி இன்றுதான் எனக்கும் பிரீதாவுக்கும் முதலிரவு.

நெஞ்சத்தில் நிறைந்த நாயகனோடு கொஞ்சிக் கலந்து
மஞ்சத்தில் புரண்டு மயங்கப்போகும் இனிமைக்காக
நாணத்தின் செய்மை மெருகேற— இமைகளும் இதயமும்
ஒருங்கே வேகம் கொண்டு படபடக்க—அச்சமும் மகிழ்ச்சி
யுமாய் ஆனந்தப்போலையில் மண்ணைப் பார்த்து நின்
றிருக்க வேண்டிய என் பிரீதா—

ஆண்மை இழந்து போய்விட்ட காதலனுக்கு ஆறுதல்
தருவதற்கென்றே அவன் கரம் பற்றி உடலுறவு தேடும்
இரவில் உள்ளது. Digitized by Neeloham.org

நானே...? குமுறும் மன உணர்வைக் குழி தோண்டிப் புதைத்துவிட முடியாதவனாய் பிரீதாவையே அனுதாபத்தோடு பார்க்கிறேன்.

மணப் பெண்ணின் கோலத்தில்— ஒ...! என் பிரீதாதான் எத்தனை கொள்ளை எழிலாய்...?

“பிரீதா!” என் குரலில் இணைந்தொலிக்கும் காதலின் சோகத்தில் கட்டுண்டவள்போல் விழிகளை மலர்த்தி அவள் என்னைப் பார்க்கிறாள்.

“இங்கே வா...”

கண்களால் அவளை அழைக்கிறேன்.

மெல்ல நடந்து அவள் என்னருகே வருகிறாள்.

அவளது கையைப் பற்றி அவளை என்னருகில் அமர்த்திக்கொள்கிறேன்.

“இப்படி ஒரு வாழ்க்கையில் அர்த்தம் இருக்கிறதா பிரீதா?”

அவளது பார்வையில் மின்னுகின்ற உணர்ச்சிக்குப் பெயர் என்ன? எனக்குப் புரியவில்லை.

அவள் தன் மார்பில் புரளும் தாலியைக் கையினால் பற்றித் தூக்கி என் கண்ணெதிரே காட்டுகிறாள்.

“வாழ்க்கைக்கு எனக்கு அர்த்தம் தெரிகிறதோ இல்லையோ... இதன் அர்த்தம் எனக்குப் புரிகிறது தேவ்.”

அவள் என் இரு கரங்களையும் பற்றித் தன் இரு தோள்களிலும் போட்டுக் கொள்கிறாள்.

என் முகத்தோடு முகம் வைத்துப் புன்னகை புரிகிறாள்.

“தேவ்! இப்போது நான் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியோடு இருக்கிறேன் தெரியுமா? சொர்க்கம், சொர்க்கம் என்கிறார்கள்... ஒரு பெண்ணுக்கு எது சொர்க்கம் என்பதை இன்றுதான் நான் புரிந்துகொண்டேன் தேவ். உயிருக்கு உயிராகக் காதலித்த ஒருவனையே, ஊராரின் முன்னிலையில் கரம்பற்றும்போது ஒரு பெண் மனதில் உண்டாகும்

இன்பத்துக்கு இணையாக எந்தச் சொர்க்கமும் இருக்கவே முடியாது தேவீ.”

அவள் என் தோள்பீது தலையைச் சாய்த்தாள்.

“உனக்கு நான் கொடுத்த வாக்குறுதியை காப்பாற்றி விட்டேன் பிரீதா. நீ என மனைவியாகிவிட்டாய். இனி மரணத்தினை எல்லாவரை நீ என் மனைவிதான். ஆனால், பிரீதா! நான் உனக்கு வெறும் கணவன்தானே...?” என் குரல் கரகரத்துத் தேய்கிறது.

துயரில் தோய்ந்த வார்த்தைகளை வெளிக்கொட்ட முடியாது தடுமாறுகிறேன்.

“என்னால் உனக்கு என்ன சுகம் கிட்டப்போகிறது பிரீதா? கானல் நீரில் தாகம் தணிந்துவிடுமா?”

“தாகம் எடுத்தால்தானே தண்ணீர் தேவைப்படுகிறது. தாகமே இல்லையென்றால்...?”

“பிரீதா! நீ என்ன சொல்கிறாய்...?”

“நீங்கள் உங்களையே வருத்திக் கொள்ளாதீர்கள் தேவ்... உங்களை நான் மணந்தது, உங்களால் நான் சுகம் பெறவேண்டும் என்று? இல்லை தேவ்... இல்லை... உங்களுக்குச் சேவை செய்வதற்காகவே நான் உங்களை மணந்தேன். உங்களுக்காகத்தான் நான். ஆனால்... எனக்காக உங்கள் இதயம் கலங்குமானால், என் வாழ்வை நீங்கள் பாழடித்துவிட்டதாக நினைத்து நீங்கள் மனம் துடிப்பீர்களானால், உங்கள் வேதனையை என்னால் தாங்கிக்கொள்ளவே முடியாது தேவ். உங்கள் துன்பத்துக்குக் காரணமாய் இருப்பதைவிட உயிரை விட்டுவிடுவதே எனக்கு மேலான காரியம்.”

அவளது வார்த்தைகளில் நான் குறுக்கிட்டேன்.

“பிரீதா! இதுவரையில் உனக்குத்தான் நான் வாழ்வு கொடுப்பதாக நினைத்திருந்தேன். ஆனால், இப்போது தான் என்னால் உணர்முடிகிறது—எனக்குத்தான் நீ வாழ்வு தருகிறாய். என்னை நீ வாழ வைக்கிறாய்.”

அவள் தன் குளிர்ந்த இதழ்களினால் என் கன்னத்தில் முதிதயிட்டாள்.

என் காதலருடே முணுமுணுத்தாள்.

“உங்களுக்காக—உங்கள் இனிய காதலுக்காக நான் உங்கள் மனைவியானேன்.” இழந்து போய்விட்ட உங்கள் ஆண்மையை நினைத்து நீங்கள் துடிக்காதீர்கள் தேவ்! என் பெண்மையைத் தொட்டுச்செல்லும் உங்கள் ஆண்மையை விட— என் உயிரைத் தொடும் உங்கள் தாய அன்பே எனக்கு நிறைந்த சுகம் தேவ்.”

பிரீதா அப்படித்தான் சொன்னாள். அவளது கள்ள மற்ற உள்ளத்தில் என்மீது அவள் கொண்டிருந்த காதல் தான் எத்தகைய ஆழமானது.

குளிர்காற்று உடலைத் தழுவிற்று. ஆழந்த தூக்கத்தில் இருந்த பிரீதாவின் அணைப்பு சற்றுத் தளர்ந்தது.

அவளது கையை விலக்கிவிட்டு, படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்தேன். தலைமாட்டில் இருந்த குத்துவிளக்கில் ஒளி ஏற்றினேன்.

பிரீதா விழித்துக்கொள்ளவில்லை. அவளது நீண்ட கூந்தல் படுக்கையில் சிதறிக் கிடந்தது. ஆடைகள் களைந்து கிடந்தன.

சீராக எழும் அவள் சுவாசத்தால் — இளமைக் கோலம் காட்டும் அவளது மார்பகம் அலையலையாய் விம்மித் தணிந்துகொண்டிருந்தது.

இமைக்காமல் அவளையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன் நான்.

“பிரீதா!” என் உதடுகள் ஓசையின்றி அசைந்தன.

பிரீதா விழித்துக்கொள்ளவில்லை. என் பார்வை அவளிடமிருந்து விலக மறுத்தது. என் உதடுகள் மறுபடியும் ஓசையின்றி அசைந்தன.

நிமிடம் ஆக, ஆக...என்னுள் ஒரு பெரும் போராட்டம் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தது.

என் கைகள் அவளது கூந்தலை வருடின. பிறகு கன்னங்களை வருடின. பிறகு அவளது தோள்பட்டையை இறுகப் பற்றின.

சட்டென பிரீதா விழித்துக்கொண்டாள்!

வெறி கொண்டவன்போல் அவள் கன்னடிகள், கண்கள், கழுத்து, நெற்றி என்று அங்கம் அங்கமாக முத்தடிகளைப் யொழிந்தேன்.

“தேவ்...தேவ்... என்ன இது? உங்களுக்கு என்ன யிற்று?”

பிரீதா முனகினாள்.

எனக்கேத் தடுக்க முயன்றாள்.

“தேவ்...தேவ்...”

சட்டென என் பிடி தளர்ந்தது. என் வெறி தணிந்தது. அவளது மார்பில் முகம் புதைத்துக் குமுறிக் குமுறி அழத் தொடங்கினேன்.

“தேவ்... தேவ்... தேவ்...”

பிரீதா எனக்கு ஆறுதல் அளிக்க முயன்றாள் போலும்! முதலிரவு கண்ணீரில் கரைந்தது இருவருக்கும்.

27.

யாழ்ப்பாண புகையிரத நிலையம்! வரப்போகும் புகையிரதத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் எண்ணிக்கையற்ற பயணிகளில் ஒருவனாய், ஒரு ஒதுக்குப்புறமாக நான் நிற்குகொண்டிருக்கிறேன்.

இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு இதே புகையிரத நிலையத்தில்தான் நானும் பிரீதாவும் வந்திறங்கினோம்.

மலர்ந்த முகத்தோடு, மல்லிகைச் சிரிப்போடு அன்று என் கையினைத்து பிரீதா நடந்த காட்சி நினைவுக்கு வருகிறது.

அன்றையபொழுது— பசிய கோடைபோல் மனதுக்கு இதமளித்த இதே புகையிரத நிலையம்—இன்று எனக்குப் பாசுவனமாகக் காட்சி வருகின்றது. அது ஏன்?

அன்று என் மனதில் நிறைந்திருந்த இனிமைக்கும், இப்போது என் மனதில் வளர்ந்திருக்கும் வெறுமைக்கும் இடையில்தான் எத்தகைய நீண்ட இடைவெளி, உடலால் அனுபவிக்க முடியாத சுகத்தையெல்லாம் உள்ளத்தால் அனுபவிக்கும் மனப் பக்குவம் எனக்கு வந்துவிட்டது போலும்.

அன்று பிரீதாவை அணைத்து வந்த நான், இப்போது தன்னந்தனியனாகப் புறப்பட்டிருக்கிறேன்.

அவளது புனிதமான நினைவுகளை மட்டும் சுமந்து கொண்டு பழையபடி கொழும்புக்குப் புறப்பட்டிருக்கிறேன்.

என்னோடு சையிணைத்து நான் போகும் இடங்களுக்குக் கெக்லாம் வரக்கூடிய நிலையில் பிரீதா இப்போது இல்லை.

அவள் என்னருகே இல்லாவிட்டால் என்ன? அவளது நினைவுகள் என்னருகே இருக்கின்றன. அவள் என்னுள் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறாள்.

இரவுப் புகையிரதம் வந்து தரித்தது.

மூன்றாம் வகுப்புப் பெட்டி ஒன்றின் மூலை இருக்கையில் உட்கார்ந்துகொண்டேன். புகையிரதம் அடுத்து வந்த சில சிறிய நீலயங்கனையும் தாண்டி நகர்த்துகொண்டிருந்தது.

தாகம் எடுப்பதுபோல் தோன்றிற்று.

“கனரீன்” வரைக்கும் போய்விட்டு வரலாமே.

“இருக்கையைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.”

அருகில் இருந்தவரிடம் சொல்லிவிட்டு, ‘கனரீனை’ நோக்கி நடந்தேன்.

இரண்டு பெட்டிகளைத் தாண்டிவிட்டேன். மூன்றாவது பெட்டியினுள் நுழைந்து இரண்டடி வைத்தேன்.

“ஹலோ மிஸ்டர் தேவ்!”

குரல் கேட்டது. திரும்பினேன்!

“எங்கே.. கொழும்புக்குப் புறப்பட்டுவிட்டீர்கள் போலிருக்கிறதே...?”

கேட்டவன் தினைவல்

கையில் மடித்து வைத்திருந்த ஒரு வாரப் பத்திரிகையை என்னிடம் நீட்டினான் அவன்.

“இது எங்கள் புதிய பத்திரிகை. இதை நீங்கள் அவசியம் பார்க்க வேண்டும்.”

அந்தப் பத்திரிகையில் நான் அவசியம் பார்க்கவேண்டிய ‘விஷயம்’ அப்படி என்னதான் இருக்கமுடியும்?

சூழ இருந்தவர்கள் மத்தியில் அவன்மீது நான் கொண்டிருக்கும் வெறுப்பைப் பகிரங்கப்படுத்த நான் விரும்பவில்லை.

“நான் கன்ரீனுக்குப் போகிறேன். வருகிறீர்களா மிஸ்டர் தினேஷ்?”

அவன் தயங்கவில்லை.

“ஓ... கே...”

சிரித்துக்கொண்டே எழுந்து என்னுடன் வந்தான் தினேஷ்.

கன்ரீனில்—மதுவுக்கு ஓடர் கொடுத்த என்னை வியப்புடன் பார்த்தான் தினேஷ்.

“நீங்கள் குடிப்பதுண்டா மிஸ்டர் தேவ்..?”

“முன்பு இல்லை. இப்போது உண்டு.”

“இப்போது என்றால்..?”

“பிரீதா என்னைவிட்டுப் போய்விட்ட பின்பு.”

“வாட்.....?”

அவன் குடித்ததை பாதியில் வைத்துவிட்டு என்னை உற்றுநோக்கினான்.

“வாட். யூ ஸே... மிஸ்டர் தேவ்? பிரீதா உங்களை விட்டுப் போய்விட்டாளா?”

“அவன் போய்விட்டான்.” அமைதியாகச் சொன்னேன் நான்.

என் துயரம் தினேஷுக்குப் புரிந்திருக்கும். தினேஷ் எனக்கு ஆறுதல் அளிப்பதுபோல் சொன்னான்:

“என்றே ஒரு நாள் உங்களை நாள் சந்தித்தபோது சொன்னதை நீங்கள் அலட்சியம் செய்தீர்கள் மிஸ்டர் தேவ்!.....இப்போது பார்த்தீர்களா?”

“நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை”

“எனக்குத் தெரியும் மிஸ்டர் தேவ்!.....இப்படி நடக்குமென்று நாள் எப்பொழுதோ எதிர்பார்த்தேன். சேற்றில்தானே செந்தாமரை மலர்கிறது என்ற உதாரணம் காட்டினீர்கள்.....சேற்றில் செந்தாமரை மலரலாம். அதனால் சேறு செந்தாமரையாகிவிட முடியுமா?”

அவன் தன் “தீர்க்கதரிசனத்தை”த் தானே மெச்சிக் கொள்பவன்போல் வார்த்தைகளை வளர்த்தான்.

தன் கையில் மடித்து வைத்திருந்த—அந்த வாரப் பத்திரிகையைப் பிரித்து அதன் பக்கங்கள் சிலவற்றைப் புரட்டினான்.

ஒரு பக்கத்தைத் திறந்து, என் முன் நீட்டினான். பார்த்தேன்.

அதில் புகைப்படம்பேர்ல அச்சாக அமைந்திருந்த ஓவியம் ஒன்று கண்ணை உறுத்திற்று.

ஒரு அழகிய இளம் பெண்ணின் அங்கங்களை, கவர்ச்சி என்ற பெயரில் பச்சையாக வரையப்பட்டிருந்த ஓவியம் அது.

அந்த ஓவியத்தின் அடியில்—

“ஒரு விபசாரியின் உண்மைக் கதை—அடுத்த சில பக்கங்களில்”—என்று குறிப்பிடப்பட்டு இருந்தது.....

அந்த ஓவியத்தைச் சுட்டிக் காட்டி—

“இவளை உங்களுக்குத் தெரிகிறதா மிஸ்டர் தேவ்.....?”—என்று கேட்டான் தினைஷ்.

உற்றுப் பார்த்தேன்.

ஓவியத்தின் முகத்தில்—என் பிரிதாவின் சாயல் இழையோடிற்று!

“அடையாளம் காண்டு பிடித்து விட்டீர்களா.....
தேவ்?”.....

“இல்லை!”—நான் தலையசைத்தேன்.

“நன்றாகப் பாருங்கள்.....”

மறுபடி உற்றுப் பார்த்தேன்.

அந்த இளம் பெண்ணின்—வலதுபுற மார்பின் மேல் பகுதியில்—முட்டை வடிவமாக அமைந்திருந்த—அந்தக் கறுப்பு மச்சம்.....?

அப்படி ஒரு மச்சம் அவளுக்கு—என் பிரீதாவுக்குத் தானே—இருந்தது!

ஓ.....! இவர்களுக்கு அவள் ஒரு விலைமகள்!

ஆனால்—எனக்கு.....?

அதற்கு மேலும் என்னால் அந்த ஒவியத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை.....சட்டெனப் பத்திரிகையை மூடி அவனிடம் கொடுத்தேன்.

“ஆளை அடையாளம் தெரிகிறதா?”

அவன் குரலில் கிண்டல் இருந்தது!

“இல்லை”—என்றேன் அழுத்தமாக.

அவன் அதற்குமேல் அதைப்பற்றி எதுவும் பேசவில்லை! மதுப் போத்தல்கள் காலியாகிக் கொண்டிருந்தன.

“உங்கள் திருமணம் முடிந்துவிட்டதா தேவ்?”.....

“முடிந்து விட்டது.”

“யாரை மணந்து கொண்டீர்கள்?”

“பிரீதாவை.”

“வாட்?”.....அவன் புரியாமல் விழித்தான்.

“உங்களை மணம் புரிந்துமா அவள் உங்களை விட்டும் போனால்.....எவ்வளவு கல்நெஞ்சக்காரி அவள்?”.....

“ஆம்!.....அவள் கல்நெஞ்சக்காரிதான்.....இல்லை யென்றால் அவள் என்னைவிட்டும் போயிருப்பாளா?”.....

“உங்களுக்கு மூன்பே அவளைப்பற்றித் தெரியும் மிஸ்டர் தேவ்! அதனால்தான் உங்களை மீண்டும், மீண்டும் வற்புறுத்தினேன்.....அவளை மறந்து விடுங்கள் என்று எச்சரித்தேன்.....நீங்கள் எதையுமே ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்து விட்டீர்கள். காதல் புனிதம், தூய்மை அது

இது என்று கதை சொன்னீர்கள்.....ஒரு விலை மகளிடம் அதுவெல்லாம் இருக்க முடியாது என்பது மட்டும் ஏன் உங்களுக்குப் புரியவேயில்லை”

“புரிகிறது தினேஷ்! இப்போதுதான் எனக்கு எல்லாமே புரிகிறது”

“என்ன புரிகிறது மிஸ்டர் தேவ்?”.....

“விலை மகளாக இருந்தால் என்ன? அவளும் பேஸ்தானே?.....அவளுக்கென்று ஒரு உள்ளம் இருந்தாகத்தானே வேண்டும். அந்த உள்ளத்தில் ஆசைகள், கனவுகள், இலட்சியங்கள் என்ற பலவகை உணர்வுகளும் வித்திட்டிருக்கத்தானே வேண்டும்.....தானும் ஒருவனுக்கு மனைவியாகி—இன்பமாக வாழ வேண்டும் என்ற ஏக்கம் அவள் மனதிலும்குடி கொண்டிருக்கத்தானே வேண்டும்”?

“அந்த ஏக்கத்தில் அர்த்தமேயில்லையே தேவ்!..... ஒரு விலைமகள் விரும்பினால், அவள் ஒரு நல்ல குடும்பத்திலேயாகிவிட முடியுமா என்ன?”

“முடியும்.....நிச்சயமாக அது முடியும்!”

“இது வெறும் கற்பனா வாதம்.....அப்படி முடியக் கூடிய ஒரு காரியமாக அது இருந்தால் உங்களை உயிருக்குயிராகக் காதலித்த பிரீதா உங்களையே மணந்துகொண்டு ஒழுங்காக வாழ்ந்து இருக்கலாமே”

“அவள் வாழ்ந்தவள்தான் தினேஷ்.. ஆனால்...?”

“அவளுக்கு உங்கள் மனைவியாக மட்டும் இருப்பது சுகமாகத் தோன்றியிருக்காது.....போய்விட்டாள் இல்லையா?”.....

நான் மதுக் கோப்பையையே வெறித்துப் பார்த்தேன்.

“ஆம்!.....என்னோடு வாழ்வதில் அவள் சுகம் காண முடியாது. அதனால்தான் அவள் போய்விட்டாள். என்னைத் தவிர, வேறு எதையுமே சுகமாகக் கருத முடியாது போயிற்று..... அதனால்தான் அவள் இந்த உலகத்தை விட்டே போய்விட்டாள்.

“தேவ்?”.....

தினேஷ் அதிர்ச்சியுடன் நிமிர்ந்தான்.

“நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?.....பிரீதா இறந்து போய்.. ...விட்டாளா?”

“அதைத்தானே நான் ஆரம்பம் முதல் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்”.....

நான் கண்களை மூடிக் கொண்டேன்!

“.....என்னை மன்னித்து விடுங்கள் தேவ்!..... உங்கள் மனைவியாகவே நான் இறந்து போகிறேன்..... உங்கள் அருகிலிருந்து உங்கள் மன உளைச்சலுக்குக் காரணமாகி உங்களைத் துடிக்க வைக்காமல் நான் போகிறேன். மறுபிறவி என்று ஒன்று இருந்தால் நிச்சயமாக நாங்கள் சந்தித்துக் கொள்வோம். என் உடலைத் தீயிலிட்டு விட்டு உங்கள் தூய காதலை மட்டும் என் உயிரில் இணைத்துக்கொண்டு நான் போகிறேன்.....என் உயிர் உங்களுக்காக—உங்கள் இனிய அன்புக்காக—சொர்க்கத்தின் வாசலில் தவம் கிடக்கும். நான் விடை பெறுகிறேன்”.....

பிரீதாவின் இறுதிக் கடிதத்தில்—

அவள் எனக்காக வரைந்த வார்த்தைகள் மனப் பாடமாக என் நினைவில் கிளர்ந்தன.

“ஐ ஆம் ஸோ ஸொரி மிஸ்டர் தேவ்!”.....

தினேஷ் எழுந்தான்.

நான் பதில் பேசவில்லை.....

மதுக் கோப்பை என் உதடுகளை நெருங்கிற்று!

என் பயணம் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது! புகை பிரதம் கொழும்பு நோக்கி வேகமாகப் போய்க் கொண்டு இருந்தது.

வீரகேசரி பிரசுரங்கள்

		ரூபா சதம்
கனையாழி *	(ரஜனி)	1 — 90
பூஜைக்கு வந்த மலர் *	(ந. பாலேஸ்வரி)	2 — 25
கதைக் கவிகள் *	(சிறுகதைத் தொகுதி)	2 — 60
யுகசந்தி *	(மணிவாணன்)	2 — 25
ஊமதிலி *	(ரஜனி)	2 — 90
பண்டாரவன்னியன்*	(முல்லைமணி)	1 — 60
தீக்குள் விரலைவைத்தால் *	(கே. எஸ். ஆனந்தன்)	2 — 25
நான் சாகமாட்டேன்*	(செ. கதிர்காமநாதன்)	2 — 25
ஆஷா	(ரஜனி)	3 — 90
துரத்துப் பச்சை	(கோகிலம் சுப்பையா)	3 — 40
நிலக்கிளி*	(அ. பாலமனோகரன்)	2 — 25
விடிவை நோக்கி*	(தெனியான்)	2 — 25
மர்ம மாளிகை*	(அருள் செல்வநாயகம்)	2 — 90
புயலுக்குப் பின்*	(யொ. பத்மநாதன்)	2 — 25
மனக்கோலம்*	(டாக்டர் ஏபிரஹாம் கோலூர்)	2 — 25
செல்லும்வழி இருட்டு	(சொக்கன்)	2 — 25
வாடைக்காற்று*	(செங்கையாழியான்)	2 — 25
தாரினி	(ரஜனி)	4 — 90
உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன (கே. டானியல்)		3 — 60
காலங்கள் சாவதில்லை (தெளிவத்தை எஸ். ஜோசப்)		3 — 90

* கைவசமில்லை.

வீரகேசரி பிரசுரங்களை உள்ளூர் ஏஜண்டுகள் மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

வீரகேசரி விநியோக இலாகா,

த. பெ. 160,

கொழும்பு.

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்
 தைச் சேர்ந்த புங்குடுதீவைப்
 பிறப்பிடமாகக் கொண்ட
 வர். வயது இருபத்தினான்கு.
 புங்குடுதீவு மகாவித்தியால
 யத்தின் பழைய மாணவர்.
 இளவயதிலிருந்து சிறுகதை,
 கவிதை, நாடகங்கள் எழுதுவ
 தில் ஆர்வமுடைய வராக
 இருந்தார். “இதயம்” மாத
 சஞ்சிகைமூலம் இலக்கிய உல
 கிற்கு அறிமுகமான இவர்,
 தற்சமயம் வர்த்தக நிறுவனம்
 ஒன்றில் பணிபுரிந்து வருகிறார்.
 “ஒரு விவகாரத்தைக் காதலித்
 தேன்” இவரின் முதல் நாவல்.

“சமுதாயத்தில் அழுக்கேறிப்போய்
 விட்டதாக நாம் நினைக்கின்ற சில இடங்
 களில் நமது பார்வை விழும்போது
 அங்கே அருவருப்பான நிகழ்ச்சிகள் மட்
 டும்தான் நமது கண்களுக்குத் தெரியும்
 என்பதில்லை. உள்ளத்தை உருக வைக்
 கும் உணர்ச்சி மயமான சம்பவங்களும்
 நம் கண்களுக்குத் தோன்றவே செய்
 கின்றன.....”